

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

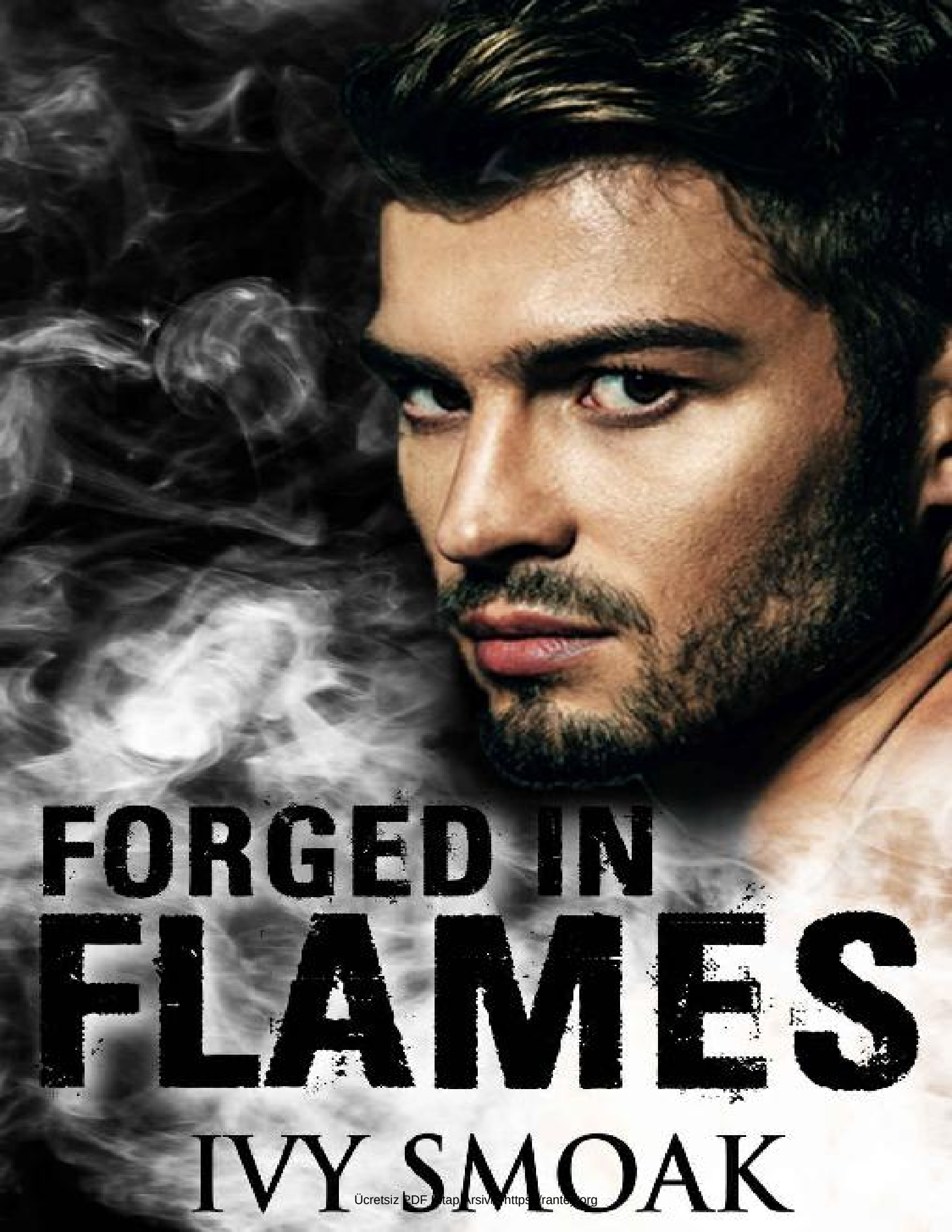
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORGED IN FLAMES

IVY SMOAK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Alevlerde Dövülmüş

Çelikten Yapılmış Serisi Kitap 2

FORGED IN FLAMES

Ivy Smoak tarafından

Telif hakkı 2017 Ivy Smoak'a aittir.

Her hakkı saklıdır

Ivy Smoak'ın bültenine abone olun ve ÜCRETSİZ bir kısa öykü edinin,
ayrıca yeni yayınlarından ilk siz haberdar olun!

Karanlığa kapılmamak için.
Hepimiz sandığımızdan daha güçlüyüz.

İÇİNDEKİLER

Başlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Ivy'den Bir Not

Devamını oku

Ücretsiz Kısa Hikaye

ARC Ekibi

Ayrıca Ivy Smoak tarafından

Telif hakkı

Bölüm 1

16 Yaşında

Geçmişe dönüş

Bu olamaz. Küçük tuvalette bir o yana bir bu yana yürürken derin bir nefes almaya çalıştım. Aynada kendime baktığımda adımlarım durdu. Karşımda duran kişiyi zar zor tanıdım. Çenemdeki yeni morluk fondötenimin altından açıkça görünüyordu. Yanaklarım çökmüştü. Parmak uçlarımla gözyaşlarımı sildim ve aynadan yüzümü çevirdim.

Ne kadar ertelesen de bakmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Değişimi hissedebiliyordum. Yutkundum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Yıllardır hayatımın daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Ama bu daha kötüydü. Fayanslı zemine yığılıp kalmak istedim. Bununla tek başıma yüzleşmektense hayatımın şu anda sona ermesini tercih ederdim. Bunu tek başıma halletmekten çok korkuyordum. Sanki nefes nefese kalıyordum. Tek yapmam gereken gözlerimi açıp aşağı bakmaktı. O zaman anlayacaktım. Sonra ne yapacağımı planlayabilirdim. Ama sonuçları görmeme gerçekten gerek yoktu. Hissedebiliyordum.

Lütfen, lütfen, lütfen bunu hayal ediyor olayım. Gözlerimi açtım ve tavana baktım. Bir yanımda dua etmek istiyordu. Ama biliyordum ki kimse yakarışlarımı duymayacaktı. Çılgılık atsam bile kimse beni duyamazdı. Derin bir nefes aldım ve banyo lavabosuna döndüm. Daha kötü bir şey olamazdı, değil mi? Aksine, belki Don bana daha iyi davranırdı. Belki bu iyi bir şey olurdu. Öğrenince bana zarar vermezdi. Değil mi?

Birisi tuvaletin kapısını çaldı. "İçeride işiniz neredeyse bitti mi?"

Cevap vermedim. Bunun yerine, yavaşça aşağı baktım. Bana bakan küçük artı işareti kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Gözyaşlarımı tekrar silmeye çalıştım. Kendimi bile ondan koruyamıyordum. Bir bebeği nasıl koruyacaktım ki?

Duyabildiğim tek şey kendi kalp atışımdı. Midem bulanıyordu. Ama birkaç gündür ilk defa kusma ihtiyacından değildi bu. Elimle karnıma dokundum. Bu bebek benim yarımım olacaktı. Bu bir nimet gibi hissettirmeliydi. Ama aklımdan geçen tek şey bunun bir lanet gibi hissettirmesiydi. Çünkü o da onun yarısıydı. Sanki içimde bir şeytan büyüyordu.

"İçeride kimse var mı acaba?" diye sordu kapının diğer tarafındaki kadın, kapı kolunu oynatırken.

Hayatım bir anda durmuş gibiydi. Ama kimse beni umursamıyordu. En son ne zaman birinin bana iyi olup olmadığını sorduğunu bile hatırlamıyordum. Kimse umursamıyordu. Kimsem yoktu. Hamilelik testini alıp çöpe attım ve banyo kapısını iterek çıktım.

"Sonunda," diye homurdandı yabancı kadın yanımdan geçerken.

Yüzümden süzülen gözyaşlarını görmedi. Gözlerimdeki acıyı görmedi. Görünmezdim. Halk kütüphanesinde yürürken başımı öne eğdim. Okuldan sonraki boş günlerimde genellikle buraya gelirdim. Kendimi en güvende hissettiğim yer burasıydı; insanların arasında, Don'dan uzakta. Şimdi ise bir şekilde burayı kirletmişim gibi geliyordu. Sanki buraya bir karanlık getirmiştım. Hep böyle hissederdım. Adım attığım her yerde karanlığın toprağa sızdığını hissediyordum. Cam kapıları iterek içeri girdim ve hızla merdivenlerden aşağı indim.

Kar yağmaya başlamıştı. Rüzgar, karı yolumda dans ettiriyordu. Karı sevdiğim zamanları hatırladım. Şimdi ise sadece soğuktan korunacak hiçbir şeyim olmadığını hatırlatıyordu. Kollarımı kendime doladım. Kışlık

ceketim, rüzgarın şiddetine karşı yıpranmış gibiydi. Kütüphanenin önünde bir otobüs duruyordu. Eve giden otobüs değildi. Şehirde amaçsızca dolaşıp birkaç saat durak yaptıktan sonra tekrar kütüphaneye dönecekti. Çok düşünmeden otobüsün merdivenlerinden yukarı çıktım. Hareket halindeki bir otobüsün penceresinden dışarı bakmak her zaman sakinleştirici olmuştur. Sanki kaçış olasılığı parmaklarımın ucundaydı. Bir daha asla denemeyeceğimden emindim.

Koridorda ilerlerken kendime, her şeyi yolculuk sırasında düşünebileceğimi, ne yapmam gerektiğini anlayabileceğimi söyledim. Otobüsün arkasına otururken başımı salladım. Düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu. Bu otobüse neden bindiğimi, hangi duraklarda durduğunu tam olarak biliyordum. Evet, bu bebek yarı benim, yarı da canavardı. Kapılar kapandı ve otobüs tekrar sokağa çıktı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Doktor bir sandalye çekip muayene masasının yanına oturdu. "Bu yolu izlemek istediğinizden emin misiniz?" Bana sanki benden nefret ediyormuş gibi baktı. Sanki bu durumun suçlusu benmişim gibi. Sanki benim hatammış gibi. "Dışarıda bebek evlat edinmeyi çok isteyen birçok çift var."

İçimde bir şeytan var. "Eminim." Ama emin değildim. Bir saatten fazla bekleme odasında oturmuş, bu soru kafamda dönüp duruyordu. Yarımım o. Bütün ailem ölmüştü. Bu bebek benim bir parçamdı. Bunu nasıl yapabilirdim? Ondan nasıl kurtulabilirdim?

Başını salladı. "Ameliyat yerine ilaç tedavisi almak için yeterince erken bir aşamadasınız, bu da riskleri en aza indiriyor. Ama pahalı." Artık bana bakmıyordu, sadece elindeki not defterine bakıyordu. Ama yüzündeki

tiksinti ifadesini hala görebiliyordum. Benden nefret ediyordu. Ve haklıydı da. Ben de kendimden nefret ediyordum.

Bunu yapamam. Bu benim yarımım. Endişelerimi dile getirmek yerine, "Ne kadar pahalı?" dedim.

"Komplikasyonlar olmazsa yaklaşık 600 dolar tutar."

600 doları nereden bulacaktım ki? Gerçekten istiyor muydum ki?

"Ve sen daha 16 yaşındasın, değil mi?"

Başımı salladım. Zihnimde hesaplamalar yapmaya çalışıyordum. Zar zor yiyecek alacak kadar para kazanmıştım. Dudaklarımı o kadar sert ısıırıyordum ki ağzımda kan tadı gelmeye başlamıştı.

"Dolayısıyla gebeliği sonlandırmak için ebeveyn iznine ihtiyacınız olacak."

Zihnimdeki hesaplamalar durdu. Hamileliği sonlandır. Bu sözler kulaklarıma çok sert geldi. Elimle karnıma dokundum. "Annemle babam öldü." Burada ne yapıyordum? Bu bebeği, anne babamın beni terk ettiği gibi terk etmeyi nasıl düşünebilirdim ki? Onları seviyordum. Her gün onları özlüyordum. Ama beni bu durumla tek başıma baş başa bıraktıkları için onlardan nefret ediyordum. Beni terk ettiler. Tıpkı büyükannemin beni terk ettiği gibi. Tıpkı Miles'ın beni terk ettiği gibi. Miles. Neden Miles'ı düşünüyordum ki? Yıllardır ondan haber alamamıştım.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunu duyduğuma üzıldüm, Summer. Ama bu durumda velinin onayına ihtiyacın olacak. 18 yaşından küçük herkesin yazılı onayı gerekiyor."

Başımı salladım. "Vasiimden onay alamıyorum." Ne karar verirsem vereyim, o bilemez. Bebeği doğurursam, Colorado'dan defolup gitmem gerekiyordu. Ve eğer ondan kurtulmaya karar verirsem, beni öldürürdü, ya da en azından denerdi. En son boynuma elini doladığında polise gitmişim. Onlara morlukları göstermişim. Kimse beni dinlemedi. Beni canavarın

kendisine geri gönderdiler. Beni açıkça hor gören bir doktor beni dinlemedi. Beni çoktan gözden çıkarmıştı. Gözlerindeki ifadeyi nefret ediyordum. Hiçbir şey bilmediği halde beni yargılamasından nefret ediyordum.

"Biliyorum ki bu gibi durumlar ilk başta zor gelebilir," dedi doktor. "Ama eminim ki vasiğiniz bunu kabullenmeyi öğrenecektir. Sadece zamana ihtiyacınız var."

Zaman. Miles'ı neden düşündüğümü biliyordum. Çünkü onunla bir hayat kurmayı hayal etmiştim. Çocuklarımızı ve banliyöde beyaz çitli bir evi hayal etmiştim. Zaman beni o hayattan mahrum etmişti. Tanrım, ne kadar safmışım. Ama yine de, bana verdiği kolyenin durduğu göğsümün ortasına elimi koyduğumu fark ettim. En küçük takımyıldızları seviyordum. İçimdeki minik bebeği bırakamazdım. Don gibi bir canavar olmayacaktım. Onun beni bir canavara dönüştürmesine izin vermeyecektim.

Hemen ayağa kalktım. "Özür dilerim, bu bir hataydı."

Doktor rahatlamış görünüyordu. "Bu, evlat edinmeyi düşüneceğiniz anlamına mı geliyor? Henüz 6 haftalık hamilesiniz. Karar vermek için zamanınız var."

Zaman. Kalp atışlarım hızlandı. Hayatımda başka hiçbir şeyimi kimsenin çalmasına izin vermeyecektim. Ama zamanım tükeniyordu.

"Yaz mı?" diye seslendi arkamdan.

Arkama bakmadan klinikten çıktım.

Bölüm 2

Daha önce bir kez ayrılmayı denemiştim. Ama Don beni bulmuştu. Haftalarca süren planlamanın ardından, daha eyaletten ayrılmadan beni bulmuştu. O gece neredeyse beni öldürüyordu. Ondan sonra bir daha asla denemedim.

Yıpranmış Harry Potter ve Felsefe Taşı kitabımı kıyafetlerimin üzerine fırlattım ve sırt çantamı fermuarla kapattım. Babamın bana verdiği son şeylerden biriydi. Ve bir gün onu bebeğime verecektim.

Bu sefer hiçbir plan yoktu. Sadece Don'dan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Hayatımda ilk kez güçlü olmam gerekiyordu. Bir sonraki otobüs 20 dakika sonra kalkacaktı. Sonra özgür olacaktım.

Özgür olacaktık. "İyileşeceğiz," diye fısıldadım ve elimi karnıma koydum. "Her şey yoluna girecek." Birdenbire, artık bir canavar gibi hissetmiyordum. O. Küçük bir çocuk muydu? Belki babamın gülüşüne sahip olacaktı. Belki annemden aldığım burna sahip olacaktı. İyi olacaktı. Çok iyi olacaktı. Bundan emin olacaktım. Ama önce onu bu hayattan kurtarmalıydım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sırt çantamı omzuma asarken. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim." Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bu bebek birdenbire hayatımdaki en kötü şeylerden biri olmaktan çıkıp en iyi şeylerden biri olmuştu. Gizli bir nimetti. Ve ona asla bir şey olmasına izin vermeyecektim.

David. Babamın adını düşünmek bana huzur veriyordu. Eğer erkek olursa adını David koyardım. Kız olursa da annemin adını, Jennifer koyardım. Bu bebek benim bir parçam olacaktı, ama aynı zamanda onların

da bir parçası olacaktı. Yeniden bir ailem olacaktı. Belki ben de yeniden bütün hissedebilecektim.

Merdivenlerden ikişer ikişer indim. Don her an eve gelebilirdi. Şimdi ya da asla. Yıllardır ilk defa umudum vardı. Bu bebek tam da ihtiyacım olan şeydi. Birdenbire yeniden bir amacım olmuştu. Arka kapıyı açtım ve donakaldım.

Don elinde sigarayla orada duruyordu. Nefesi yüzünün önünde bir duman bulutu gibi üfleniyordu. Gülümsedi. "Nereye gidiyorsun sanıyorsun?" Sigarasından uzun bir nefes daha çekti. Duman yüzünden yüzünü zar zor görebiliyordum. Sigarayı korkuluğa söndürdü ve bana doğru fırlattı.

Bu hareket beni irkiltti. Daha önce de sigara izmaritinin tenimde söndürülmesini hissetmiştim. Yaptığı her şey beni dehşete düşürüyordu.

Tepkim onun gülümsemesini daha da genişletti. "Tekrar soruyorum, tatlım. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kütüphane. Yarın sınavım var ve çalışmam gerek." Kar yağışı artmaya başlamıştı ve duyabildiğim tek şey sessizlikti. Geçen araba ya da havlayan köpek yoktu. Sanki etrafımızı sessiz bir battaniye örtmüştü. Sessizlikten daha korkunç bir şey yoktu. Bu, çılgınlıklarımı duyacak kimsenin olmadığı anlamına geliyordu.

"İçeri geri dön." Elini koluma koydu.

Dokunuşunun altında irkildim. Teni her zaman ateş gibiydi. Her şeyi alev alev yanıyordu, her an hayatıma son verebilecek gibiydi. Tahmin edilemezdi. Ölümcüldü. Kontrol edilemezdi. Ve bunu bu gece gözlerinde görebiliyordum. Alevler her yerde dans ediyordu.

"BEN..."

"Şimdi, bir daha sormama gerek kalmasın."

"Ders çalışmam gerekiyor. Birkaç saat içinde döneceğim."

Tekrar gülümsedi. "Neden? Burs alıp gitmek için mi? Olmaz Summer. Bunu zaten konuştuk. Tam burada kalacaksın. Zaten seni kim koruyacak ki, ha? Tek sahip olduğun benim. Şimdi içeri gir." Sesi bir oktav alçalmıştı. Tehditkar. Emredici. Korkutucu.

Beni mi koruyacak? Onun yüzünden korunmaya ihtiyacım vardı. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum. İstedğim üniversiteye gidebilirdim. Yeterince para biriktirip bebeğime iyi bir hayat sağlayabilirdim. Ve o kendini beğenmiş suratını bir daha asla görmeyecektim. Alevleri beni de sarıyordu. Sanki hiçbir kontrolüm yoktu. Ama ben ateşle oynamakta hiç iyi olmamıştım.

Karlı gece, ikimiz de birbirimize bakarken tamamen sessizdi. Gözleri vücudumda dolaştı ve karnımda durdu. Yutkundum. Onun bildiğini anlamam sadece bir anımı aldı. Nasıl bilebiliyor ki?

Ondan sıyrılmaya çalıştım ama elini göğsümün ortasına koyup sırtımı evin tuğla duvarına yasladı. "Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Bunu benden daha iyi biliyorsun, tatlım."

Nefesinden alkol kokusu geliyordu. Bana zarar vermekten daha çok sevdiği bir şey olup olmadığından emin değildim. Ama sarhoşken, tüm kontrolünü kaybediyor gibiydi. Okuduğum tüm kötü adamlardan daha beterdi. Yüz kat daha beterdi. İçki içtiğinde insan bile olmuyordu. Ve bunu bu gece gözlerinde görebiliyordum. Şeytanın ta kendisi bana bakıyordu. Beni öldürmek istiyordu.

"Lütfen, Don." Sesim çok acınasıydı. Beni asla duyamayacak birine yalvarıyordum.

"Lütfen ne?"

"Bana zarar verme." Bize zarar verme.

"Bebeğimi ortadan kaldırmadan önce bunu bir düşünmeliydin belki."

Ne? "Ben yapmadım."

Gülümsedi. "Yalan söylemenin bir anlamı yok. Daha iyisini biliyorsun. Bu sadece işleri senin için daha da kötüleştirecek." Elini yüzümün yanına koydu.

"Bana dokunma!" diye bağırdım sessizliğin içine. Ateş. Alevlerinin bana bulaşmasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey söylememeliydim.

Elini ağzımın üzerine koydu. Sözlerim karşısında şaşırılmış görünüyordu, ama bu sadece elinin gücünü artırdı. "Yoksa ne olacak? Karşı koyacak mısın?" Yüzüne tekrar gülümseme gelmişti. "Karşı koymayı sevdiğimi biliyorsun."

Onunla ilgili her şey çarpıktı.

"Burada kalacaksın. Çocuklarımı istemiyorsan, tamam. O zaman işini kolaylaştıralım, olur mu?" Cebinden bir bıçak çıkardı.

Benden uzak dur!

Tam anlamıyla şeytaniydi. Yüzündeki ifadeyi tarif edecek başka kelime yoktu.

"Zaten senin gibi birinin çocuk sahibi olmasını asla istemezdim."

Ağzımı kapatan eli tırnaklarımla tırmaladım.

"Sen hiçbir değere sahip değilsin."

Elini daha yukarıya kaydırarak burnuma hava girmesini de engelledi.

"Sen zayıfsın."

Nefes alamıyordum. Bacağına tekme attım ama bu sadece vücudunu bana daha sıkı bastırmasına neden oldu. Çok sertti. Bana acı vermekten zevk alıyordu. Boğuluyordum. Bacaklarımı beline doladım ve dizlerinin arkasına tekme atmaya çalıştım.

Hiç kıpırdamadan gülümsedi. "Acınası birisin."

Elimi uzattım ve boğazını kavramaya çalıştım. Ama işe yaramazdım. Güçsüzdüm. Acınasıydım. Dokunuşuma bile tepki vermedi.

"Çekici olman senin için bir şans, çünkü sahip olduğun tek şey bu, tatlım."

Bıçağın karnıma saplandığını hissettim. Acı gözlerimi kör ediyordu. Umudum. Amacım. Hayatımın benden kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Boğuluyordum. Ama kendim için endişelenmiyordum. Bebeğimi öldürüyordu. Nefes alamıyordum. Akciğerlerimdeki acı, karnımdaki acıdan daha kötüydü. Çığlık atmaya çalıştım ama sesler boğuk çıktı.

"Artık kazalar konusunda endişelenmemize gerek yok."

Kalan tüm gücümle elini ısırdım. Ve kanın tadını aldım. Kan kokusunu aldım. Ama bunun onun mu yoksa benim kanım mı olduğunu bilmiyordum.

"Kahrolası sürtük!" Beni duvardan itti.

Derin bir nefes alırken tırabzana tutundum. Ondan uzaklaşmalıyım. Bu tek şansımdı. Merdivenlerden aşağı koşmaya başladım, ama elleri saçlarımı kavradı, yüzümü geriye doğru çekti ve gözlerim onun gözleriyle buluştu. Gözlerindeki alevler daha da parladı.

"Sana beş saniyelik bir öncelik vereceğim." Beni sertçe merdivenlerden aşağı itti.

"Yardım edin!" diye bağırdım sessiz geceye, dizlerimin üzerine çökerken, ellerim kara değdi. "Birisi bana yardım etsin!" diye ağladım. Nefesimden çıkan buhar önümde kıvrıldı. Kimse yardıma gelmiyordu. Kimse çığlıklarımı duyamıyordu. Kalkın! Bedenim beni dinlemiyordu. Sağ elimi karnıma götürdüm. Kanın sıcaklığını hissettim. Hayatımın benden çekildiğini hissettim. Kalkın! Elimle tekrar yere bastım.

"Sorun yok," diye fısıldadım sessiz geceye. "Sana ben bakacağım. Her zaman sana bakacağım."

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu. Elimle karnımı tekrar kapattım. Ceketimin önü tamamen kana bulanmıştı. İyiyiz. Ama başım dönüyordu. Koşmaya çalıştım ama bunun yerine sendeledim.

"Beş," dedi Don arkamdan bir yerden.

"Benden uzak dur," diye kekeledim. Başım çok dönüyordu.

"Ya da ne?" Kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi.

Elim kanlı karnıma geri kaydı. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Hayatımın her zerresi benden çekilmişti. İyi değiliz. Seni koruyamadım. Bebeğin gittiğini biliyordum, tıpkı ilk başta orada olduğunu bildiğim gibi. Hissedebiliyordum. Hayır. Sorun buydu. Artık hissedemiyordum.

"Ya da ne?!" diye tısladı Don.

Don beni yere ittiğinde, yeni yağan karda kanlı el izimi gördüm. Söylediği her şeydim. Değersiz. Zayıf. Acınası. Karın kanlı el izimin üzerine yavaşça düşüşünü izledim. Sessiz gecede duyabildiğim tek şey fermuarının sesiydi. Kalçalarımın tutarken duyduğum tanıdık hıçkırığımı. Ve homurdanmaları.

Yoksa ne olacak? Gözyaşlarım yanaklarımda donmuş gibiydi. Seni gebertirim. Tıpkı senin bana yaptığın gibi, her şeyini senden alacağım. Ve sonra hayatına son vereceğim.

Kanlı el izim görünmez olana kadar karın yağışını izledim. Karda üşüyeceğimi sanıyordum. Ama hissettiğim tek şey, her şey kararmadan önce alevlerin beni tamamen yutmasıydı.

Bölüm 3

18 Yaşında

Bugün - Cuma

Doğrulurken derin bir nefes aldım. Kan. Karnıma dokundum ve pürüzlü yara izini hissettim. Sadece bir rüyaydı. Gözlerimden yaşlar süzülürken nefesimi tutmaya çalıştım. Sanki nefes alamıyordum. Çünkü bu sadece bir rüya değildi. Sanki dün olmuş gibi hatırlıyordum.

Başım dönüyordu, sanki hala kan kaybediyordum. Her şey bulanıktı. Gözlerimi sıkıca kapattım. İyiyim. Rahatlama hissi beni sararken nefesimi düzenlemeye çalıştım. Anı acı vericiydi, ama artık bana zarar veremezdi. En azından fiziksel olarak. Ama Tanrım, hatırlamak çok acı veriyordu. Elimle karnıma geri döndüm. Sadece bir yara izi. Kan yok. Güvendeydim. Sadece ben. Yalnız. Her zaman yalnız.

Ateş. Sanki içimde hâlâ alevler vardı. Çılgılık atmak istedim. Benden alınan her şeyi geri istedim. Kendime tekrar iyi olduğumu söylemeye çalıştım. Ama gerçek şu ki, iyi değildim. Bir daha asla iyi olamayacağımdan emin değildim. Hayatımı çaldı.

Gözlerimi açtım ama her şey hala bulanıktı. Başım şiddetli bir ağrı içindeydi. Ağrının yayıldığı başımın arkasına dokundum. Kafatasımın dibinde büyük bir şişlik vardı. Yurt odam yavaş yavaş netleşmeye başladı.

Buraya nasıl geldim? Sanki uzun zamandır uyuyormuşum gibi hissettim. Bütün detaylar birden aklıma geldi. Don. O çarpık oyun. Joan. Kanlı mesajı görmek için ön kolumun iç kısmına baktım ama yoktu. Kolum tamamen silinmişti.

Şaşkınlık içindeydim. Parmaklarımı şakaklarıma götürdüm. Bunların hepsini de mi rüyamda görmüştüm? Neler oluyordu? Battaniyeleri üzerimden attım ve yataktan kalktım. Buraya geri dönmemiştim. Lanet olsun, odama nasıl geri dönmüştüm? Arkamı döndüm.

Bütün bunları rüyamda görmüş olamazdım. Tekrar başımın arkasına dokundum. Başımın arkasına silahla vurulmaktan dolayı kesinlikle bir morluk vardı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Ama aynı zamanda düşmüştüm. Hastanede yatmışım. Bu şişlik bundan kaynaklanmış olabilir miydi? Bu gerçekten olmuş muydu? Nefes nefese kalmış gibi hissediyordum.

"Hey, Sadie. Daha iyi misin? Sana öğle yemeği getirdim." Kins odaya girdi ve yemekhaneden aldığı paket yemeği masama bıraktı.

O oydu. Bu işin içinde mutlaka o da vardı. Yurdumuzun anahtarı sadece ondaydı. Kalçam yatağa değene kadar ondan uzaklaştım.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Gitmek zorundayım."

"Ama siz daha yeni döndünüz."

"Nasıl?"

"Nasıl derken neyi kastediyorsun?" Bana doğru bir adım attı.

"Burada uyuyakalmadım." Odaya göz gezdirdim. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Buraya nasıl geldim?" Sesim adeta tiz bir çığlık gibiydi.

"Sadie. Biliyorum canın acıyor. Ama Eli'yi boş ver. Her şey yoluna girecek." Kollarını bana doladı.

Dokunuşuyla irkildim. Onu itip uzaklaştırmak istedim. Çığlık atmak istedim. Ama bunun yerine, bana sarılmasına izin verdim. Ya her şeyi hayal etmişsem? Ya gerçekten aklımı kaybediyorsam?

"Gitmemeye karar verdiğin için gerçekten çok mutluyum," dedi beni kucaklamasından ayırırken. "Bunu birlikte atlatacağız, söz veriyorum."

Sözlerinin benim için hiçbir anlamı yoktu. Tanıdığım hiç kimse sözünü tutabilecek kapasitede değildi. "Ben hiç gitmedim mi?"

Kins tekrar kaşlarını çattı. "Hayır. Buradan öfkeyle ayrıldıktan birkaç saat sonra geri döndün. Hatırlamıyor musun?"

Tekrar elimi alnıma koydum. Joan'la konuştuğuktan sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. Her şey bulanık gibiydi. Her şeyi hayal ettiğime dair kötü bir hisse kapıldım. Terliklerin olduğu bir kutu yoktu. Kolumda bir mesaj yoktu. Hiçbir şey bunun gerçekten yaşandığına işaret etmiyordu. Kaçırılmışım ve hiçbir kanıt yoktu. Üstelik mantıklı da değildi. Don neden beni kaçırıp öldürmedi ki?

"Gerçekten, bir şeyler yemelisin. Hiç iyi görünmüyorsun."

Tabii ki iyi görünmüyorum! Aklımı kaybediyorum! Bana yardım edecek tanık koruma programından birini bulmalıyım. Herhangi biri. "Sonra döneceğim." Kahramanlık kapüşonlusunu giydim ve cep telefonumu cebime koydum.

"Nereye gidiyorsun? Seninle takılmak istediğini söylediğin için son dersimi kaçırdım. Miles'la olanlar hakkında biraz daha konuşabileceğimizi düşündüm."

Sana bunların hepsini ne zaman anlattım? İçimden bir ses ona güvenilemeyeceğini söylüyordu. Dün gece eve gelseydim, onunla konuştuğumu hatırlardım, değil mi? Bunları uyduruyordu. Kesinlikle uyduruyordu.

"Özür dilerim," dedim Converse ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken. "Planlarım olduğunu unuttum."

"Sadie..."

Kapı arkamdan kapanırken sözleri sustu. Koridordan ve merdivenlerden koşarak yurt binasının ön kapılarından içeri daldım. Temiz hava kafamı toplamama yardımcı oldu. Deli değildim. Kaçırılmışım. Yeni kimliğim tehlikeye girmişti. Yakalanmışım. Telefonumu çıkardım ve Bay Crawford'u tekrar aradım. Kadının alaycı tonuyla söylediği "bu numara artık kullanılmıyor" sözleri kulaklarımda yankılandı. Kahretsin. Telefonumdaki Google'a "tanık koruma programı New York Şehri" yazdım.

New Yorker ve New York Times'tan tanık koruma programında yaşamamanın nasıl bir şey olduğuna dair bir sürü makale vardı. Nasıl bir şey olduğunu bilmeme gerek yoktu. Zaten yaşıyordum. ABD Polis Teşkilatı'na ait bir linke tıkladım ve iletişim bilgilerini inceledim. Eşit istihdam fırsatı sorumlusu bana nasıl yardımcı olacaktı? Sonunda yerel iletişim bilgilerinin linkini buldum ve New York Şehri bölümüne baktım. Bay Crawford'ın adının listede olmamasına şaşırılmamalıydım. Ama şaşırdım. O da mı bu işe karışmıştı? Sanmıyordum. Her zaman bana yardım etmeye çalışmıştı. Neler oluyordu böyle?

Telefonumu fırlatmak istedim. Bunun yerine, rehberime geri döndüm, Bay Crawford'ın adına tıkladım ve telefonu kulağıma götürdüm. Lütfen açın telefonu. Lütfen iyi olsun. Lütfen.

O tiz ses tekrar kulağıma çarptı. "Bu numara artık kullanılmıyor. Bu numara artık kullanılmıyor."

Kahretsin! Kendi etrafımda döndüm. Ne yapacaktım? Tanrım. Elimle boynumun yan tarafını tuttum. Sanki biri beni tekrar boğuyormuş gibi hissettim. Nefes alamıyormuş gibi hissettim. Tek istediğim telefonumda intikamcının numarasını bulmaktı. Endişelerimi ve korkularımı almasını istiyordum. Beni korumasını istiyordum. Kırdığım her şeyi onarmasını istiyordum.

Ama onu tanıımıyordum. Yurduma baktım. Burada kimseyi tanıımıyordum. Güvenemeyeceğim bir sürü yabancıyla birlikte garip bir şehirdeydim. Başka seçeneğim yoktu. Polise gitmek zorundaydım. Bana yardım edebilecek tek kişiler onlardı. Etmek zorundaydılar.

Olabildiğince hızlı koşmaya başladım. Departmanlarından birinin nerede olduğunu biliyordum. Liza ile tanıştığım ilk gün oradan geçmiştım. Belki de şehrin daha az tehlikeli bir bölgesinde bir tane bulmalıydım, ama kararımı analiz edecek vaktim yoktu. Cevaplara ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım vardı.

Karakola vardığımda nefes nefese kalmıştım. Kapılardan içeri girdim. Bir yanım, televizyon dizilerindeki gibi birilerinin bana yardım etmek için koşacağını bekliyordu. Ama bunun böyle olmayacağını biliyordum. Beni diğer taraftaki polislerden ayıran, muhtemelen kurşun geçirmez cama baktım. Kimse bana bakmadı bile. Görünmez olmaktan bıkmıştım. Duyulmamaktan bıkmıştım. Onların görevi hizmet etmek ve korumaktı. Benim de korunmaya ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alarak cam bölmeye doğru hızla ilerledim ve yumruğumu ona vurdum.

Karşı taraftaki memur bilgisayarından başını kaldırdı. "Hemen geliyorum hanımefendi." Sonra tekrar ekranına baktı.

Camı tekrar yumrukladım. "Acil durum!"

İçini çekti ve yavaşça masasından kalktı. Ve yanımdan uzaklaştı. Kahrolasica yanımdan uzaklaştı.

Tekrar yumruğumu cama vurdum. "Birileri peşimde. Yardıma ihtiyacım var!"

Camın solunda bir kapı açıldı. Uzaklaşan polis memuru kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada duruyordu. "Öyleyse bu taraftan."

Büyük ihtimalle her şeye yanlış yaklaşmıştım. Talepkar ve öfkeli olmak sonuç getirmenin yolu değildi. Sadece benden nefret edeceklerdi. Memurun ardından kapıdan geçerken sakinleşmeye çalıştım.

"Burada bekleyin." Sandalye sırasını işaret etti. Sıranın sonundaki sandalyede elleri kelepçelenmiş bir adam vardı. Ben suçlu değildim. Suçludan olabildiğince uzakta bir sandalyeye oturdum.

Polisler ellerinde dosyalarla etrafta koşturuyorlardı, kimse bana bakmıyordu. Bir polis memurunun masa telefonunu sertçe kapatması beni başımı çevirmeye zorladı. Çok sinirli görünüyordu. Umarım ona denk gelmezdim. Sakin ve anlayışlı birine ihtiyacım vardı. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşınca midem bulandı.

"Ben Dedektif Lewis." Elini bana uzattı.

Ona dokunmak istemedim. Alevler hissedeceğimi biliyordum. Normal davranmak yerine, ellerimi sandalyenin üzerinde bacaklarımın altına sakladım. "Ben Sadie Davis."

Ellerini ceplerine sokarken kaşlarını hafifçe çattı. "Acil durumunuz nedir?"

"Ben... ben kaçırıldım." Kulağa çılgınca geldiğini biliyordum. Eğer gerçekten kaçırılmış olsaydım, burada oturuyor olmazdım. Bana inanmayacaktı.

Kaşlarını çattı. "Saldırıya mı uğradınız?"

"Evet. Kafamın arkasına silahla vuruldum. Sonra da yurt odamda uyandım."

Anlattığım hikaye inanılmazmış gibi başını salladı. "Beni takip et."

Sandalyeden kalkıp onu masasına kadar takip ettim. Masanın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti. Oturdum.

"Sadie Davis," dedi bilgisayarının faresine dokunurken. "Kimliğiniz var mı?"

"Evet, ama aslında burada olmamın sebeplerinden biri de bu. Gerçek adım Summer Brooks. Tanık koruma programındayım. Ama kimliğim açığa çıktı. Ve irtibat kurduğum kişi telefonuna cevap vermiyor. Hattı kapatılmış."

Dedektif Lewis bana öylece baktı.

"Bu programa evlatlık babam yüzünden katıldım. Onunla aramdaki temas yasağı kararı var. Ama o Colorado'yu terk etti ve New York'ta. Eyaleti terk etmemesi gerektiği halde beni buraya kadar takip etti. Yargılanmayı bekliyor."

"Pekala, Summer Brooks." Bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Doğum tarihiniz nedir?"

"15 Ağustos 2000'de doğdum."

Bilgisayarına yazdı ve sonuçların görünmesini bekliyormuş gibi sandalyesine yaslandı. Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve bana öylece baktı.

Bazı boşlukları doldurmam gerektiğini hissettim. "Evlat edinen babam dün gece beni kaçırdı, Corner Diner'ın sahibi Joan'ın yardımıyla... Soyadını bile bilmiyorum. Ama arkadaşlarımı kaçırdığını söyledi."

Boğazını temizledi ve tekrar bilgisayar ekranına baktı.

"Merhaba, Summer Brooks. 15 Ağustos 2000'de Wyoming, Sheridan'da David ve Jennifer Brooks'un çocuğu olarak doğdum. Bu siz misiniz?"

"Evet."

Fareye tıkladı ve kaşlarını hafifçe çattı. "12 Ekim 2009'da öldü."

"Ne?"

"Summer Brooks, 12 Ekim gecesı büyükannesi Bethany Wagner ile birlikte karbonmonoksit zehirlenmesi sonucu hayatını kaybetti. Her ikisi de sağlık ekiplerinin olay yerine varmasıyla ölmüş halde bulundu."

"Büyükanmem 12 Ekim 2009'da kalp krizi sonucu öldü. Karbonmonoksit zehirlenmesinden değil."

Bilgisayar ekranını bana çevirdi. "Kan testleri yapıldı. Her iki testte de zehir tespit edildi."

"Bu mümkün değil. Ben hâlâ hayattayım. Tam burada oturuyorum."

"Bak, anlıyorum, tamam mı? Perşembe alkol krizi mi? Ben de bir zamanlar üniversitedeydim. Sarhoş oldun, belki bu sabah biraz sersemlemiş uyandın. Eve gidip biraz dinlenmelisin."

Elimi alnıma koydum. Neler olduğunu açıklayamıyordum. Ona nasıl inandırabilirdim ki? "En son Telluride, Colorado'daki Hanover Lisesi'nde Summer Brooks adıyla kayıtlıydım. Araştırabilirsin."

İçini çekti ve bilgisayarına başka bir şey yazdı. "Son dört yılda bu isimde bir öğrenci yoktu."

"Bu mümkün değil."

"Sadie Davis. Gerçek adınızın bu olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Hayır, öyle değil..."

"Sadie, bu şehirde gerçekten dikkatimi gerektiren bir sürü ciddi sorun var. Buraya gelip saçmalıklarını anlatmaya cüret ettiğin her neyse, onlarla uğraşacak vaktim yok. İşime geri dönmem gerekiyor."

"Ama ben kaçırıldım."

"Peki, sizden bir şey çaldılar mı? Sizi tehdit ettiler mi? Fidyeye istediler mi?"

"Ben... Ben hatırlamıyorum. Hatırlayamıyorum."

"Pekala, eğer ihtiyacınız olursa geri gelin. Bu arada..." bilgisayarını işaret ederek, "Meşgulüm." dedi.

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu sanki. Uydurduğumu sandı. Kimse bana inanmayacaktı. "Don Roberts," dedim hızla.

Dedektif Lewis bana baktı.

"O, mafyanın lideri ya da her neyse işte." Kahretsin, Liza ne demişti? Cehennem diye bir şey miydi? Önemli değildi. Mesele bu değildi. "O

benim koruyucu babamdı. Ve beni kaçıran da oydu. Koruyucu aile sistemini ihlal etmekten ve bana karşı cinayete teşebbüsten yargılanıyor. Davayı araştırın."

Bilgisayarına bir şeyler yazarken tekrar iç çekti. "Don Roberts." Gözleri ekranı taradı. "Colorado'nun veya başka herhangi bir eyaletin koruyucu aile programına kayıtlı değil. Sabıka kaydı bile yok."

"Bu mümkün değil."

"Ve aleyhinde açık bir dava yok. Özellikle de cinayete teşebbüs suçundan. Bu tür iddialardan haberdar olurduk. O temiz."

Nefes alamıyordum. Masadan bir adım geri çekildim ve oturduğum sandalyeye vurdum. Sandalye linolyum zeminde gıcırdadı.

Dedektif Lewis biraz daha anlayışlı görünüyordu. "Bir şey hatırlarsan beni ara, tamam mı?" Kartını bana uzattı. "Ve biraz uyuyun. Yarın kendinizi daha iyi hissedeceğinizden eminim."

Aklımı kaybetmiştim. Dedektiften uzaklaşırken sanki bir rüya görüyordum. Summer Brooks ölmüştü. Kalbimde bunu zaten biliyordum. Annemle babamın arabası kaza yaptığında bir parçam ölmüştü. Büyükanmem kalp krizi geçirdiğinde de bir parçam ölmüştü. Ama son nefesimi Don'un bana ilk dokunduğu anda vermiştim.

Ama bu 2009'da olmadı. Ve karbonmonoksit zehirlenmesi yüzünden de değildi. Şehrin kalabalık sokaklarına çıktım. Her yer insan doluydu. Klostrofobi hissettim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Gerçeğin ne olduğunu anlamaya ihtiyacım vardı.

Yine kendimi intikamcıyı aramak isterken buldum. Başımı salladım. Don onu öldürmeye çalışıyordu. Don'u doğrudan ona götürme riskini göze alamazdım. Ayrıca, ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Maskenin arkasına saklanan bir adama nasıl güvenebilirdim ki? Bana hiçbir cevap veremezdi.

Kaldırımında yürürken arkama baktım. Birinin beni izlediğini hissedebiliyordum. Akıl sağlığımın yavaş yavaş kaybolduğunu hissedebiliyordum.

Bölüm 4

Cuma

Kapıya bakarken elimi yumruk yaptım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçekten aklımı kaybediyormuş gibi hissediyordum. Gerçeğin ne olduğunu bana söyleyebilecek tek kişi oydu. Bir kez daha omzuma baktım. Burada olmak gerçekten işleri daha da kötüleştirir miydi? Joan zaten onun arkadaşım olduğunu biliyordu. Onu zaten tehlikeye atmıştım.

Kendimi bu fıkirden vazgeçirmeye fırsat bulamadan kapıyı çaldım.

Miles, tişörtünü giyerken aynı anda kapıyı da açtı. Karın kaslarının bir kısmını kısa bir anlığına gördüm. Sadece boxer ve tişört giymişti. Hayır, kesinlikle eskiden tanıdığım çocuk değildi. Artık onda çocuksu hiçbir şey kalmamıştı.

"Merhaba, Sadie." Beni görünce şaşırmış gibiydi. "Bugün seni arıyordum..."

"İçeri girebilir miyim?" Cevap vermesine fırsat vermeden yanından geçtim. Çarşafı ve yorganı geriye itilmişti. Belli ki uykusunu bölmüştüm. Huzursuzlandığımı biliyordum. Ne kadar garip göründüğümü biliyordum. Buraya neden geldiğimi, küstah olduğumu düşünmeden nasıl açıklayabilirdim? Tanrım. Ona doğru döndüm. Gerçekten bitkin görünüyordu. Burada ne yapıyordum? Onu böyle rahatsız etmeye devam edemezdim. "Özür dilerim, sizi uyandırdım. Sabah geri gelmeliyim." Geri çekilmeye çalıştım ama koluna elini koydu.

"Sorun değil. Kalabilirsin."

Yutkundum. Geçen gece beni içeri davet etmişti. Eğer o teklifi kabul etseydim, kötü bir şey olmazdı. Bütün gece onun kollarında güvende

olurdum. Hafızam da bozulmazdı. Ve odama geri dönmekten korkuyordum. Kins'e güvenmiyordum. Burası gerçekten güvende hissettiğim tek yerdı.

Ona cevap vermeyince, "Kalmanı istiyorum," diye ekledi.

Hızla ona döndüm. Kalmamı mı istiyor? Her şeyi fazla düşünmek istemiyordum. Bunu olduğundan farklı bir şey haline getirmek istemiyordum. Buraya cevaplar almak için gelmişim, onu artık anlam ifade etmeyen bir geçmişe sürüklemek için değil. Ama onun da bana sarılmasına ihtiyacım vardı. Yıllardır ona ihtiyacım vardı ve o hiçbir yerde yoktu. Sadece bu bir gece, kollarının beni sarmasını istiyordum. Her şeyin yolunda olacağını söylemesini istiyordum. Ayakkabılarımı çıkardım ve kapüşonlu kazağımı çıkardım. Kibirli olmamak için ne kadar da çaba sarf etmişim.

Bana bakarken saçlarını alnından geriye itti.

Ne düşünüyordu acaba? Onu anlamakta hiç iyi olmamıştım doğrusu. "Dün gece senden beni kucaklamayı istediğimde, beni içeri davet ettin. Belki... bu gece de bunu yapabiliriz diye düşündüm."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme vardı. "Eğer bunu yapmak istiyorsan."

Başımı salladım. Arkasını dönüp kapıyı kilitlediğinde kalbim tekledi. Ve yatağa doğru yürürken neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Bu anın içinde kolayca kaybolabilirdim. Ama buraya cevaplar için gelmişim. Hâlâ gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı. O yatağa geri dönerken nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Ve yanına uzanırken kalbimin hızla atışını anlamlandırmamaya çalıştım. Ya da bana daha da yaklaştığında ve kollarını bana doladığında.

Ev gibi kokuyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. Kollarında tam olarak yerleşmişim. Ve bir zamanlar, ait olduğum yer orasıydı. Henüz bütün olduğum zamanlar. Hayatım elimden alınmadan önce. Gözlerimi sıkıca kapattım, gözyaşlarımın dökülmesini engellemeye çalıştım.

Başparmağı kürek kemiğimin altında küçük bir daire çiziyordu; bu bir yandan yaralı omzumu hatırlatırken, diğer yandan da acıyı dindiriyordu. Beni sakinleştirdi. Beni toprakladı. Ve sonra beni terk etti.

Dur. Onun olayla ilgili tarafını bilmiyordum. Bu yüzden buradaydım. Gerçekten neden yazmayı bıraktığını öğrenmem gerekiyordu. "Bana Summer'dan bahsedebilir misin?"

Parmakları tenimde durdu. "Geçmiş hakkında konuşmayı tercih etmem."

"Eğer hâlâ peşinizi bırakmıyorsa, geçmiş değildir." Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Eğer kendi acımdan kurtulamıyorsam, belki onun acısından kurtulmasına yardımcı olabilirdim. Belki de onun yoluna devam etmesine yardımcı olabilirdim.

Elini kaydırды ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Dalgın görünüyordu ve bu durum, daha önce kaç kızın onunla aynı durumda olduğunu merak etmeme neden oldu.

Yanağımın içini ısırdım. Buna ihtiyacım vardı. Ve eminim onun da buna ihtiyacı vardı. "Lütfen."

"Tam olarak neyi öğrenmek istiyorsunuz?"

Sadece büyükannemin vefatını ve ondan sonra neler hatırladığını bilmem gerekiyordu. Bunun yerine, ağzımdan "Bütün hikaye" sözü döküldü.

"Uzun bir hikaye."

Başımı onun güçlü göğsüne yasladım ve onun kokusunu içime çektim. "Bütün gece vaktim var."

Çenesini başımın tepesine yaslayacak şekilde pozisyon değiştirdi. Eli sırtımdan aşağı kaydı ve omurgamın dibinde durdu. Kollarında çok rahattım. Sanki zaman durmuştu. Hala çocuktuk, ağaç evinde uyuyakalıyorduk. Ateş yoktu. Acı yoktu. Göz kapaklarım birden ağırlaştı. Tekrar evimdeydim.

"Sekiz yaşındayken yan komşumuz oldu," diyerek sonunda büyüğü bozdu.

Gözlerimi açık tutmak için kendimi zorladım. Bunu duymam gerekiyordu. İlişkimizin onun için ne anlama geldiğini hep merak etmiştim. Son birkaç yıldır, onun beni hiç umursamadığına kendimi inandırmıştım. Bunu kafamda uydurduğumu, ona olan sevgimin tamamen tek taraflı olduğunu kendime söylemiştim. Nefesimi tuttuğumu fark ettim ve yavaşça nefesimi verdim.

"O kadar hayat dolu bir çocuktuk ki, başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onu ilk gördüğümde bahçede bir tavşanın peşinden koşuyordu. Açıklığa kavuşturmak gerekirse, benden daha küçüktü. Sadece altı yaşındaydı. Yine de, neden onu yakalayabileceğini düşündüğünü anlamıyorum."

Göğsüne yaslanarak gülümsedim.

"Ama asıl mesele bu değildi. Hatırladığım şey, saçlarının güneşte nasıl parladığıydı. Gerçekten çok güzel bir kırmızı tonuydu. Güneşte baktığınızda, yüzlerce farklı renkten oluşmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen benimle dalga geçeceksiniz, ama onu ilk gördüğüm an, tamamen büyülenmiştim. Yani, ben daha çocuktum, aşkın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ama sanki ilk görüşte aşk gibiydi. Yaz (Summer) onun için mükemmel bir isimdi. Çok sıcakkanlıydı. Çok neşeliydi. Çok iyimserdi." Sesi titredi.

Tek kelime etmedim. Bunu hiç bilmiyordum. İlk başta benden nefret ettiğini sandım. Bu bana çocuk bakıcım Julie'nin ilk görüşte aşkın olmadığını iddia etmesini hatırlattı. Belki onun için öyle değildi. Ama bizim için kesinlikle öyleydi. Çünkü ben de Miles Young'a ilk gözümü diktiğim andan beri aşık olmuştum.

"Ve aptal bir çocuk olduğum için, aptal çocukların yaptığı şeyi yaptım. Onu tanıdığım ilk yıl boyunca ona korkunç derecede kötü davrandım. Ağaç evime girmesine izin vermedim. Ona hakaret ettim. Bir ay boyunca onu yok saydım. Yanıma her yaklaştığında ona ne kadar sinir bozucu olduğunu söyledim. Sonra bir gün, onu mahallemizdeki küçük bir parkta, derenin kenarında ağlarken buldum. Yosunlu kayalarda kayıp düşmüş ve dizini kesmişti. Kesik ıslandığı için her yer kan içindeydi. Onu o halde görmek beni paramparça etti. Bir daha asla başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğimi, onu güvende tutacağımı düşündüğümü hatırlıyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Koruyucu aile yanında kaldığım zamanlarda beni ziyarete gelmekle tehdit ettiğini hatırladım. Birinin bana zarar verdiğini düşündüğünde ne kadar üzüldüğünü hatırladım. Neden onu geri çevirdim? Neden beni korumasına izin vermedim?

"O günden beri ayrılmaz olduk. O benim en iyi arkadaşımdı. Her şeyi birlikte yapardık. Ama bundan daha fazlasıydı. Gençtik, ama... bunun gerçekten bir önemi var mı? Geriye dönüp baktığımda kendime bunun bundan daha fazlası olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama gerçek gibiydi. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum."

O beni seviyordu. Beni seviyordu ve ben onu kendimden uzaklaştırdım.

Boğazını temizledi. "On yaşındayken, ailesi bir trafik kazasında öldü. Polis memurları geldiği gece oradaydım. Sanki tüm hayat enerjisi ondan çekilmişti. Yani, o daha bir çocuktü. İkimiz de öyleydik. Onu o halde görmek beni mahvetti. Kendime onu koruyacağıma dair söz verdim, ama o acıyı ondan alamadım."

Kimse o acıyı dindiremezdi. Zamanla iyileşeceği söyleniyordu. Ama bu tamamen bir yalandı. Bunu söyleyen herkes anlamamıştı. Sanki kalbimde bir boşluk vardı. Belki de hayatımda o boşluğu doldurmaya yetecek kadar sevgi yoktu.

"Başka bir eyaletteki büyükannesiyle yaşamaya başladı. Mesafe zordu. Sürekli birbirimize mektup yazıyorduk ama artık birbirimizi gerçekten göremiyorduk. Her zaman çok cesur bir yüz takınıyordu. Bundan nefret ediyordum. Bir şeyleri silip üzerlerine tekrar yazmasından nefret ediyordum, sanki önceki düşüncelerini göremiyormuşum gibi. Sanki acısını göremiyormuşum gibi. Annemin uzun mesafeli olduğu için onu aramamı engellemesinden nefret ediyordum. Onun yanında olamamaktan nefret ediyordum." İç çekti. "Oldukça öfkeli bir çocuktum."

Bunu ben de bilmiyordum. Hayatının mükemmel olduğunu sanıyordum. Yıldız futbolcu. Sevgi dolu, mutlu ebeveynler. Popüler. Onu bir tık aşağıda tuttuğumu bilmiyordum. Ve ben de kızgındım. Bunun olmasına, farkında bile olmadan izin verdiğim için kızgındım. Hayatını mahvetmişim? Dudaklarımın içini ısırdım. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişim?

"Ama sonra büyükannesi de öldü."

Sadece büyükannem.

"O, koruyucu aileye verildi."

Ben deli değilim.

"O sıcaklık, neşe ve iyimserlik... Aileden aileye geçtikçe hepsi kayboldu. Hala sürekli birbirimize mektup yazıyorduk. Ama mektupları giderek daha az ayrıntılı hale geldi. Acı çektiğini biliyordum. Ya da belki birileri onu incitiyordu. Bilmiyorum. Onu görmeye gitmeye çalıştım ama hayır dedi. Israr ettim. Kendimi suçluyorum..."

"Dur." Hikayemizin geri kalanını biliyordum. Son birkaç yıldaki tüm kötü şeylerden Don'u sorumlu tutuyordum. Ama bu benim hatamdı. Bu benim suçumdu. Miles'ın gelmesine izin vermeliydim. Bana yardım etmesine izin vermeliydim. Onu içeri almalıydım. "Yardımini istemediyse kendini suçlayamazsın."

Çenemin altına elini koyabilmek için biraz geriye yaslandı. Yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Onu koruyacağıma dair kendime söz verdim."

"Daha çocukken..." Nedenini tam olarak bilmiyordum ama birden öfkelen dim. Duruma öfkelen dim. Kendime öfkelen dim.

"Bunun bir önemi var mı?"

"Evet." Öfkem gözyaşlarıma dönüşmüştü. Histerik haldeydim. Tanrım, delirmişt im.

Gözyaşlarımı silmeye çalıştı ama elini ittim.

"Elbette önemli!" sesim titredi. Çok iyiydi. Benim için çok çok iyiydi. Onu alaşağı edecektim. Onu karanlığa çekecektim. Yatağımdan kalktım.

Saçlarını kendine özgü seksi bir şekilde eliyle düzel tti. "Sözümü tutamadığım için kendime kızdığım için mi bana kızılıyorsun?" Çok yorgun görünüyordu.

"Hâlâ beni önemsed iğ in için sana kızgınım." Tanrım, bu çok aptalca geldi. "Hayatını yaşamad ığ in için sana kızgınım. Yoluna devam etmelisin."

"Bunu yaşamaya çalışıyorum." Eliyle aramızda gidip geldi. "Sadie, ben de hayatıma devam etmeye çalışıyorum." Yatağından kalktı ve elimi tuttu.

"Benimle birlikte yoluna devam edemezsin."

"Neden? Gözlerinden anlıyorum. Burada olmak istiyorsun. Öyleyse neden kaçılıyorsun? Neyden bu kadar korkuyorsun?"

"Sen!" Neden bu kadar kızgın olduğ umdan emin değildim ama ona çok öfkeliydim. Benim yüzümden hayatından nasıl vazgeçmeye cüret ederdi? Hâlâ seçme şansı varken nasıl yaşamaya son verebilirdi? Zaten omuzlarımda yeterince yük vardı. Buna da katlanamazdım. Katlanamazdım. Sanki boynumda eller varmış gibi hissediyordum.

"Sadie." Bana bir adım daha yaklaşt ı. "Lütfen benimle konuş. Doktorların bana fiziksel şiddetten bahsettiğ ini biliyorsun. Röntgenleri gördüm. Biliyorum..."

"Buraya gelmemeliydim."

"Gecenin ortası. Lütfen kal. Sadie, lütfen."

Zaman zihnimde donmuş ve tersine dönmüş gibiydi. Gerçekten de onun ağaç evindeymişiz gibi hissettim. Ve ben onun arka bahçesinde koşarken, umutlarımdan ve hayallerimden, şimdiye kadar anlam ifade eden her şeyden uzaklaşırken, arkamdan bana sesleniyordu: "Onu unutmalısın."

"Onun için kızgın değilim. Sen konuyu açtın. Hikayeyi duymak istedin." Saçlarını alnından çekti. "Senin için kızgıyım, Sadie." Sinirli görünüyordu. Ve muhtemelen haklıydı da. Gece yarısı gelen bendim. İçeriye kendi isteğimle giren bendim. Yine de, panikleyen bendim.

"O zaman beni de unut." Görünüşe göre zamanda geriye gitmiştim ve tıpkı sekiz yaşında bir çocuk gibi davranıyordum. Bana ne olmuştu? Kapıyı açıp yüzüne çarptım. Neden kızgın olduğumu çok iyi biliyordum. Çünkü ben de teknik olarak henüz çocukken kendime bir söz vermiştim. Don Roberts'ı öldüreceğime dair kendime söz vermiştim. Ve ne kadar zaman geçerse geçsin, bu söz asla ortadan kalkmayacaktı. Onu öldürecektim. Ve tıpkı onun benim hayatımın nasıl çekildiğini izlediği gibi, ben de onun hayatının nasıl çekildiğini izleyecektim.

Bu iş bir kere yapıldıktan sonra geri dönüş yoktu. Eğer içimde Summer Brooks'tan geriye bir parça kaldıysa, bu onu öldürürdü. Ve Miles böyle birini sevemezdi. Bir canavara verdiği sözü tutmasına izin veremezdim. Gökyüzündeki en parlak yıldızı hak ediyordu. Aradaki karanlığı değil.

Bölüm 5

Cuma

Kimseye sığınacak yerim yoktu. Son köprüm de yıkılmıştı. Dün gece New York'tan ayrılmaya, Don'u buradan çıkarmaya karar vermiştim. Ama bu şehir büyük ligdi. Don gitmeyecekti. Pençelerini buraya saplamıştı. Beni öldürmesi için birini gönderecekti. Yine de bu şehri mahvedecekti.

Anahtarımı tarayıcının önünde salladım ve kapı tık diye açıldı. Otel odasına girdim. En azından ailemin bana bıraktığı param vardı. Bu gidişle asla mezun olamayacaktım. Muhtemelen bir daha asla kampüse adımımı atmayacaktım. Bu paraya ihtiyacım vardı. Yatağın kenarına oturdum ve geriye doğru yığıldım.

Hayatımda ilk defa kaçmayacaktım. Kalıp savaşıacaktım. Sadece neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu. Miles bu konuda bana yardımcı olmuştu. Bildiğimi sandığım her şey doğrudu. Onun da bana aşık olması kısmı hariç. Bu, sanki yeni bir bilgiymiş gibi gelmişti.

Gözlerimi kapattım. Onu düşünmeyecektim. Derin bir nefes aldım ve verdim. Soru şuydu: Don neden ölmüşüm gibi göstermişti? Onun olduğunu biliyordum. Özellikle de sabıka kaydı değişmişken. Dudaklarımı ısırdım. Joan, kozlarının Eli, Miles ve Kins olduğunu söylemişti. Ama ya beni izlerinden uzaklaştırmak için bu isimlerden bazılarını ortaya atmışsa? Eli'nin tehlikeli biri olduğunu biliyordum. Liza, Eli'nin teknolojisinin üst düzey olduğunu söylemişti. Yani Eli, Don için çalışıyorsa, bu Don'un o teknolojiye sahip olduğu anlamına geliyordu. Bu da muhtemelen dosyaları değiştirmesine olanak sağlamış olmalıydı. Değil mi?

Alnıma dokundum. Bu çok büyük bir çıkarımdı. Eli onun için bile çalışmıyor olabilir. Peki kimin için çalışıyordu? Çünkü Joan onu arkadaşlarım listesine eklemiş olsa da, onda ciddi bir sorun vardı. Yüzündeki öfke. Dokunuşundaki ateş. Düşüncesi bile beni ürpertti.

Peki ya Bay Crawford? Yaralandı mı? Tavşan terliklerimdeki kanın ona ait olduğuna dair korkunç bir hissim vardı. Bay Crawford'ın kötü biri olması imkansızdı. Beni Don'dan kurtarmıştı. Bana bunca parayı vermişti. Yatakta doğruldum.

Para. İnsanlar bunu takip edemez miydi? İşlemleri kesinlikle takip edebiliyorlardı. Kahretsin. Burada güvende değildim. Beni bulabilirlerdi. Kapıya koştum ve tam açmak üzereyken cep telefonum cebimde bip sesi çıkardı. Telefonu çıkardım ve ekrana baktım.

"Öyle değil."

Bu V.'den gelmişti. Beni nasıl görebilirdi ki?

"Pencerenizin dışında bir yangın merdiveni var. Hemen çatıya çıkın."

Bu çok saçmaydı. Bütün bunlar tamamen akıl almazdı. Bay Crawford'a güvenemiyorsam, kanunsuz kahramana da kesinlikle güvenemezdim.

Kapıya gelen bir tıkırtı beni irkiltti. Gözetleme deliğinden baktım. Karşıda takım elbiseli iki iri adam duruyordu. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuşlardı, kasları şişkin görünüyordu. Hiç de dost canlısı görünmüyorlardı.

Sessizce kapıdan uzaklaştım ve pencereyi açtım. İyi adamlar olma ihtimalleri vardı. Belki de polis sonunda beni dinlemeye karar vermişti. Ama Dedektif Lewis bu adamlar gibi giyinmemişti. Onun takım elbise pantolonu yıpranmıştı, oysa bu adamlar ütülenmiş, düzgün hatlara sahip takım elbiseler giymişlerdi. Ve aklıma gelen tek şey Don'un da böyle takım elbiseler giydiğiydi.

Adamlardan biri kapıya biraz daha sertçe vurdu.

Pencereyi olabildiğince sessizce kapattım ve derme çatma yangın merdiveninden yukarı doğru koşmaya başladım. Aşağı bakmamaya çalıştım. Ilık rüzgar saçlarımı yüzümde uçuşturuyordu. Bir metal sesi duydum ama gözlerimi önümdeki basamaklarda tuttum, aşağı bakmayı reddettim.

Binanın çatısına atladım.

Gönüllü orada duruyordu, eldivenli elleri çıkıntıdaydı. "Kahretsin." Yangın merdivenine doğru bakıyordu. "Seni takip ediyorlar."

"Onlar kim?"

"Gitmeliyiz." Arkasını döndü ve çatının üzerinden koşmaya başladı.

Nereye gidiyordu bu herif? Aşağı inmenin tek yolu yangın merdiveniydi. Peşinden koştum ve binanın kenarından atlayışını izledim. Hayır. Asla, asla böyle bir şey yapmayacağım. Kenarda durdum ve ona aşağıdan baktım. Başka bir binanın tepesindeydi. Ama en azından bir buçuk metre uzaktaydı. Aşağı baktım. Kahretsin, aşağı bakmamalıydım!

"Sadie, atlaman gerek!"

Başımı salladım.

"Yapmalısın!"

Kahretsin. Yapmam gerektiğini biliyordum. Başka çaresi yoktu. Geri geri gittim ve tekrar koşmaya başladım. Ta kenara kadar koştum ve bir kez daha kayarak durdum. Lanet olsun!

"Atla, Sadie!"

"Yapamam!" Ölmek için hazır değildim. Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Ben o değildim. O atlayışı yapamazdım.

"Yapabilirsin. Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Bunu yapabilirsin. Sen çelikten yapılmışsın."

Dün gece çelikten yapılmadığımı kanıtladığımdan oldukça emindim. Ama onun bana inanması bana büyük bir özgüven verdi.

"Düşersen seni yakalamak için buradayım." Sesi geniş alana yankılanıyor gibiydi.

Gözlerimi onun gözlerine diktim. Beni yakalayacaktı. Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki? Tekrar kenardan geri çekildim ve Converse ayakkabılarıma baktım.

Bir saniye nefesimi tuttum. Eğer o bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

İki saniyeliğine. Lanet olsun, çelikten yapılmış gibiydim!

Üç saniye boyunca. Olabildiğince hızlı koştum.

Dört saniye sürdü. Ve havaya sıçradım. Sanki uçuyordum. Sanki sonunda yeniden yaşıyordum.

Beş saniye boyunca. Ta ki başaramayacağımı anlayana kadar. Vücudum çatının altındaki duvara, çıkıntının birkaç metre altına tekrar çarptı. Ellerim pürüzsüz tuğlaya temas ettiğinde derin bir nefes aldım. Parmak uçlarımı yerleştirebileceğim herhangi bir çatlak arayarak binadan aşağı kayarken ciğerlerim patlayana kadar bağırdım.

Beni yakalayacağına söz vermişti. Söz vermişti! Hayatım bir anda sona erecekti.

Sırtıma bir şey çarptığını hissettim ve başımı eğerek binanın yan tarafındaki açık bir pencereden içeri daldım.

Üzerime ağır bir şey düştüğünde nefesim kesilmiş gibi hissettim. Burnuma tanıdık, tatlı kolonya kokusu doldu. Beni yakaladı. Sayılır. Zar zor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyordunuz?!" diye bağırdım.

"Seni öldürmeye çalışan ben değilim."

"Sen tamamen delisin!"

Elini ağzımın üzerine koydu. "İsa'm, bir saniye sessiz ol," diye tısladı. Oturdu ama hâlâ üzerimdeydi, beni kucaklamış, yerimde tutuyordu.

Dairenin etrafına bakındı.

Benden uzak dur! Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Hareket edemiyordum. Bana dokunmayı bırak! Elinin altında bağırmaya çalıştım ama boğuk bir hıçkırık gibi çıktı sesim.

Sesi duyar duymaz hemen bana baktı. Gözlerinde endişe vardı.

O, Don değildi. Bana zarar vermeye çalışmıyordu. Beni kurtarmıştı. Ama kalbimin göğsümden fırlayacak gibi attığını ve içimdeki öfkeyi durduramıyordum. Elini ağzımdan çekti.

"Bana bir daha asla öyle dokunma," dedim ve onu sertçe ittim.

Ayağa kalktı ve benden bir adım geriye çekildi.

"Sakin ellerini ağzıma kapatmaya kalkma." Ayağa kalktım ve onu tekrar ittim.

"Sadie, sadece yalnız olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu. Güvende olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu."

Ve ona bir tokat attım. Ses, terk edilmiş apartmanın her yerinde yankılandı. Ve sanki içimde yankılanmayı bırakmış gibi görünür görünmez, ona doğru atıldım. Vahşi bir banshee gibi. Ama... hayır. Hiç de değil. Çünkü ellerim güçlü omuzlarına değdiği anda onu öpüyordum. Hemen ağzımın içine inledi.

Kapüşonlu kazağının önünden tuttum ve öpüşmeyi derinleştirdim.

Dudakları aç ve şehvetli görünüyordu. Dili başımı döndürdü.

"Burana dokunmama izin var mı?" Nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değdi, bir yandan da spor şortumu bacaklarımdan aşağı doğru itti.

Tanrım, evet. Parmaklarım kapüşonlu kazağının arkasına saplandı.

"Peki ya burası?"

Eldivenlerinin derisinin bacaklarımdan arasına değdiğini hissettim. İnledim.

"Çünkü sana dokunduğumda hoşuna gittiğini düşünüyorum.
Sırılsıklamsın."

Onun bu kadar ukala olmasından nefret ediyordum. Ama aynı zamanda hoşuma da gidiyordu. "Adını söyle."

Başını salladı.

"Yüzünü göreyim."

Başını sessizce tekrar salladı.

Tanrım, çok sinir bozucuydu. "O zaman artık benimle seviş."

Kalçalarımдан tuttu ve kendini iyice içime soktu.

Evet. Başımı geriye doğru eğdim, boynumu ona doğru açtım. Bu sefer onu görmeye bile çalışmadım. Sadece onun beni ele geçirmesine izin verdim. Boğazıma hafif, tüy gibi öpücükler kondurdu. Boğazımı sıkıştırmadı. Sanki tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettirdi. Acımı dindirdi.

Sanki karanlığımı içine çekebiliyordu. Ve her hamlede kendimi daha hafif hissediyordum. Daha yükseğe tırmanıyordum.

"Bırak beni, Sadie," diye fısıldadı kulağıma.

Ve düştüm. Düştüm. Geçen seferkinden daha sert. Daha uzağa. Ama içimi dolduran sıcaklık, düşüşten bile daha iyi geldi. Ve sadece bir an için, bir anlık zaman dilimi için, tamamen bütündüm. Tekrar Summer Brooks'tum. Gözlerimi kapattım.

"Sen zehirlisin," diye fısıldadım dudaklarına. Bunu kastetmemiştim ama bir itiraf gibi geldi. Sanki bunu sesli söylemek istememişim gibiydi. Ama iyi niyetle söylemiştim. Tüm kötü şeyleri alıp kendi üzerine almıştı. Beni kurtarıyordu.

"Biliyorum." Dudakları benimkine değdi. "Bu seni korkutuyor mu?"

Gözlerimi açtım ve onun kahverengi gözlerine baktım. "Senden korkmuyorum."

"Öyle olmalısın. Seni neredeyse öldürüyordum, hatırlıyor musun?"
Güldüm.

Hemen inledi. "Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor." Beni tekrar öptü, bu sefer daha yumuşak bir şekilde, benden ayrılıp ayaklarımın üzerine bıraktı.

"Beni yakaladın."

"Sana söz vermiştim. Sözümde dururum."

Birden kendimi çok savunmasız hissettim. Bana kendini asla göstermezdi ama üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarmayı her zaman başarırdı. Şortumu kaptım ve tekrar yukarı çektim.

"Kendi sözlerinize sadık mısınız?"

Ona tekrar baktım. "Evet."

Başını salladı ve bana doğru bir adım attı. "Gitmeye çalıştın." Sesi kırılgan geliyordu.

"Ne?"

"Şehri terk etmeyeceğine söz vermiştin. Ama yine de otobüs bileti aldın."

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Hayır, kendini öldürtmeye çalışıyordun."

"Benim zihnimdeymiş gibi davranma, çünkü değilsin."

"Ama ben oradayım." Maskeli alnı benimkine yaslanana kadar eğildi.

"Öyle değil miyim? Sen kesinlikle benimkinde sıkışıp kalmışsın."

O benden bir adım geri çekilirken yutkundum.

"Şimdi ya eve gideceksin ya da Liza'nın yanına gideceksin."

Eve mi? "Kalmamı istediğini sanıyordum."

Bir an bana baktı. "Elbette biliyorum."

Söylediklerim karşısında neden şaşırıldığını anlamadım. "O zaman Liza'nın yanına gideyim."

Katlanmış bir kağıdı elime tutuşturdu. "Adresi o kağıtta yazıyor. Ona benden yardım istediğimi söyle."

"Ama seninle kalamaz mıyım?"

"Size iki seçeneğinizi zaten söyledim. Liza size yardımcı olacak. Ondan bileğinizi kontrol etmesini isteyin."

"Bileğimde bir sorun yok." Ağrıyan yer yan tarafımdı. Doğrudan bir tuğla duvara atladığımda oldukça sert bir şekilde çarptım.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Bana güveniyor musun?"

Aslında değil. Bunun yerine, başımı salladığımı fark ettim.

"Güzel. Şimdi halletmem gereken bir şey var."

"Ama bir sürü sorum var. Dün gece..." O beni tamamen görmezden gelerek pencereye doğru yürürken sesim kesildi. "En azından o adamların kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Hâlâ tüm cevaplar üzerinde çalışıyorum." Pencere pervazına çıktı ve geceye doğru dışarı fırladı.

Pencere pervazına koştum ve aşağıya baktım. Ama gitmişti.

Bölüm 6

Cumartesi

Liza'nın apartmanının önünde durduğumda saat gece birden geçmişti. Dairesinin numarasını tuşlamak için elimi kaldırdığımda, telefon bip sesi çıkardı.

"Hâlâ burada ne yapıyorsunuz?!" Sesi interkomdan tiz bir şekilde duyuldu.

"BEN..."

"İsa, konuşmayı kes. Biri seni görmeden yukarı çık." Kapı zili çaldı.

Kapı kolunu kavradım ve kapı arkamdan kilitlendiğinde derin bir rahatlama nefesi aldım. Kahraman burada güvende olacağımı söylemişti. Ve şehirde yürürken olduğumdan çok daha iyi hissediyordum zaten. Bina güzeldi. Asansörlere doğru giden yol mermer zeminlerle kaplıydı. Daha az gösterişli bir şey bekliyordum. Burası Liza'nın gerçekten evi miydi?

Asansöre binerken köşedeki küçük kameraya baktım. Sanki hafifçe dönerek doğrudan bana doğru çevrilmişti. Büyük ihtimalle oydu. Ama yine de ondan yüzümü çevirdim. Otel odama kadar beni takip ettikleri gibi, onun dairesine kadar da kimsenin beni takip etmesini istemiyordum.

Kapılar zil sesiyle açılır açılmaz koridora doğru yürüdüm. Ne ışıklar yanıp sönüyordu ne de fareler koşuşturuyordu. Halılar temizdi, duvarlar yeni boyanmıştı ve koridorda hoş bir koku vardı.

"Bu tarafa!" diye tısladı Liza arkamdan.

Arkamı döndüm. Eğer onu son gördüğümde bana kızgın baktığını düşünüyorsam, kızgınlığın ne olduğunu bilmiyordum demektir. Eli

belindeydi ve saçları dağılmıştı. Hatta burun delikleri genişlemiş gibi görünüyordu.

"Hadi ama," dedi ve acele etmem için işaret etti.

Ondan birkaç adım ötede durdum, daha fazla yaklaşımdan neredeyse korkuyordum.

"Neden evime geldin?! Beni nasıl buldun ki? Gitmiş olman gerekiyordu, burada ne işin var?" Sorularına cevap verme fırsatı bulamadan beni dairesine itti. "Eee?"

"O kanunsuz bana bunun sorun olmadığını söyledi."

"Şey, bana sormadı ki." Gözlerini burnuna doğru iterek bana dik dik baktı. "Sürekli... beni uyandırırıyorsun!"

"Özür dilerim. Gitmeye çalıştım. Buradan ayrılmak için otobüs bileti bile aldım, ama sonra..."

Konuşmayı bırakmam için elini kaldırdı. "En azından benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Kim? O kanunsuz mu?"

"Evet, kanunsuz kahraman! Başka kim olabilir ki?!"

Vay canına, sakın ol. "Adını biliyordu."

"Hepsi bu mu?" Cevabımı beklerken dudaklarını büzdü.

Onun bana verdiği bakışı anlamam sadece bir saniye sürdü. Kins'in Miles'tan bahsederken yüzündeki aynı bakıştı. Liza, kanunsuz kahramanı seviyordu. Sadece bir kahraman olarak değil, ki blogunda yazma sebebinin bu olduğunu iddia ediyordu. Kahretsin. Bu farkındalığım işleri inanılmaz derecede garip hale getirmişti. Miles'ı neredeyse öptüğümü gördüğünde Kins'in yaptığı gibi bir kriz geçireceğini hayal edemiyordum, ama riske atmayacaktım.

"Burada güvende olacağımı söyledi, yani sana kesinlikle güveniyor."

Benden uzaklaşırken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bir şeyler içmem lazım. Senin de bir şeyler içmen lazım mı?"

"Şey... hayır, iyiyim."

"Beni yalnız başıma içmeye zorlayamazsın. Ayakta olmamın tek sebebi sensin." Mutfağa girdi ve dolaptan iki bardak aldı.

Granit tezgahları ve paslanmaz çelik aletleri inceledim. "Eviniz gerçekten çok güzel."

"Evet, öyle." Bardağı bana doğru kaydıldı.

İçinde ne olduğunu bile bilmiyordum. Ama artık beni öldürmek ister gibi bakmıyordu ve onu tekrar üzmem istemiyordum. Küçük bir yudum aldım ve boğazımı yaktı.

"Başın büyük belada."

Bardağımın kenarından ona baktım. Onunla mı? "Geldiğime gerçekten çok üzıldüm..."

"Benimle olmaz. Don Roberts ortadan kayboldu."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bana gözlerini devirdi ve çatal bıçaklarla dolu bir çekmeceyi açtı. Çatal bıçak takımlarını içeren kutuyu çekmecenin arkasına itti ve bir dizüstü bilgisayar çıkardı.

Kim mutfak eşya çekmecesinde dizüstü bilgisayar saklar ki?

Dizüstü bilgisayarını mutfak tezgahına bıraktı, sanki az önce yaptığı şey hiç de garip değilmiş gibi. "Şundan bahsediyorum."

Mutfak adasının etrafından dolaşarak işaret ettiği ekrana baktım. Sadece Colorado Post'un ana sayfasıydı. Hiçbir sorun yoktu. "Gayet iyi görünüyor."

İşaret parmağı, "Don Roberts için yaptığınız arama hiçbir sonuçla eşleşmedi" yazan satıra kaydıldı.

Ona baktım. "Biliyorum. Sabıka kaydı temizlendi. Sanırım dava da düştü?"

"Hayır, düşürülmedi. Kayboldu. Sabıka kaydıyla birlikte. Hepsi yok oldu. Onunla birlikte."

"Gitti mi?" Bütün gün ilk defa biraz umut hissettim.

"Evet. Bütün gün kameraların yayınlarını izledim. Dün gecedan beri hiçbir kamerada görünmedi. Şehirden çıkarken seni takip ettiğini sanıyordum."

Zorlukla yutkundum.

"Ama sonra senin bir acemi gibi otel odasına giriş yaptığını gördüm, yani gitmediğini anladım." Bardağını tezgâhın üzerine bıraktı ve beklentiyle bana baktı.

"Üzgünüm Liza. Ne söylememi istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. "Öncelikle bir teşekkür yeterli olacaktır."

"Burada kalmama izin verdiğiniz için minnettarım..."

"Öyle değil. Dün gece evimden ayrıldıktan sonra, sen gittikten sonra da intikamcılara yardım etmek istediğim için kazmaya devam ettim."

Sert.

"Ve ne öğrendiğimi biliyor musun?"

"Sanırım işe yarar bir şey?"

"Elbette." Gözlerini kısarak bana baktı. "Kimliğinizin çalındığını öğrendim."

Ne? "Anlamıyorum, kim benim kimliğimi çalmak ister ki?"

"Hayır, beni yanlış anladınız. Kimse sizin kimliğinizi çalmadı. Siz başkasının kimliğini çaldınız."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sadie Davis gerçek bir insan. Ve neredeyse tıpatıp sana benziyor. Aynı kahverengi saçlar ve kahverengi gözler. Aynı boy. Doğum günün de aynı, sadece yıl farklı." Ekranını bana doğru çevirdi.

Bir kadının metro vagonuna bindiği bir video görüntüsü vardı. Siyah beyaz ve biraz grenliydi, ama yine de benzerlikleri seçebiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, biri bana bu resmi gösterseydi, kendim olduğumu düşünebilirdim. "Ben..." sesim kesildi. Kadın kapılar kapanırken arkasını döndüğünde boğazımda bir şey düğümlendi. Neredeyse tıpatıp bana benziyordu. Bu da anneme benzediği anlamına geliyordu. Metro vagonunun uzaklaşmasını izlerken zaman durmuş gibiydi. Annemin benim gibi kızıl saçlı ve mavi gözlü olduğunu biliyordum. Ama bu siyah beyaz görüntüde benzerlikler inanılmazdı. Onun annem olmadığını biliyordum. Ama yine de bir hayalet görmüş gibi hissettim.

"O, Don Roberts'ın ortaklarından biri. Sanırım işler kötüye giderse diye bir günah keçisine ihtiyaçları vardı. Muhtemelen bu yüzden seni evlat edindiğinde adını değiştirdi."

Damarlarım buzla dolmuş gibiydi. "Don beni asla evlat edinmedi."

Liza kaşlarını hafifçe çattı. "Evet, yaptı. 2012'de."

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, yapmadı."

"Size evrakları gösterebilirim..."

"Beni evlat edinmedi!" Sesim apartmanın içinde yankılanıyor gibiydi. Bu mümkün değildi. Bu olamazdı.

"Makaleler kaybolmadan önce okudum." İlk defa gerçekten bana acıdığını hissettim. "Sana ne yaptığını biliyorum." Elini benimkinin üzerine koydu.

"Bana dokunma." Ondan bir adım uzaklaştım. Bir babam vardı. Harika, mükemmel, sevgi dolu bir baba. Don bunu nasıl lekeleyebilirdi? Sanki bunu da benden almıştı. Sanki babamın mezarına işemişti. Beni evlat edinmiş miydi? Elimle alnıma dokundum. O iğrenç herif.

"Bu gece artık konuşmak istemediğini anlayabiliyorum."

O zaman neden hâlâ konuşuyorsun? Ondan yüzümü çevirdim.
Ağladığımı görmesini istemedim.

Liza boğazını temizledi. "Ama Roberts ortadan kaybolur kaybolmaz, gerçek Sadie Davis ortaya çıktı. Biraz daha araştırma yaptım ve batıda büyük bir uyuşturucu operasyonu olmuştu. Sanırım o da ortalığı temizlemeye gitti. Ve sanırım o da bu arada işlerin sorunsuz yürümesini sağlamak için burada. Bu da başka bir isme ihtiyacınız olduğu anlamına geliyor."

"HAYIR."

"Ne?"

"Artık kaçırmaktan bıktım. Don burada değil. Bu yüzden ne zaman geri dönerse dönsün burada onu bekleyeceğim. O kadından korkmuyorum. Onunla başa çıkabilirim."

"Sadie..."

Ona doğru döndüm. "Benim adım Summer." Bana böyle seslenecek birine ihtiyacım vardı. Hâlâ hayatta olduğumu bilecek birine ihtiyacım vardı. Ölmediğimi hatırlatacak birine ihtiyacım vardı.

"Tamam, Summer. Koridorun sonunda bir misafir odası var. Bunu sabah daha detaylı konuşabiliriz."

Bölüm 7

Cumartesi

Gözlerimi her kapattığımda annemin gülümseyen yüzünü görüyordum. Ama asla bana bakmıyordu. Hep babamın kollarındaydı, ona bakıp gülüyordu. Onun için güneş onunla doğuyor ve onunla batıyordu. Belki de bu yüzden aşka hep bu kadar güçlü bir şekilde inanmıştım. Belki de bu yüzden bunca yıl sonra bile Miles'a hâlâ bu kadar aşıktım. Ona olan aşkım sanki benim bir parçamdı. Kemiklerime işlemişti. Ve onu hâlâ seviyordum. Ama ona çok kızgındım. Kaybolan bir kız için hayatını nasıl heba edebilirdi? Hâlâ bir seçeneği varken nasıl yaşamayı bırakabilirdi?

Babamın annemi dans ederken nasıl yere eğdiğini izledim. Neden bana gülümsediğini hatırlayamıyordum? Bana bak. Babama geri gülümsedi. Çok mutluydular. Hala hayat doluydular. Nasıl gitmiş olabilirlerdi?

Göğsümün ortasına dokundum. Artık orada olmayan kolyeme uzanmayı bir daha asla bırakamayacağımdan emin değildim. Kalbim acıyordu. Ve uyuyamayacağımı biliyordum. Yorganı üzerimden itip yataktan kalktım.

Soğuk ahşap zeminler, koridora çıktığımda beni ürpertti. Liza'yı uyandırmamaya çalışarak mutfağa sessizce girdim.

Eğer Don Roberts beni evlat edinmiş olsaydı, bu onun gerçekten de hiçbir zaman koruyucu aile sisteminin bir parçası olmadığı anlamına gelirdi.

Bu, Bay Crawford'ın bir sahtekar olduğu anlamına geliyordu.

Bu şehirde kendimi güvende hissettiğim o kısa birkaç gün bir yalanmış. Bay Crawford beni buraya bir sebeple göndermişti. Bana bir sebeple yalan söylemişti. Ve her şey Don'a dayanıyordu.

Liza'nın bilgisayarının önündeki tabureye oturdum. Bilgisayarı açık bırakmıştı. Bloguna tıkladım ve kahramanın iyi işleri hakkındaki son yazıyı okudum. Sanki yeni bir yazı yazma düğmesi beni çağırıyordu. Tıkladım ve hızla yazmaya başladım. Beni nasıl kurtardığını, gerçekten nasıl bir kahraman olduğunu yazdım. Liza'nın her zamanki kapanış cümlesiyle bitirdim: "Bu şehirde birileri bizi izliyor." Ama sonuna "Ve onu ifşa etme zamanı geldi" diye ekledim. Enter tuşuna bastım ve ekran karardı.

Kulaklarıma cızırtı sesi geldi ve ardından ekranda koyu mavi bir şey belirdi. Gözlerim bir kapüşonlu sweatshirt'ün fermuarına odaklandı.

O, o.

Ekranda yavaşça beliren intikamcıyı görünce kalbim göğüs kafesine çarpıyormuş gibi hissettim. Maskesi hâlâ başındaydı ve kapüşonu hâlâ yüzünü gölgeliyordu, ama kapüşonun fermuarı tamamen çekilmemişti. Göğsünün en üst kısmını görebiliyordum. Sanki yazdıklarımı okumuş ve bana kendisinin daha fazlasını göstermeye çalışıyormuş gibiydi.

"Uyumaya git. Dinlenmeye ihtiyacın var," diye gürledi intikamcının sesi.

"Beni buraya neden gönderdiğinizi biliyorum. Adımı değiştirmeyeceğim. Geri adım atmayacağım. Hayatım boyunca zayıf ve umursamaz davrandım. Artık yeter."

"Güzel. Bu yüzden dinlenmen gerekiyor. İyi geceler, Sadie."

Bu isim kulağıma çok rahatsız edici geldi. Sanki bu ismi duymak ona da acı veriyormuş gibi başını hafifçe yana çevirmişti. Sanki o paravanın arkasına kilitlenmiş gibiydi. İşkence görüyordu. Eziyet çekiyordu. "Bana adını söyle."

"V."

"Peki bu ne anlama geliyor? Vigilante mi? Yoksa başka bir şey mi?"

Başını hafifçe kaldırdı ama bu da onu daha iyi görmemi sağlamadı.

"Başka bir şey."

Nedense sözleri beni ürpertti. Sanki ne olduğunu bilmem gerektiğini düşünüyordu. Ama en ufak bir fikrim yoktu. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim. Düştüğümde beni yakaladığınız için."

Hiçbir şey söylemedi.

"Don geri döndüğünde hazır olmak istiyorum. Bana yardım eder misin?"

"Az önce yazdığınız makaleyi silerseniz..."

"Neden mi? Bu sadece gerçek. Bu şehir, senin kötü adam olmadığını bilmeyi hak ediyor."

"Ben sandığınız kadar kahraman değilim. Ve bu şehir gerçek beni görmeye hazır değil."

"Ancak..."

Ekran karardı. Yazdığım makale bana bakıyordu. İçimde bir his vardı, bu kanunsuzdan korkmalıyım. Sadece küçük, rahatsız edici bir düşünce. Bana korkmamı söylemeye çalıştı. Ama korkmuyordum. Ve kendime karşı dürüst olursam, ona aşık oluyordum. Kaosu unutturuyordu bana. Birlikteyken, odaklanabildiğim tek şey o ve sakladığı gizemdi. Eğer o, kahraman kimliğini ortaya çıkarmaya hazır değilse, ben onun yerine nasıl karar verebilirdim ki?

Makalenin altını çizdim. Miles'a olan duygularımdan kurtulamıyordum. Peki nasıl yoluma devam edecektim ki? Bunu gerçekten istiyor muydum?

Silme tuşuna bastım. Keşke kendi hayatımın parçalarından kurtulmak da bu kadar kolay olsaydı. Gözümün ucuyla pencereden sızan bir ışık parıltısı gördüm. Ayağa kalkıp pencere pervazına doğru yürüdüm. Ay parlak bir şekilde parlıyordu. Tereddüt etmeden pencereyi yukarı ittim ve yangın merdivenine çıktım. Ellerimi metal korkuluğa koyup aşağıdaki şehir caddesine baktım. Rüzgar saçlarımı savurdu ve gözlerimi kapatıp bu tanıdık hissin tadını çıkardım. Şehrin çok yukarısında bile hava taze kokuyordu. Tutmuş olduğum bir iç çekişi bıraktım.

Wyoming benim evim değildi. Colorado da benim evim değildi. Ama New York olabilirdi. Burada bir gelecek görebiliyordum. Miles. Gözlerimi açtım. O her zaman benim geleceğim olmuştu. Başımı kaldırdım ve gökyüzünde görünen birkaç yıldızla baktım.

Sorun şuydu ki, artık eskisi gibi bir kız değildim. Summer'ı seviyordum. Sadie'den hoşlanıyordum. Ama ikisini de tanıımıyordum. Ben de ikisini de tanıımıyordum. Belki bir gün tekrar bütün olurum. Belki bir gün parlak bir geleceği hak ederdim. Ellerime baktım. Ama yakın zamanda değil. Odaklanabildiğim tek şey ellerimi Don'un boğazına dolamaktı. İçimde bırakmaya hazır olmadığım bir karanlık vardı. Kahraman bunu yargılamadı. Onu kucaklamama yardım etmek istedi.

Korkuluğa sıkıca tutundum ve parmak boğumlarımın bembeyaz kesildiğini izledim. Don'u öldürmek hayatımın geri kalanını acı içinde geçirmek anlamına gelse bile, buna değerd. Son umut kırıntımı da aldıktan sonra zaten yaşamaktan vazgeçmişim. Bir elimi karnıma koydum. İntikam ve adalet arasında ince bir çizgi olduğunu biliyordum. Tek sorun, o çizgiyi aşmamın umurumda olmamasıydı. İntikam ve adalet istiyordum. Don'u yok etmek için dünyanın öbür ucuna giderdim.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine izin verdim. Yıllar önce kendime Miles'ı dünyanın sonuna kadar takip edeceğimi söylemişim. Zaman hiçbir şeyi iyileştirmed. Sadece bizi değiştirdi. Bizi mahvetti. Onun aşık olduğu o tasasız kız asla olamayacaktım. Ondan vazgeçmem gerekiyordu. O koridorda onun kapısının önünde durmadan nasıl yürüyeceğimi öğrenmem gerekiyordu. Onsuz bir geleceği yeniden hayal etmem gerekiyordu. Ve hayatımın mutlu bir sonla bitmeyeceğini kabul etmem gerekiyordu. Çünkü her şey olup bittikten sonra, hayatımın geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecek olan ben olabilirim. Sınırı aşmanın sonucu buydu. Ama ben çoktan o sınırı aşmışım ve geri dönüş yoktu.

Bölüm 8

Cumartesi

"Don'un o kayıtları da değiştirmiş olabileceğini gerçekten düşünmüyor musun?"

Liza kahvesini yudumlarken sessizdi.

Görünüşe göre sorunun cevaplanmayı hak etmediğini düşünüyordu. Ve haklıydı. Bunu zaten beş kez farklı şekillerde sormuştum. Don gerçekten beni evlat edinmişti. Tüylerim diken diken oldu. Sanki bana sahipmiş gibi hissettim. "Bağımsızlığımı ilan edemez miyim?"

"Bununla neden bu kadar ilgilendiğinizi gerçekten anlamıyorum. Bunun pek bir önemi yok."

"Bu benim için önemli."

Başını salladı. "Şöyle bir avukatı arayıp dava açamazsınız. Artık yasal olarak ölüsünüz, unutmayın? Ve eğer bu bir sorun değilse bile, çalınan kimlik sorun olurdu. Odaklanmamız gereken şey, Don'un sizi neden bir suçluya dönüştürme gereği duyduğudur. Ölüm belgesinde çok açık bir siber iz bıraktı. Sanki ölmüş gibi yapıp sonra da bu Sadie Davis denen kişinin kimliğini çalmışsınız gibi görünüyor."

"Birisi neden bunu benim yaptığımı varsaysın ki?"

"Akıllı başında olan biri neden başkasının yaptığını varsaysın ki? Bana söylemediğin başka bir şey mi var? Düşün Sadie."

Bana tekrar Sadie diye seslenmeye başlamıştı. Sanırım ismimi değiştirmeyi reddettiğim için bana kin besleyerek yapıyordu. Uykunun bana akıl getireceğini düşünmüştü. Ama asıl komik olan onun başına patladı çünkü ben hiç uyumamıştım.

"Size her şeyi anlattım. Sanırım Bay Crawford'ın bu olayla nasıl bir ilgisi olabileceğine geri dönmemiz gerekiyor. Çok iyi bir adam gibi görünüyordu. Bence umursayan biriydi."

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle baktı.

Birinin bana öyle gülümsediğini görmek benim de tüylerimi diken diken etti. Bu bana anne babamın ölümünden sonraki ayları hatırlattı. Herkes bana karşı çok dikkatli davranıyordu. Ve bundan nefret ediyordum. Bana sanki hasar görmüşüm gibi bakmayı bırakın.

"Biliyorsun, onun fotoğrafı olmadan hiçbir şey yapamam. Yüzünün görüntüsü olmadan gerçek kimliğini tespit etmek için yüz tanıma sistemini kullanamam. Koruyucu aile sisteminde olduğunu söylediğinden emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Yani, yalan söylemiş olması, mutlaka Don'la aynı safta olduğu anlamına gelmez. Başka sebepler de olabilir."

Hâlâ dolu olan kahve fincanıma baktım. Kahveyi sevmezdim. Bana Bay Crawford'la kahve dükkanında geçirdiğim günleri hatırlattı. Onun gerçekte kim olduğuna dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. "Biliyor musun, onunla her konuştuğumda, bunun son konuşmamız olmasını umduğunu söylerdi. Bu biraz... neredeyse kaba bir davranıştı."

"Hım." Liza fincanından bir yudum aldı. "Belki de senden hoşlanmamıştır."

"Bu pek de yardımcı olmuyor."

Omuz silkti. "Sanırım herkes senin hoşuna gitmez."

Çay. İşte bu gerçekten sevdiğim bir şeydi. Ama tek kelime etmedim. Sadece kahve fincanına bakmaya devam ettim.

"Bence o arkadaşınla konuşup ondan bilgi alıp alamayacağına bakmalısın."

Tekrar Liza'ya baktım. "Kim?"

"Tüm teknolojik özelliklere sahip olan."

"Eli mi? O baş belası. Eminim o da Don için çalışıyor."

"Belki de Bay Crawford ile birlikte çalışıyordur," dedi.

"Aralarında bir fark olup olmadığını bilmiyoruz."

"Peki ya varsa?"

"Ondan hiçbir bilgi alamıyorum. Kavga ediyoruz." Neredeyse ayrıldığımızı söyleyecektim ama teknik olarak hiç sevgili olmamıştık.

"Öyleyse barışın."

"Bana hiçbir şey söylemeyecek."

"Öyleyse onu ikna et."

"Nasıl?"

Omuz silkti. "Önce onu baştan çıkarmaya başlayabilirsin."

"Bunu yapmayacağım." Onun dokunuşunun tenimi nasıl yaktığını düşünmek bile beni paniğe sürüklemeye başladı.

"Şey, bir çözüm bul. Onun geçmişini araştırdım ve hiçbir şey çıkmadı. Kimse bu kadar kusursuz olamaz. Bu sahte görüntüyü yaratan kişi aceleci davranmış. Emin ol, çökecek."

"Sanki bunu daha önce yapmışsın gibi davranıyorsun."

"Elbette ki ben asla böyle bir şey yapmadım! Ben suçla mücadele eden biri değilim. Ve her şeyin normalmiş gibi davranmakta ısrar eden sensin." Gözlüğünü burnuna doğru itti. "Tavsiyelerimin hiçbirini dinlemeyeceksen, en azından gidip bize yeni bir ipucu bulabilirsin. O yüzden git normal ol ve erkek arkadaşınla yat. Bütün gün sana bakıcılık yapacak vaktim yok. Güneş çıktı. Güvendesin. Git benim bilmediğim bir şey bul. Ve bir dahaki sefere

kanunsuz arkadaşımız seni buraya göndermek isterse, bana şahsen sormasını söyle."

Kadın öfkeyle uzaklaşırken sandalyesi tahta zeminde gıcırdadı.
Onun derdi neydi Allah aşkına?

Okuyucunun önünde erişim kartımı sallamadan önce etrafımda kimsenin olmadığından emin olmak için omzuma doğru baktım. Arkamdan kapının kapanma sesi beni biraz rahatlattı. Liza'nın dairesinden ayrıldığımdan beri gergindim. Diğer yayalara bakıp yüzümü aramak tuhaftı. Sadie Davis'le ne zaman karşılaşsam, şok edici benzerlikler yerine farklılıkları görebilmeyi umuyordum. Donup kalmamalıydım.

Tuğla duvara çarpmaktan vücudum ağrısa da kendimi zorlayarak merdivenleri çıktım. Kahramanın bana eğitim konusunda yardım etmek için benimle iletişime geçmesini umdum. Benden yapmamı istediği hiçbir şeyden geri adım atmayacaktım. Bu yüzden merdivenlerden de geri adım atmayacaktım.

Motivasyonum bacaklarımın isyanını durduramadı. Katıma vardığımda tamamen bitkin düşmüştüm. Kapıyı açar açmaz gözlerim mıknaatıslanmış gibi Miles'in odasına yöneldi. Summer Brooks'a hâlâ mektup yazdığını iddia ediyordu. Şimdi sözünden şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu. Don muhtemelen beni saklamak için adımın değişirmişti. Belki de bu yüzden bu kadar çok taşınmıştık, Miles'in mektuplarını asla alamayacaktım. Ama neden? Don neden hayatımı mahvetmeye bu kadar kararlıydı?

Ayaklarım Miles'in kapısının önünde durdu. Bencilceydi ama kapıyı çalmak istedim. Onun beni tekrar kucaklamasını istedim. Aşık olduğumuzda daha çocuktuk. Onun hayatına devam etmesi gerekiyordu.

Son beş yıldır tam da bunu yaptığı için ona kızgındım. Ve şimdi de hayatına devam etmediği için ona kızgındım. Sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu, onun da beni hâlâ sevdiğini bilerek nasıl uzaklaşabilirdim ki?

Bu düşünceyi kafamdan attım. Özverili olmam gerekiyordu.

Yaşanabilecek bir hayatı daha vardı. Ben Don değildim. Kimsenin hayatını mahvetmeye niyetli değildim. Özellikle de Miles'inkini. Onu karanlık ve yıkım dolu bir yola sürüklemeyecektim. Tartışılacak bir şey yoktu.

Kapısından uzaklaştım ve koridordan yurt odama doğru yürüdüm.

Kins bana panik halini gösteren yaklaşık yüz mesaj göndermişti. Bütün bunları savuşturup tekrar Sadie Davis olmaya çalışacaksam, bir yalan ağı örmem gerekecekti. Zor olmamalıydı. Her zaman hayal kurmada uzmandım. Anahtarımı kilide sokup kapıyı açtım.

Kins'in bana saldıracağını düşünmüştüm. Öğleden sonrayı çılgınlığımı açıklayarak geçireceğimi sanmıştım. Ama yatağında kimin oturduğunu görünce tüm planlarım suya düştü.

"Eli?"

Bölüm 9

Cumartesi

Eli, yatağımdan inerken bana en tatlı, komşu çocuğu gülümsemesini gösterdi.

Bir hafta önce, onun gülümsemesi midemi alt üst ederdi. Ama o zamandan beri çok şey olmuştu. "Buraya nasıl girdin?"

Bana zarar vermeyecekmiş gibi ellerini yukarı kaldırdı.

Bir an bile inanmadım. Bir adım geri çekildim ve kapı kolunu kavradım.

"Akrabalarım beni içeri aldı," dedi. "O az önce tuvalete gitti, bu yüzden sadece bir dakikamız var..."

"Çıkmak."

Kaşlarını hafifçe çattı. "Sadie, kavgamız için özür dilerim. Söylediklerimi kastetmedim, bunu biliyorsun. Sadece üzgündüm."

Hızlı nefes alışverişimi kontrol altına almaya çalıştım. Sanki aklım patlayacakmış gibiydi. Don için çalışıyordu. Ya da başka biri için.

Alevlerini odanın öbür ucundan bile hissedebiliyordum. Yutkundum.

"Senden gitmeni istedim. Bir daha istemeyeceğim." Yurt odama gizlice girmekte çok iyiydi belli ki. Belki de kutuyu bırakan oydu. Belki de kaçırıldıktan sonra beni buraya geri sokan da oydu. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Bu konuyu konuşmadan hiçbir yere gitmiyorum. Kins beni aradı. Senin için çok endişelenmiş. Dün gece eve gelmediğini söyledi."

Belki de gözlerinde beliren öfkeydi. Ya da belki de başka bir şeydi. Onu gerçekten tanı mıyordum. Hakkında öğrendiğim her şey büyük olasılıkla yalandı. Ama aklımın bir köşesinde sürekli bir endişe vardı. Ondan bilgiye

ihtiyacım vardı. Liza'nın istediğini almadığım sürece benimle bir daha konuşacağından emin değildim. Sorun şu ki, Eli'nin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Gülümsemesi soldu. "Bak," dedi sesini alçaltarak. "Gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Sadece... her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." Bu bir yalan değildi. Oda boğucuydu. Nefes almakta zorlanıyordum. Liza'nın tavsiyesini dinlemenin ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmem gerekiyordu. Eli'den nasıl bilgi alacağımı, denesem bile, bilmiyordum.

"Lütfen, Sadie..."

"Gitmeni istedim." Arkamı döndüm ve kapıyı açtım.

"Gerçek adınızın Summer olduğunu biliyorum."

Elim yanıma düştü ve kapı gürültüyle kapandı. Ona doğru döndüm.

"Ne?"

"Adının gerçekten Sadie Davis olmadığını biliyorum. Kuzey Dakota'lı olmadığını biliyorum. Anne babanın öldüğünü biliyorum. Ve anlamadığın bir şeye bulaştığını da biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü seni izliyordum."

Tüylerim diken diken oldu. O olamazdı. Olabilir miydi? Elllerine baktım. Elleri beni yakmıştı ama bu intikamcı eldiven takıyordu. Her şeyi benden saklıyordu. Gözleri hariç. Eli'nin gözlerine baktım. Onun da kahverengi gözleri vardı. Öfke gitmişti. Sadece beni ona ilk başta çeken o iyilik kalmıştı.

"Korktuğunu biliyorum." Bana doğru bir adım attı. "Ama ben buradayım ve bir daha asla hiçbir yere gitmeyeceğim. Seni koruyabilirim."

Boks yaptığını iddia ettiği geç saatleri düşündüm. Derisindeki morlukları düşündüm. Çekmecesindeki mavi kapüşonlu kazağı düşündüm. O'ydu. Belli ki oydu. Korktuğum için onu kafamda kötü adam yapmıştım. Ama şimdi görebiliyordum.

"Yalan söylediğim için özür dilerim," dedi. "Size doğruyu söylemeliydim ama..."

"Sensin."

Hiçbir şey söylemedi, ama söylemesine de gerek yoktu. Hazır olmadan önce bana anlatmaya zorladığımı biliyordum. Dün gece bilgisayarda konuştuğumuzda, kendi içinde bir mücadele verdiğini görebiliyordum. Acı çekiyordu, ama ben de öyleydim. Artık bunların hiçbirini yalnız başımıza göğüslemek zorunda değildik. Artık hiçbir sır saklamak zorunda değildik. Ona doğru koştum ve kollarımı ona doladım.

Beni hemen daha da yakına çekti.

Yavaşça nefesimi verdim. Her şey yoluna girecekti.

Kapı gıcırtyla açıldı. "İkinizin barıştığını görmek ne kadar da güzel."

Başımı çevirdiğimde Kins'in orada, yüzünde bir gülümsemeyle durduğunu gördüm.

Eli yavaşça kollarını belimden indirdi.

"Ah, hayır, sözünüzü kesmeyeyim. Eminim yetişmeniz gereken çok şey var." Bana göz kırptı. "Bana ihtiyacınız olursa Patrick'in yanında olacağım." Başka bir bakış atmadan odadan çıktı.

Eli'ye soracak bir milyon sorum vardı. Uzandım ve yüzünün yan tarafına dokundum. Çene çizgisinde hafif sakal izleri vardı. O maskenin altında ne olduğunu görmek için can atıyordum ve her şey gözümün önündeydi. "Çok yakışıklısın." Kusursuz yüzünü neden saklasın ki?

Gülümsedi. "Ve sen de çok güzelsin."

Birdenbire onun tüm yönlerini nihayet görebileceğimi fark ettim. Sorularım biraz daha bekleyebilirdi. Gömleğinin en üst düğmesini açtım. Bu sefer ellerim titremedi. Sanki ilk başta taktığı maske bir şekilde korkumu iyileştirmişti. Korkmuyordum. Onu istiyordum. Central Park'taki kayaya sırtımı yasladığı anı ve beni duvara yasladığı hissi düşünerek bir düğme daha açtım. Ona tekrar ihtiyacım vardı. Beni canlı hissettiriyordu. Beni bütün hissettiriyordu.

"Bazı sorularınız olacağını tahmin etmiştim," dedi.

Bir adım geri çekildim ve tişörtümü başımın üzerinden çıkardım. Sütyenimin kopçasını açarken Adem elmasının inip kalkmasını izledim. Sonunda vücuduma verdiği tepkiyi görebildim ve hayal kırıklığına uğramadım. Gözlerindeki arzu neredeyse elle tutulur gibiydi.

Yutkundum. "Sonra konuşabiliriz."

Bana doğru bir adım attı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir." Parmağını sütyenimin kupaları arasına sokup yavaşça aşağı çekti, göğüslerimi açığa çıkardı. Boğazından seksi, boğuk bir ses çıktı. Bu bana, intikamcı kılığına girdiğinde sesinin nasıl gürlediğini hatırlattı. Sadece bu düşünce bile beni daha da çok tahrik etti.

Elini başımın arkasına koydu ve beni öpmek için kendine çekti. Bu, onunla geçirdiğim diğer tüm zamanlardan daha güzeldi. Bu daha gerçikti. Bana gerçeği anlattı. Bu benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şey ifade ediyordu.

"Ne kadar yavaş istersen o kadar yavaş giderim," diye fısıldadı dudaklarımın arasından.

"Sanırım ikimiz de biraz sert şeylerden hoşlandığımızı biliyoruz."

Bacaklarımı beline dolarken ağzıma inledi. Beni yatağın kenarına oturttu ve bana doğru eğildi. Uyluğuma ne kadar sert değdiğini hissedebiliyordum. Gömleğini omuzlarından aşağı ittim ve parmaklarımla pazularını keşfettim.

Gerçekten beni koruyabilirdi. Gerçekten de ihtiyacım olan her şey olabilirdi. Kahramanım.

"Sensin," diye fısıldadım boynuna. "Gerçekten sensin."

"Benim."

Gözlerimi kapattım ve dudaklarının tenime değme hissinin beni ele geçirmesine izin verdim. Dokunuşundan yayılan ateşi hissetmeme izin verdim. Ona güvenmeme izin verdim. Çünkü gerçek şu ki, alevlerin içinde dans etmeyi seviyordum. Bu beni canlı hissettiriyordu.

Alüminyum folyonun yırtılma sesi gözlerimi açmama neden oldu. Daha önce hiç prezervatif kullanmamıştık. O her zaman beni sanki ona aitmişim gibi kabul ediyordu. Ben bir şey söyleyemedim, kendini içime soktu.

Aman Tanrım. Prezervatifle farklı hissettirdi. Kötü değil, sadece farklı. O anın samimiyetini azaltmadı. Hala birlikte olmamız gerektiğini hissettim. Ama şu anda, onun gidermesi gereken bir acı yoktu. Sadece anın tadını çıkarmak istedim. Kendimi bırakmak istedim.

Bana sertçe girerken parmakları kalçalarımın saplandı.

"Eli," diye inledim.

"Adımı böyle söylemeni ne kadar zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin." Bana doğru eğildi ve sırtımı yatağa doğru bastırdı.

Dudakları boynuma değdiği sırada ellerimi saçlarına gömdüm. Kendimi hiç kimseye tamamen teslim edememiştim. Ama kendimi orada buldum. Ona inanmaya, ona güvenmeye, ona aşık olmaya başladığımı fark ettim. Korku içinde yaşamaktan bıkmıştım. Yalnız yaşamaktan bıkmıştım. Onu sadece istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Kalçasını hareket ettirdi ve bir şekilde daha da derine girdi. Benimle aynı zevki hissederek inledi.

İsa. Onun olması beni çok sevindirdi. Sonunda bırakabildiğim için çok mutluydum. "Eli, çok yaklaştım."

"Adımı tekrar söyle." Nefesi boynumda sıcaktı.

"Eli!"

"Yaz," diye fısıldadı kulağıma ve hafifçe kulak mememi ısırıldı.

Artık saklanmama gerek yoktu. Beni görebiliyordu. Ve ne olduğumdan korkmuyordu. "Aman Tanrım, Eli!" Kendimi ona sıkıca sarılmış hissettim.

Beni tekrar oturur pozisyona çekti ve sıkıca kucakladı. Vücudunun benimkine tekrar değdiğini hissettim ve ismimi inledi. Bunu tekrar tekrar duymak istedim. Dudaklarından dökülen o sesi çok sevdim.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa Summer Brooks olmak güzeldi. Artık kırılmış hissetmiyordum.

Arkama yaslandım ve ona baktım. Alnından bir damla ter süzüldü. Uzandım ve sildim. Aramızda bir bağ hissettim. Korkuya değil, umuda dayalı bir bağ. "Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim." Gözlerimi onun gözlerine kilitledim.

"Sana böyle bir sebep verdiğim için özür dilerim." Elini yüzümün yan tarafına koydu.

Ateş. Ama biliyordum ki onunla birlikte alevlerin içinde yaşayabilirdim.

Bölüm 10

Cumartesi

Birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir karmaşaydık. Ellerimi ondan çekemiyordum. Gözlerinin içine bakarken parmaklarımın karın kaslarının hatlarını takip etmesine izin verdim. Etrafımızda bir huzur çökmüştü ama yine de sorularım vardı. Muhtemelen onun da vardı.

"Neden bana gerçekte kim olduğumu söylemedin?" diye sordum sonunda, sessizliği bozarak.

"Dürüst olmak gerekirse, üzüleceğini düşünmüştüm. Bu hiç beklemediğim bir tepkiydi."

Üzgün müsünüz? "Kesinlikle üzgün değilim. Bana gerçeği bildiğime güvendiğiniz için minnettarım."

Elini uzatıp kulağımın arkasına düşen bir saç telini düzeltti. "Bana ikinci bir şans verdiğin için de minnettarım."

Elimi yüzünün yan tarafına götürdüm ve sakalının avucumu gıdıklamasına izin verdim. "Sana aşık oluyorum." Ne dediğimin farkına bile varmadan ağızından döküldü.

Gülümsedi. "Bu konuyu en son konuştuğumuzda, eminim ki panik atak geçirmiştin."

"Çünkü bir şey sakladığımı biliyordum. Ama şimdi anlıyorum. Neden bana söylemek istemediğini biliyorum. Ama artık başka bir şey saklamamıza gerek yok."

Gülümsedi.

"Biliyor musun," dedim başımı elimle destekleyerek, "bu kesinlikle psikoloji projemizi kolaylaştıracak."

"Artık kavga etmediğimize göre mi?" Gülümsedi. "Kesinlikle."

O sırt üstü dönüp beni göğsüne doğru çektiğinde güldüm.

"Farklı kokuyorsun." Kahraman kıyafetlerinde her zaman taşıdığı pahalı kolonyayı düşündüm. "Kötü bir şekilde değil tabii ki." Göğsüne nazik bir öpücük kondurdum. "Kokunu çok seviyorum. Bana güneş ışığını hatırlatıyor."

"Sen de tıpkı eskisi gibi kokuyorsun." Gözlerim onun gözleriyle buluşsun diye çenemin altına dokundu.

"Size sormak istediğim daha çok soru var. Bir sürü soru. Ama gerçekten de sonsuza kadar böyle kalabilirim."

"Biliyor musun, düşünüyordum da..." Parmaklarını benimkilerle kenetledi ve elimin tersini öptü. "Ya tüm soruları bir kenara bıraksak? Ya bir günlüğüne iki normal üniversite öğrencisi gibi davransak?"

Gülümsedim. "Aklınızda ne var?"

"Hım." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Normal üniversite öğrencileri cumartesi öğleden sonra ne yaparlar ki?"

"Çalışmak?"

Elimi sıktı. "Normal dedim, inek gibi değil."

"Hey!" diye hafifçe koluna vurdum.

O üzerime doğru yuvarlanıp sırtımı yatağa bastırırken güldüm.

"Bütün gün yatakta kalmaya daha çok meyilliydim."

Bacaklarımı beline doladım. Bir günlüğüne bile olsa normal olmak için her şeyden vazgeçerdim. Ve Eli ile yatakta kalmak, şimdiye kadarki en güzel öğleden sonra gibi geliyordu.

Onunla birlikteyken sorunlarımı unutmak kolaydı. Aklımı kaçırmış gibi hissetmiyordum. Tehlikede olduğumu hissetmiyordum. Çubuklarımla pirinci karıştırırken göz ucuyla ona bakıyordum.

"En güzel kısmını kaçıırıyorsunuz." Televizyon ekranını işaret etti.

Televizyona tekrar baktım. The Office'in tekrar bölümünü izliyorduk. Jim, Dwight'a efsanevi bir şaka yapmıştı. Diziyi çok sevsem de dikkatimi veremedim. Eli'nin dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılarak gülümsemesini izleyebiliyorken ya da kahkahalarını duyabiliyorken. Tanrım, onu uzaklaştırmakla ne kadar aptalca davranmıştım. Bana ikinci bir şans vermeye istekli olduğu için şanslıyım.

Öğleden sonra harika geçmişti. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Daha sakin ve dengeli hissediyordum. Ama şimdi hayatımdaki o büyük karmaşayı çözmek istiyordum. Sonsuza kadar bu odada saklanamazdım. Bana kendimi nasıl savunacağımı öğreteceğine söz vermişti. Ve Liza ile oturup tüm bunları birlikte çözmemiz gerekiyordu. Don'un ne zaman döneceğini bilmiyordum ama hazırlıklı olmalıydım. Her şeyden bir günlüğüne uzaklaşmak istiyordum. Ama ihtiyacım olan bambaşka bir şeydi.

Çin yemeği paketimi bir kenara koydum. "Ne zamandır beni izliyorsun?" Geçmişim hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu tam olarak bilmem gerekiyordu.

Başını bana doğru eğdi. "Bugün bu konuda konuşmayacağımızı söylemiştik."

"Eğer endişelendiğin buysa, kızmayacağım ya da benzeri bir şey yapmayacağım. Sadece sana ne kadar bilgi vermem gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Bir şeyi görmek ve onu anlamak tamamen farklı iki şeydir."

Başımı salladım. "Ama bu soruma tam olarak cevap vermiyor."

"Yani, bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Baştan sona. Bilmek istiyorum." Eli bacağıma doğru kaydı, gözlerimin içine bakıyordu. "Ama bunu yarın konuşmak istiyorum. Sadece normal bir günde. Tek istediğim bu." Elini kaldırdı ve kulağımın arkasına düşen bir saç telini düzeltti.

"Ne kadar istesek de zamanı donduramayız." Hayatım tehlikedeydi ve Eli sanki acil bir durum yokmuş gibi davranıyordu.

"Bu gece sana kötü bir şey olmayacağına söz veriyorum. Ben buradayım. Sadece rahatlamaya çalış." Boynumun yanından öptü. "Yoksa tekrar rahatlamam için bana mı ihtiyacın var?"

Kins, Patrick'le birlikte odaya girerken, "Hey aşıklar," dedi. "Kim partiye hazır?" Kollarını havaya kaldırdı.

Banka hesabımdaki tüm parayı Kins'in sarhoş olduğuna bahse girerdim. "Bu gece burada takılacaktık sadece," dedim.

"Aslında eğlenceli olabilir," diye fısıldadı Eli. "Bütün gün burada kapalı kaldık."

Çünkü ayrılmaktan korkuyorum.

"Aslında sadece kıyafet değiştirmem gerekiyordu," dedi Kins. "Ama ikiniz de gelseniz daha eğlenceli olurdu." Bana abartılı bir şekilde göz kırptı.

Göz kırpmasının nedenini anlamadım. Aslında, bizi odada yalnız bıraksaydı göz kırpması gerekirdi.

"Bana aldırmayın," dedi arkasını dönüp tişörtünü çıkarmaya başlarken.

"Vay canım," dedi Patrick ve hemen Kins'in önüne geçti, aynı anda ben de elimle Eli'nin gözlerini kapattım.

Eli güldü. "Söz veriyorum bakmayacağım."

Elimi yüzünden çektim ve bana gülümsüyordu, Kins'in striptiz gösterisini hiç umursamıyordu.

Yüzünde çok tatlı bir gülümseme vardı. "Bence gitmeliyiz."

"Bu akşam dışarı çıkmak konusunda kendimi gerçekten rahat hissetmiyorum."

"Ve azıcık alkol kimseyi daha rahat hissettirmedi mi?" diye gülümsedi. "Sonsuza kadar burada kilitli kalamazsın." Yatağından kalktı ve gerindi.

"Gerçekten gitmek istiyor musun?"

"Evet, eğlenceli olacak."

"Yaşasın!" dedi Kins. "Sonunda düzgün bir çift randevusu yaptık. Bu gece efsane olacak. Bunu giy." Elbiseyi bana fırlattı.

Birlikte alışverişe gittiğimizde beğendiğim mavi olana benziyordu. Hafif ve kısaydı, hava için mükemmeldi. Normalde sweatshirt'ümü çıkarmaya zorlanmaya itiraz ederdim. Ama morluklarım iyileşmişti. Eli için güzel görünmek istiyordum. Ve böyle bir şey giymek daha iyi uyum sağlamamı sağlayacaktı.

"Bir saniye ver bana." Odadan sessizce çıktım ve banyoya gittim. Hızlıca elbisemi giydim ve aynadaki yansıma baktım. Renkli kontakt lens takmasaydım, mavi gözlerimle mükemmel uyum sağlayacaktı. Elimle göğsümün ortasına bastırdım. Hâlâ bir parçanın eksik olduğunu hissediyordum. Hayatımın büyük bir bölümünde, kolyem neredeyse bir çapa gibiydi. Bu duygunun hiç geçip geçmeyeceğini merak ettim. Fazla düşünmemeye çalışarak, yurt odama geri döndüm.

"Peki ya bu ayakkabılar?" dedi Kins ve bir çift stilettoyu havaya kaldırdı. Bunlar, filmlerde karanlık bir sokakta koşarken bir kadının giydiği türden topuklu ayakkabılardı.

Hâlâ ayağımda olan Converse ayakkabılarıma baktım. "Hayır, sorun değil, bunlarla idare edeceğim."

"Ama... bunlar birbirine uymuyor."

"Bence çok tatlı görünüyorlar." Eli'ye baktım.

Omuz silkti ve kolunu omzuma attı.

Görünüşe göre ayakkabılarımın elbiseyle iyi göründüğünü düşünen tek kişi bendim. Ama umurumda değildi. Koşmam gerekirse, olabildiğince hızlı koşabilmek istiyordum. Eli bunu anlamalıydı.

Yurt binasından uzaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ekonomi dersinden bir arkadaşım beni ev partisine davet etti," dedi Patrick. "Eğlenceli olmalı."

"Tanrım, ayaklarım çok ağrıyor," dedi Kins. "Keşke çirkin spor ayakkabılar da giyseymdim."

Kins'in normalde ağzından çıkanları pek süzmezdi. Ama anlaşılan sarhoşken bu süzgeç tamamen ortadan kalkıyordu.

"Bekle bakalım, bebeğim." Patrick eğilip Kins'i kollarına aldı.

Sevinçle çığlık attı. "Partiye!" diye bağırdı ve kaldırımın ucunu işaret etti.

Patrick onu kollarında taşıyarak hızla uzaklaştı.

"Belki onun seviyesine ulaşırsam hiçbir şeyden endişelenmeme gerek kalmaz."

Eli güldü. "Senin yerinde olsam, muhtemelen elektrik kesintisi seviyesinden kaçınırdım."

Daha önce hiç kendimden geçecek kadar sarhoş olmamıştım. Her şeyi çok iyi biliyormuş gibi yaparak güldüm. Birkaç dakika içinde yerin titrediğini hissetmeye başladım. Bir sıra eve ulaşmıştık. "Zavallı komşuları," dedim.

"Hadi gel, en azından birkaç dakika bakalım." Beni içeri çekti.

Müzik sanki içimden geçiyordu. Ritmi kafamda yankılanıyordu. Çok telaşlandım. Arkamdan biri sinsice yaklaşıp duymayacaktım.

Kalabalığın arasından ilerlerken Eli'ye adeta can simidimmiş gibi sarıldım.

Elime tutuşturulan her kadehi bir çırpıda içtim, göğsümde yükselen paniğı bastırmaya çalışarak.

"Gidebilir miyiz?" diye müziğın gürültüsünün üzerinden bağırmaya çalıştım.

"Sadece rahatlamaya alış."

Elleri kalamdaydı. İnsanlar sürekli bana çarpıyordu. Bütün vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum.

Ama ben alevler arasında dans etmeyi çok uzun zaman önce öğrenmişim.

Bölüm 11

Cumartesi

"Onu çalabilir miyim?!" diye bağırdı Kins müziğin gürültüsünün arasından. Sanki karşımda iki tane o varmış gibi görünüyordu.

Kıkırdadım. Tanrım, muhtemelen ondan bile daha sarhoştum. Eli tam bir dahiydi. Sanırım hayatımda hiç bu kadar rahat olmamıştım.

Kalçalarımдан elini isteksizce bırakmış gibiydi. Bana olan ilgisinin ne kadar büyük olduğunu sevdim. Bu duyguya kapılmıştım. Kins'e doğru bir adım attım ve düşmemek için hemen kolundan tuttum.

"İyi misin?" diye sordu Eli gülümseyerek.

"Harika!" Kırmızı plastik bardağımı onun pazusuna vurarak tokuşturdum ve o da güldü. "Hemen geliyorum."

Akrabalarım beni ondan uzaklaştırmaya başladılar ve o da kalabalığın içinde kayboldu.

"Yavaşla," dedim.

"Kızım, çok sarhoşsun."

"Ben mi? Sarhoş olan sensin."

Güldü. "Tamam, ikimiz de biraz sarhoşuz." Geçici dans pistinin kenarına vardığımızda, bana döndü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Umarım bu geceyi yarın hatırlayabilirim çünkü Patrick bana seni sevdiğini söyledi!" Zıplamaya başladı.

Onun da benim atlamamı istediğini hissediyordum ama denesem kesinlikle düşeceğime emindim. "Ve bu... iyi bir şey, değil mi?"

"Elbette ki bu iyi bir şey! Ona takıntılıyım. Bunu biliyorsun."

Öyle mi düşünüyorsun? "Senin adına sevindim."

Bana gülümsedi. "Eli yatakta nasıldı?"

"Sesini biraz kısabilir misin?" Elimdeki biradan bir yudum daha aldım.

"Müzikten kimse bizi duyamıyor. Seks nasıldı?!" diye daha da yüksek sesle bağırdı.

Güldüm. "Güzeldi."

Bana abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "İyi mi? Harika değil mi?"

"Yani... evet, harikaydı." Yakınımda olup olmadığını görmek için omzumu çevirip baktım. Neden az önce "iyi" dedim ki? Kendi kendime gülümsedim. Muhtemelen maskeyle daha iyi olduğu içindi. Nedenini açıklayamıyordum, sadece öyleydi. Gülmemi bastırmaya çalıştım. Bana ne oluyor böyle?

"Onu seviyor musun?"

"Ne? Bence bunun için biraz erken. Onu neredeyse hiç tanımıyorum bile." Bugün doğru dürüst konuşma fırsatımız olmamıştı. Ona sormak istediğim bütün sorular hâlâ aklımdaydı. Kalabalığa tekrar baktım ama onu bulamadım.

"İkiniz de eninde sonunda oraya varacaksınız, bunu biliyorum. Aman Tanrım, birbirimizin nedimesi olabiliriz. Ah! Çifte düğün!"

Güldüm. "Çok sarhoşsun."

"Çok sarhoşsun! Gidip beni seven yakışıklı erkek arkadaşımı bulacağım. Benim yapmayacağım bir şey yapma sakın!" Kalabalığın içinde kayboldu.

Kendi kendime gülümsedim. Sanki déjà vu yaşıyordum. Ama Kins, küçükken bana çok benziyordu. Aşka olan inancı çok fazlaydı. Ben de bakıcım Julie'ye benziyordum. Sorun şuydu ki, gerçeği biliyordum. Aşk gerçekten yoktu. Dünya karanlık ve acımasızdı. Eli'yi hak ettiği gibi asla sevmezdim. Onu sevmeye yetenekli değildim. Bunu biliyordu, değil mi? Bunu bildiği halde neden benimle olmak istiyordu? Ve neredeydi ki?

Onu ararken kalabalığın arasından ilerledim. Sanki bir sihirbazdı, çünkü ortadan kaybolma numaralarında inanılmaz yetenekliydi. Merdivenlerden yukarı çıkarken kendi kendime güldüm.

Eli ortalıkta yoktu. Eğer mucizevi bir şekilde aşka yeniden inanmaya başlasaydım, beni sürüklediği partide terk eden birini kesinlikle sevmezdim. Şerefsiz. Dışarı çıktım ve temiz havanın yüzüme çarpmasına izin verdim. Son birkaç kadehi içmemiş olsaydım muhtemelen ayılırdım.

Müzik hâlâ kafamda dönüp duruyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve adımlarımda bir neşeyle yurda doğru yürümeye başladım. Alkolün verdiği cesaret harika bir şeydi. Muhtemelen tüm dönem boyunca hiç korkmadığım ilk seferdi bu. Bu düşünceyle gülümsedim. Tanrım, gerçekten sarhoşum. Kaldırımda yürürken kendi kendime kıkırdadım.

Cumartesi gecesi için oldukça garip bir şekilde, etrafta neredeyse kimse yoktu. Ama boş kaldırımdan faydalanmaya karar verdim. Kendi etrafımda döndüm ve elbisemin belime kadar uçmasına izin verdim. Küçükken bunu yapmayı çok severdim. Ayaklarım durdu, gözlerim yukarıdaki yıldızlara kilitlendi. Bütün gün Eli'nin bana çatıların üzerinden nasıl atlayacağını öğretmesini umuyordum. Gökyüzüne yakın olmak istiyordum. Kendimi yenilmez hissediyordum, sanki aniden yıldızlara dokunabilirmişim gibi. Tanrım, yıldızları çok özlemiştim.

Kafamdaki müziğin ritmine uyarak tekrar etrafımda döndüm. Yaşamın böyle bir şey olması gerekiyordu. Ayaklarım beni okulun gözlemesine doğru yönlendiriyor gibiydi. Grenada Salonu'nun tam önünde durduğumda durdum. Bu saatte hâlâ açık olamazdı, değil mi? Kapı koluna uzandım ve kilitsiz olduğunu görünce şaşırdım.

Sarhoş olduğumu biliyordum. Ve reşit olmadığımı da. Ve buranın okula ait özel mülk olduğunu da. Ama yıldızları görmem lazım, lanet olsun!

Mümkün olduğunca sessizce içeri girdim. Kampüsteki diğer dersliklerden daha yeni görünüyordu. Fayans zeminler loş ışıkta neredeyse parıldıyordu. Etrafta hiç kimse yoktu. Sanki izinsiz girmişim gibi hissettim. Bu düşünce içimde bir heyecan uyandırdı. Asansörün düğmesine bastım.

Kapı anında zil sesiyle açıldı ve giriş yolunda yankılandı. "Şşş!" diye yüksek sesle söyledim üzerine adımımı atarken. Gözlerim düğmeleri taradı. Gözlem güvertesi. Bu iyi geldi. Kelimelerin üzerindeki düğmeye tıkladım.

Asansör yükselirken midem hafifçe bulandı. Dengemi sağlamak için korkuluğa tutundum. Belki de bu kötü bir fikirdi. Başımı belaya sokmak istemiyordum.

Ama kapılar açılır açılmaz tüm endişelerim uçup gitti. "Aman Tanrım." Asansörden çıktım ve cam tavana baktım. Sanki yıldızların arasında duruyordum. Tekrar etrafımda döndüm. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti. Kesinlikle nefes kesiciydi. Burada yaşamak istedim. Miles'ın ağaç evine dair de aynı şeyi düşündüğümü hatırlayarak kendi kendime kıkırdadım.

Miles, Miles, Miles. Neden dağınık düşüncelerim hep onunla sonuçlanıyordu? En yakın teleskoba doğru yürüdüm. Nasıl kullanılacağını bilmiyordum ama eğilip içine baktım.

Ve kalbim durmuş gibiydi. Yay takımyıldızı. En sevdiğim takımyıldızın tam karşısında mükemmel bir açıyla duruyordu. Ok gökyüzünde parlaktı. Onu izlemek için mükemmel bir mevsimdi. Hatta muhtemelen şu anda Miles'ın gizli şifresi bile olurdu.

"Gerçekten de inanılmaz, değil mi?" dedi Miles.

Sıçradım ve teleskopa çarptım. Teleskop döndü ve sertçe karnına saplandı.

Nefesi kesilmiş gibi sessiz, iniltili bir ses çıkardı.

"Aman Tanrım, Miles. Çok üzgünüm." Ellerimi tişörtünün önüne koydum. "İyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim."

Avuçlarımın sıkıca karın kaslarına bastırıldığını fark ettim. Kusursuzca şekillenmiş karın kaslarına. Onu taciz etmeyi bırak! Garip bir şekilde güldüm ve ellerimi tişörtünden çektim. "Beni ölümden döndürdün." Ondan bir adım geri çekildim ve kulağımın arkasına düşen bir saç telini sıkıştırdım. "Burası harika. Bütün bayanları buraya mı getiriyorsun?" Ben ne saçmalıyorum böyle?

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi.

O gülüşü çok seviyordum. Aradan geçen bunca yılın ardından bile kalbimi hâlâ hızlandırıyordu. Yutkundum.

"Bütün bayanlar için geçerli değil, hayır."

Güldüm. "Eh, gülmelisin." Cam tavana baktım. Tekrar dönmeden edemedim. "Rüya görüyor gibiyim." Müzik hâlâ kafamda dönüp duruyordu.

"Ayakkabılarınızı beğendim."

"Ne?" diye sordum ona bakarak.

Başını sallayarak Converse ayakkabılarıma işaret etti. Elbisemle hiç uymuyorlardı. Herkes onları giydiğim için garip olduğumu düşünüyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim. Miles'ın Julie gibi daha şık ayakkabılar giymemi beğeneceğini düşündüğüm zamanı hatırladım. Aslında Converse'lerdi. O gece, yıllar önce, tavşan terliklerimi övmüştü. Ama bu gece hepimiz büyümüştük. Bu düşünce dönmemi durdurdu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bana doğru yürürken kalbim hızla çarpmaya başladı. Teninde kalan hafif çimen kokusuyla zaman yavaşlamış gibiydi. Bunca yıl sonra nasıl hala aynı kokabiliyordu? "Kokmanı çok seviyorum," dedim kendimi durduramadan.

Dudaklarının kenarından tekrar hafifçe gülümsedi.

Gözlerim dudaklarına kaydı. "Ve gülüşün... O yana doğru eğimli gülüşün... İçimi eritiyor."

Güldü ve saçlarını alnından geriye itti.

"Tanrım, hem de bu." Saçlarımı yüzümden çekerek onun hareketini taklit ettim.

"Hepsi bu kadar mı?" Gözleri yüzümde gezindi, beni inceledi.

"Hayır. Senden uzak durmamı imkansız kılan bir milyon sebep daha var. Ve benden uzak durmamı istemediğinle ilgili bir şeyler söylemeden önce, şu anda her türlü kuralı çiğnediğimi bilmelisin. Ve..." Sesimi fısıltıya indirdim... "Çok sarhoşum."

"Evet, anlayabiliyorum."

Güldüm. "Bence bunu oldukça iyi saklıyordum."

"Hiç de bile."

"Peki, beni şikayet etmeyecek misin yoksa?"

"HAYIR."

"Ama sen benim yurt sorumlusun. Beni ihbar etmek senin görevin." Bileklerimi uzattım.

Uzattığım ellerime baktı ve yemin ederim ki Adem elmasının yükselip sonra indiğini gördüm. Şu anda aklından ne geçiyor acaba?

"Seni ihbar mı edeyim? Ben polis değilim. Ve yurt görevlin olabilirim ama sana çok aşığım. Sanırım bunu yeterince belli ettim."

Ellerimi yanlarıma indirdim. "Biriyle çıkıyorum."

"Bana sanki öyle düşünmüyormuş gibi bakıyorsun."

Gözlerimdeki yıldızları kırıştırarak uzaklaştırdım. "Bu doğru değil, ben..."

"Ciddi misiniz ikiniz?"

Yine, Eli ile bir şekilde sevgili/erkek arkadaş meselesinden kaçınmıştık. Ve o beni yine yüzüstü bırakmıştı. Aklının nerede olduğunu bir türlü

anlayamıyordum. "Bilmiyorum, bu konuda gerçekten konuşmadık. Seni şikayet etmeliyim, biliyorsun. Beni şikayet etmediğin için."

"Belki sabaha kadar bekleseniz iyi olur. Belki tekrar düşünürsünüz."

"Sanmıyorum. Siz, efendim, çok büyük bir beladasınız."

"Üzerine bir gece daha düşünseniz nasıl olur?"

"Seninle birlikte olmuyorum. Sadece biriyle görüştüğümü söyledim."

Güldü. "Üzerine düşün dedim, benimle yat demedim. Şimdi seni güvenli bir şekilde yurda geri götürelim. Gördün mü, iyi bir yurt görevlisi olabiliyorum."

Elini belimin alt kısmına koyduğunda içimden bir kıvılcım çaktı. Asansöre doğru bana eşlik etmesine izin verdim. Göğsümde garip bir gerilim birikiyordu. Birdenbire çılgın, sarhoş zihnim tamamen berrak görünüyordu. Ve kalbim hala kırıktı. Miles kırmıştı. Hala atıyordu, zar zor da olsa. Ve onun için atıyordu.

"Teleskopu Yay takımyıldızına çeviren sen miydin?" diye sordum. O takımyıldıza hâlâ bakıp bakmadığını ve benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüp düşünmediğini bilmem gerekiyordu. Kalbinin benim için de atıp atmadığını bilmem gerekiyordu. Eskiden olduğum kız için. Şimdi karşısında duran bu sarhoş perişan halim için değil.

Yüzümü tekrar inceliyormuş gibiydi. "Astronomi hakkında çok şey biliyor musunuz?" dedi.

Neden soruma cevap vermedi? "Küçükken yıldızlara bakmayı çok severdim."

"Ben de."

"Şey, yani, hâlâ öyleyim. Ama artık farklı." Onlara sensiz bakmak asla aynı değildi. Asansör aşağı inerken elimi korkuluğa koydum. "Onlara yalnız bakmak çok..."

"İzolasyon."

Aynen öyle. "Cumartesi akşamları tek başınıza gözlemevine gelmenizin sebebi bu mu? Kendinizi izole etmek mi?"

"Belki de sadece birinin benimle gelmek istemesini bekliyordum."

Güldüm. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, Bay Popüler." Ona doğru işaret ettim. "Kampüsteki herhangi bir kız seninle yıldızların altında bir gece geçirmekten çok mutlu olurdu." Ben de olurdum.

"Anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi alacaksınız?"

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "İnsanlar beni belli bir şekilde görüyor. Bir sporcu. Futbol takımının kaptanı. Ekonomi bölümü mezunu. Parlak bir gelecek ve sıkıcı bir masa başı işi, evrak işleriyle uğraşacak biri." Başını salladı. "Ama kimse beni gerçekten görmeye vakit ayırmıyor."

Seni görüyorum. Acını hissediyorum. Asansör kapıları zil sesiyle açıldı. Onun üzülmesini istemiyordum. Ve bu gecenin bitmesini de istemiyordum. Ay ışığı altında onunla dans etmek istiyordum. Beni sıkıca tutmasını ve bırakmamasını istiyordum. Sevdiğim çocukla yıldızların altında kahkahalar atmak istiyordum. Belki de kanımda dolaşan alkoldü. Ya da belki de dudaklarında bir gülümseme olmadığında beni öldüren şeydi. Ama bu gecenin üzücü bir şekilde bitmesine izin veremezdim. Gece gençti, biz de öyle. Onu gördüm. Onu her zaman görmüştüm. Sırrımı açığa vurmada ona göstermenin tek yolu buydu. "Benimle gel." Elini tuttum ve onu asansörden dışarı çektim. "Öyleyse New York'a gerçekte kim olduğunu gösterelim."

"Bu ne anlama gelir?"

Güldüm ve onu caddenin karşısına, Central Park'a doğru çektim. Tanrım, yıllardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Sanki büyükannemin arka bahçesinde saklambaç oynuyorduk. Saklambaç! Bu mükemmel olurdu. Onu her zaman net bir şekilde görebiliyordum çünkü sevdiği her şeyi

biliyordum. En azından eskiden biliyordum. Elini bıraktım ve geriye doğru yürümeye başladım.

"Küçükken hiçbir şeyden korkmazdım. Saçlarımda rüzgarın hissini çok severdim. Ve ayak parmaklarımda çimenlerin hissini. Tanrım, bunu hiç özlüyor musunuz?"

"Çocuk olmak mı?"

"Evet."

"Bazen, sanırım."

"Tahmin et bakalım? Biliyorum özlüyorsun." Çünkü beni özlüyorsun. Tavşanları kovalayan küçük kızı özlüyorsun. Sana gökyüzündeki en parlak yıldızmışsın gibi bakan kızı. Eğildim ve spor ayakkabılarımda bağcıklarını çözmeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ayakkabılarımda ve çoraplarımda çıkardım ve çimenlerin üzerine adım attım. "Sevdiğim şeyi yapıyorum." Ve biliyorum ki sen de bunu seviyorsun. Sadece başını salladı.

"Sıra sende," dedim ve hafifçe göğsüne dokundum. Ondan bir adım geri çekildim.

"Çok sarhoşsun."

"Bu, senin 'senin olmadığın' anlamına gelmiyor." Arkamı döndüm ve çimenlerin arasında koşmaya başladım. "Gel de beni yakala!"

"Bizi tutuklatacaksın!" diye bağırdı arkamdan.

Ama arkamı döndüğümde onun da ayakkabılarını çıkardığını gördüm.

Miles Young'ı tanıyordum. Ve onsuz fazla ilerlememe izin vermeyeceğini biliyordum.

Bölüm 12

Cumartesi

Son anda yön değiştirirken ayaklarım çimenlerin üzerindeki çiğde kaydı. Popomun üzerine sert bir şekilde düştüm. Ah! Hemen kendimi yukarı ittim ve yanımda duran büyük kayanın arkasına saklandım. Nefesimi toparlamak için durdum. Her seferinde o beni neredeyse anında vuruyordu. Belki de saklanmak daha iyi bir taktikti.

Kayalığın kenarında sessizce yürüdüm. Kenardan dikkatlice baktığımda, aniden ortaya çıktı. Belimden yakalayınca çığlık attım. Beni omzuna alıp döndürdü. Duyabildiğim tek şey kahkahalarımızdı. Bu ses neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

Beni yavaşça yere indirdi, vücudumu sıkıca kendi vücuduna bastırdı. Sersemliğim geçmeye başlamıştı ama onunla birlikteyken hâlâ başım dönüyormuş gibi hissediyordum. Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında kollarını hâlâ etrafıma sarılı tuttu. Üşüdüğümü bile fark etmemiştim. Ama ondan uzaklaşırsam titreyeceğimi biliyordum.

Birdenbire ona her şeyi anlatmak istedim. Bana olanları, gerçekleri anlatmak istedim. Yaralarımı görmesini ve onlara rağmen beni sevmesini istedim. Onu geri istedim. Ama korkuyordum. Ondan farklı olarak, görülmeye hazır değildim. Bir daha kimsenin beni görmesini isteyip istemediğimden emin değildim. Bir şey söylemek yerine, "Ay Işığında Dans" şarkısını mırıldanmaya başladım. Elini tuttum ve havaya kaldırdım, altında döndüm.

Miles güldü.

"Bunu neredeyse her gece yaşıyoruz," diye şarkı söyledim. Kalçalarımı salladım ve ona göz kırptım.

Belimden yakaladı ve beni tekrar kendine çekti. Elleri sanki kalçamın hemen üzerinde oyalanıyordu. Sıcaklığı hissedebiliyordum. Aramızdaki kimyayı hissetmediğim söylenemezdi. Küçüklüğümden beri sanki kaderde yazılıymışız gibi hissediyordum. Benimle birlikte sallandı. İkimizin de söylemediği bir melodiye göre dans ediyorduk. Bundan daha mükemmel olamazdı.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, kahverengi gözlerine dik dik baktım. Bu, hayatımın en güzel geceleri listesine girmişti artık. Anne ve babamın ölümünden sonra listemde pek fazla güzel gece kalmamıştı. Aslında sadece bir tane vardı, o da büyükannemin evinde beni ziyarete geldiği gün. Diğer her şey karanlığa bürünmüştü.

"Sanırım seni geri götürmeliyim. Geç oluyor." Ama beni odama geri götürmek istediği hiç de belli olmuyordu. Sanki onun odasına gelmemi istiyordu.

"Biliyor musun, aslında çok iyi bir yurt görevlisin. Belki de seni şikayet etmem." Utangaç bir şekilde güldüm.

"İyi bir yurt görevlisi olmak istemiyorum."

Zorlukla yutkundum. "Senin de öyle olmanı istemiyorum." Ve bunu gerçekten kastetmişim. Bir saniye nefesimi tuttum.

Seninle yaşayamayacaksam yaşamak istemiyorum. İki saniyeliğine bile olsa.

Belki gerçek benliğimi saklayabilirdim. Belki de hayatımı Sadie Davis gibi, hep saklanarak yaşayabilirdim. Üç saniyeliğine.

Ama bu sahte görünüm gerçek değildi. Bay Crawford gerçek değildi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Midem bulandı. Dört saniyeliğine.

Miles başını bana doğru eğdi.

Beş saniye sürdü. Ve içtiğim tüm alkol geri gelirken başımı göğsüne doğru eğdim. Midemdeki her şeyi gömleğine ve pantolonuna boşalttım. Ve onunla ikinci şansımı beş saniye içinde mahvettim.

Ama küfretmedi. Ya da iğrenç olduğumu söylemedi. Hatta benden uzaklaşmadı bile. Nazikçe yere diz çökmeme yardım etti. Saçlarımı tuttu. Sırtımı okşadı. Her şeyin yolunda olacağını söyledi.

Ve ağlamaya başladım. Çünkü o an, onu neden bırakmak zorunda olduğumu tam olarak anladım. Ruhu hâlâ sağlamdı. Geleceği hâlâ parlak olabilirdi. Ve bu farkındalık yavaş yavaş içime işlemeye başladı. Bütün hayatım boyunca Don bir kötü adam gibiydi ve ben bir kabusun içinde hapsolmuştum. Ama bu yolda devam edersem, kötü adam ben olacaktım. Miles'ın hayatını karanlıkla dolduracaktım. Ve bu beni mahvetti. Bu kadar doğru olan bir şey nasıl bu kadar yanlış olabilirdi?

Ama saçımı tutmasına izin verdim.

Onun bana yatıştırıcı sözler fısıldamasına izin verdim.

Ve bunun benim hayatım olabileceğine inanmama izin verdim. Bir geceliğine. Bir gece ne zarar verebilirdi ki?

Zorlukla yutkundum. Çok acıyordu. Olabileceğini düşündüğümde bile daha fazla. Tamamen aklımı kaybetmiştim. Bunu açıklayamıyordum. Ama beni ne kadar uzun süre tutarsa, acı o kadar artıyordu. Çünkü ona tekrar aşık olmuyordum. Ona daha da çok aşık oluyordum.

Beni yurda kadar geri götürmüştü. Onun odasına girmem için çok ikna etmeye gerek kalmadı. Ve ona sokuldum. Şimdi tekrar midem bulanacak gibiydi. Bunu ona yapamazdım. Hayatım karmakarışık.

"Seni seviyorum, Miles Young," diye fısıldadım kolunun altından sıyrılmadan önce.

Ben yataktan kalkarken inledi.

Ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım ve arkama bakmadan sessizce odasından çıktım. Neyse ki, utanç verici yürüyüşüm koridorda kısa sürdü. Ayrıca, akli başında hiçbir üniversite öğrencisi Pazar sabahı bu kadar erken kalkmazdı.

Yurt odam tahmin edilebileceği gibi boştu. Patrick'in Kins'e onu sevdiğini söylediği anı düşündüm. Kins çok mutlu olmuştu. Hayatları çok normaldi. Benim sevgimi itiraf edebileceğim tek zaman, uyuyan birine karşıydı. Yatağıma yığıldım.

Central Park'ta Miles'la dans etmeyi düşündüm. Çimenlerin arasında beni kovaladığını düşündüm. Ve ellerinin kalçalarımnda olmasının hissini. Bir rüya gibiydi. Güzel, imkansız bir rüya. Perdelerden süzölen azıcık ışık bile çok parlak görünüyordu. Kolumu gözlerimin üzerine koydum.

Tanrım, Miles'ı Central Park'a çekmemeliydim. Başta istediği gibi beni eve kadar bırakmalıydım. Neden sürekli kendime bu acıyı çektiriyordum ki? Sanki kendime işkence etmekten zevk alıyordum. Sarhoş halimin hiç öz kontrolü yoktu. İç çektim ve yataktan kalktım. Eğer ilerleyebileceksem, başladığım işi bitirmem gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve küçük odada volta atmaya başladım. Tarayıcı açılır açılmaz Google'a Sadie Davis yazdım. Milyonlarca sonuç çıktı. İlk birkaçına tıkladım ama sonuç alamadım. Dizüstü bilgisayarı sertçe kapattım. Bu işe yaramayacaktı. Daha fazla cevaba ihtiyacım vardı. Eli ile konuşmam gerekiyordu.

Yatağımanın yanındaki komodinin üzerinden telefonumu aldım. Okunmamış birkaç mesajım vardı. İlkeli Eli'dendi, dün gece dışarı çıkmak zorunda kaldığı için özür diliyordu. "Görev çağırıyor mu?" diye

mırıldandım kendi kendime. Benim için burada olduğunu söylemişti ama beni asla önceliklendiremiyordu. Yurttan çıkmaktan korktuğumu biliyordu. Ve beni yalnız bıraktı. Sarhoş halde. Öldürülebilirdim.

Dün gecedен, muhtemelen öğrenci yurdundan sendeleyerek çıktığım saatlerde gelen bir mesaj daha vardı. V'dendi. Gözlerimi devirdim. Eli bana kendi adıyla mesaj atabilirdi. Belki de kimlik krizi yaşıyordu. Benim gibi. Bu düşünceyi kafamdan attım. Mesajı inceledim. Nerede olduğumu öğrenmek istiyordu. Ne saçmalık? Nerede olduğumu gayet iyi biliyordu, çünkü beni orada bırakmıştı. Benim için geri dönmeliydi.

Okunmamış son mesaj Liza'dandı. "Eli'den henüz bir şey öğrendin mi? Ben hiçbir şey öğrenemedim."

Telefonumu yatağıma fırlattım. Dün tam bir felaketti. Sorunlarımın yokmuş gibi davranmak hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Normal bir üniversite öğrencisi gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Ben normal değildim. Duş malzemelerimi kaptım ve odamdan fırladım. Dün gece hiç yaşanmamış gibi davranırsam her şey daha iyi olurdu. Gerçekten önemli olana odaklanmam gerekiyordu. İntikam. Yutkundum. Adalet demek istiyordum. Metal basamakların gıcırtısını duymazdan gelerek duş perdesini çektim. Adının ne olduğu önemli değildi. Çok geçmeden bir katil olacaktım. Ellerimde kan olacaktı. Suçlu olacaktım. Hayatım bitecekti.

Bölüm 13

Pazar

Akşamdan kalmalığın verdiği korkunç baş ağrısı beni deli gibi davranmaya itiyordu. Bunun farkındaydım ama olmasını engelleyemiyordum. Sanki ağzımda kan tadı vardı. Ama şimdi göreceğim şeyin Don'un mu yoksa kendi kanım mı olduğundan emin değildim. Köşe lokantasındaki lamba direğinin arkasından baktım.

Sokak lambasının beni saklamadığını gayet iyi biliyordum. Ama nedense kendimi daha güvende hissetmemi sağladı. Gözlerim pencereye kilitlenmişti. Lokanta, her zamanki Pazar günü gibi kalabalıktı. Tek fark, Joan'ın resepsiyonda olmamasıydı. Ya da müşterilerle konuşmuyor. Ya da görünürde hiçbir yerde yoktu. Neredeydi?

Kavga istiyordum. Bağırarak, yumruk atmak ve eşyaları fırlatmak istiyordum. İçimde bir elektrik akımı vardı ve bunu serbest bırakmam gerekiyordu. Ayaklarımın ucunda zıpladım ve ellerimi yumruk yaptım. Joan'ı alt edebilirdim. Yaşlı bir kadındı. Don'un ne planladığını bana anlatmasını sağlayabilirdim.

Telefonum kot şortumun cebinde titredi. Çıkardım ve V.'den gelen mesajı açtım.

"Çatı. Hemen."

Siktir git. Eli'ye neden bu kadar kızgın olduğumdan bile emin değildim. Telefonu cebime geri soktum. Ama neden bu kadar belirsiz konuşmak zorundaydı? Sanki maske beynine giden kan dolaşımını bozmuştu. Gözetleme yaptığımı göremiyor muydu?

Köşe lokantasının içine bakmaya devam ettim. Ciddi anlamda, neredeydi o?

Telefonum tekrar titredi. Hemen çıkardım ve yeni mesaja baktım. "O da gitti. Çatıya. Şimdi." Binaların tepesine baktım. Lokantanın yakınındaki bir binanın çıkıntısında duruyordu. Neden maskesini çıkarıp benimle normal bir insan gibi konuşmuyordu ki? Sokakta yürüdüm, ta ki derme çatma bir acil çıkış merdivenine gelene kadar. Merdivenin alt kısmı zaten indirilmişti, sanki benim burada olacağımı bekliyormuş gibi. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Nedense bu beni daha da sinirlendirdi, çünkü ben onun düşüncelerini hiç okuyamıyordum.

Aşağıya bakmamaya dikkat ederek basamaklardan yukarı çıktım. Zaten tüm dikkatim başımdaki zonklamaya odaklanmıştı. Çatıya çıktım ve ona baktım.

"Ölüm cezası mı aldınız?" Sesi gürledi.

"Yapsam ne fark eder ki?" Gözlerimin iç köşelerinde yaşlar birikti.

"Kimse beni özlemez. Zaten ölüyorum."

"Sadie..."

Bu benim adım değil! Bunu biliyordu. Neden hâlâ bana Sadie diye sesleniyordu? Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım. Sanki adım etrafımda yankılanıyor, benimle alay ediyordu. Dur.

Bana doğru bir adım attı ve bileklerimi kavrayarak ellerimi kulaklarımdan çekti. "Seni özleyeceğim."

"Şey, tek kişi sensin."

"Eğitime hazır olduğumu söylemiştin. Hazır gibi görünmüyorsun."

Ciddi ciddi akşamdan kalma olduğum için bana hakaret mi ediyordu? Şu anki ruh halim onun suçuydu. "Hazır olmamam senin suçun." Elimle alnımı tuttum. Sanki binadan aşağı düşüyormuş gibi hissettim. Duygularım karmakarışık. Tanrım, onun önünde ağlamak istemiyordum.

Kollarını bana doladı, beni susturdu ve ben de ona teslim oldum. Acımı nasıl bu kadar kolayca emebiliyordu? "Tek istediğim zamanı geri çevirmek," diye mırıldandım göğsüne. "Ama olmuş olanı geri alamam. Ve böyle devam edemem. Çok acıyor. Her şey acıyor. Bunu yapamam. Sana aşık olmanın her şeyi kolaylaştıracağını sanmıştım ama ilerleyemiyorum. Geçmişimin hiçbir önemi yokmuş gibi yaşamaya devam edemem."

Elleri sırtımda gerildi. "Bana aşık mı oluyorsun?"

Kendimi tekrar etmeyecektim. Bunu zaten konuşmuştuk. Üstelik, gerçek şu ki ona çok kızgındım. Gerçekten de çok öfkeliydim. "Ve biliyor musun? Ne zaman uygun olursa ortaya çıkamazsın. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?" Kollarını benden ayırdım ve bir adım geri çekildim. "Ve ben... sana gerçekten çok kızgınım. Dün gece beni tamamen yüzüstü bıraktın."

"Ne? Dün neredeydin?"

Partiden sonra yaptıklarım yüzünden üzülmesine izin vermemeliydim. Onunla geceyi geçirmekten son derece mutlu olurdum ama o bunu pek de seçenek olarak bırakmadı. Başım zonluyordu. "Gerçekten umursadığından bile emin değilim."

"Elbette umurumda. Sana Liza'nın yanında kalmanı ya da eve gitmeni söyledim." Sesi oldukça sinirli geliyordu.

"Liza ile birlikteydim. Ta ki beni kovana kadar. Onunla kalmamın uygun olup olmadığını ona sormadın bile. Ben de yurduma geri döndüm ve sen oradaydın. Yatağında oturuyordun. Bir sürü özür diledin ve sonra beni yine terk ettin."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bana veda bile etmeden partide beni yalnız bıraktın."

"Hangi parti?"

"Dün geceki parti!" Tanrım, gerçekten masum numarası mı yapıyordu?
"Odamdan çıkmaya bile korktuğum halde beni sürüklediğin parti."

Elleri yumruk olmuştu. "Beni kim sanıyorsun?"

Yüzüne yumruk atmak üzereydim. "Eli, dalga geçmeyi bırak."

Başını salladı. "Ben Eli değilim."

"Ama sen... Eli dedi ki..."

"Sana kimseye güvenme demiştim."

Kalbim durmuş gibiydi. "Sen değilsin..."

"Tacizci erkek arkadaşın mı?"

"O tacizci değil. Ve teknik olarak erkek arkadaşım da değil." Tanrım, ne yaptım ben? Eli'ye ona aşık olduğumu söyledim. Onunla yattım. Ve o her şey hakkında yalan söyledi. Bana intikamcı olduğuna inandırdı. Midem bulandı.

"Beni kandırabilirdin," dedi intikamcı.

Ondan bir adım uzaklaştım. "Sen kimsin?"

O da bana dik dik baktı.

"Kim olduğunu söyle. Yoksa gidiyorum." Artık New York'ta kalmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu. O otobüse kolyemi bulmak için binmemiştim, ama çoktan gitmişti. Kalmıştım çünkü en azından o kanunsuz adama güvenebileceğimi düşünmüştüm. Başımı salladım. Bana gerçek adını bile vermeyen birine asla güvenemezdim.

Sessizliği rahatsız ediciydi.

"Eli ile olan ilişkim hakkında nereden biliyorsun? Bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?"

"Çünkü seni izliyordum."

Tüylerim diken diken oldu. Eli'nin bana söylediği şeyin aynısıydı. Gerçek adımlı bildiğini söyledikten ve intikamcı olduğu konusunda yalan

söyledikten hemen sonra. "Neden bütün bunları yapıyorsun? Bana kim olduğunu söyle."

"Biraz daha zamana ihtiyacım var." Elini uzattı ve parmaklarını nazikçe kolumun ön kısmında gezdirdi.

"Bana dokunma." Ondan bir adım geri çekildim. "Burada kalırken ne düşündüğümü bilmiyorum. Bu delilik." Ben deliyim. "Nasıl dövüşeceğimi bilmiyorum. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu şehirden defolup gidiyorum." Arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye seslendi arkamdan.

Siktir git.

"Aradığınız şey bende var. Ve onu almadan buradan ayrılmayacağınızı biliyorum."

Kolye ucum. Arkamı döndüm ama gitmişti. "V!" Binanın diğer ucuna koştum. Görünürde yoktu. "Kahretsın!" Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Çok yorgundum. Ve akşamdan kalmaydım. Ama ağlamamın sebebi bu değildi. Öfkeden ağlıyordum. V beni kalmaya zorluyordu. Eve gitmemi söyleyip dururken neden bunu yapıyordu? Neyi kaçıırıyordum? Neyi anlamıyordum?

Ellerimi pervaza koydum ve kalabalık şehir caddesine baktım. Nefret ettiğim bir şehir. Akıl sağlığını kaybetmeme neden olan bir şehir. Ve içimdeki küçük bir parça bu acının geçmesini istiyordu. Anıların zihnimde tekrar tekrar canlanmasının durmasını istiyordum. Annemi ve babamı görmek istiyordum.

Yapabilirdim. Her şeyi şimdi bitirebilirdim. Gözyaşlarımı parmak uçlarımla sildim. Bu Don için ne kadar tatmin edici olurdu? Beni başka bir eyaletten öldürebilecek güce sahip olması? Ona bunu vermeyecektim.

Bu yüzden, avazım çıktığı kadar bağırdım. Anne babamı kaybetmenin acısını, Don'un bana yaşattığı acıyı, bana söylenen tüm yalanların acısını ve

Miles'ı bırakmak zorunda kalmanın acısını bağıarak dindirmeye çalıştım.

Aşağıdaki sokaktan tek bir kişi bile başını kaldırmadı. Tek bir kişi bile beni duymadı. Tek bir kişi bile umursamadı. Dizlerimi yere çömeldim, yüzümü ellerimin arasına aldım ve kontrolsüz, çirkin gözyaşları döktüm. Bildiğim kadarıyla saatlerce sürmüş olabilirdi. Durduramıyordum sanki.

Ani bir hışırtı sesiyle göz kapaklarım birden açıldı.

Önümdeki betondan bir ok çıkıntı yapıyordu ve ok, el yazısıyla yazılmış bir notun tam ortasına saplanmıştı.

Eli'nin saat 8'de lokantanın önünde seninle buluşmasını sağla. Ben onunla ilgilenirim. Sonra da sana istediğini veririm.

-V

Omzumu çevirip etrafa baktım. Kimse yoktu. Ve içimde ezici bir his vardı; sanki o intikamcı hiç var olmamıştı. Her şeyi kafamda uydurmuştum.

Her iki durumda da fark etmezdi. Başkalarının oyunlarını oynamaktan bıkmıştım. Oku kaptım ve betondan çıkarmaya çalıştım ama kıpırdamadı. Bunun yerine, notun kenarını kavradım, oktan kopardım ve yumruğumda buruşturdum. Artık ipleri elimde tutan ben olmuştum.

Bölüm 14

Pazar

Saat 8 değildi, daha 7'ydi. Ve Corner Diner'ın önünde değil, Central Park'ın girişlerinden birinin merdivenlerinde duruyordum. Eli her an benimle buluşacaktı. Daha önce hissettiğim elektriklenme geri dönmüştü, vücudumda hızla akıyordu. Zıplayıp durmak istiyordum. Belki de biriken enerjimin bir kısmını koşuya çıkmak için kullanmalıyım. Ama sanki bu, kahramanın istediği şeymiş gibiydi. Benim sinirlerimi bozmaktan hoşlanıyordu. Beni gergin hissettirmekten hoşlanıyordu. Sanki öfke, süper kahraman olmanın ana yakıtıydı. Buna inanmadım.

Olan biteni kendi başıma çözmem gerekiyordu. Bunun için süper güçlere ihtiyacım yoktu. Ve kanunsuz kahramana meydan okumak iyi hissettirdi. Eli'nin gelip gelmediğini görmek için caddenin karşısına baktım. Tam olarak ne zaman geleceğini bilmek, en azından kaotik zihnimde, bana üstünlük sağlayacaktı. Görmeyi beklemediğim şey ise Sadie Davis'ti. Gerçek olanı. Tıpkı bana benzeyen. Caddenin karşısında durmuş bana bakıyordu.

Benzerlikler gerçekten de inanılmazdı. Sanki yeni görünümüm onun görünümünü taklit etmek için yaratılmıştı. Saçlarım aynı renge boyanmış ve aynı uzunlukta kesilmişti. Gözlerimiz aynıydı. Boyumuz aynıydı. Burnum bile onunkine benziyordu. Hareket edemiyordum sanki. Zamanla biraz yaşlanmış bir aynaya bakıyormuş gibiydim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bilmediğim bir akrabam yoktu ki. Koruyucu aileye verilmemin bir sebebi vardı. Yine de yüzü benimkine benziyordu. Ya da belki de benim yüzüm onunkine benziyordu?

Sanki ne düşündüğümü biliyor ve kafamdaki karışıklıktan zevk alıyormuş gibiydi. Elini havaya kaldırırken dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. Bir an bana el salladığını sandım. Ama parmakları birbirinden ayrıydı, neredeyse bana durmamı söylüyormuş gibiydi.

Hiç kıpırdamadım. Hiçbir şey yapmadım. İkimiz de tamamen hareketsiz durduk, gözlerim yanana kadar birbirimize baktık. Gözlerimi kırıştırdım. Ve o bir saniyelik sürede, kayboldu. Bir adım ileri attım ama nereye gittiğini bilmiyordum. Kaldırım neredeyse tamamen boştu. Kalabalığın içinde saklanması mümkün değildi. Hayal görüyorum. Elimle alnıma dokundum. Aklımı kaybediyorum.

"Hey," dedi Eli arkamdan.

Sıçradığımı biliyordum. Özellikle de ona döndüğümde yüzünde endişe ifadesi vardı. Sahte bir endişe. Her şeyi sahteydi. Liza'nın dediği gibiydi, maskesi çok mükemmeldi. Ve ben de tüm kusurları ortaya çıkarmak üzereydim.

"İyi misin?" diye sordu.

Bütün bir konuşma planım vardı. Ona Don'la birlikte çalıştığımı bildiğimi söyleyecektim. Sözlerim öfkeli ama sakın olacaktı. Ona fırlatabileceğim milyonlarca şey vardı. Ama bana iyi olup olmadığını sorduğu anda, gözüm kıpkırmızı oldu. Elbette iyi değildim! Bana nasıl yalan söylemeye cüret ederdi? Beni yurdundan nasıl çıkarıp tehlikeye atmaya cüret ederdi? Bana yaşattığı onca şeyi bildiği halde bu gece buraya nasıl gelmeye cüret ederdi? Ona doğru yürüdüm, aptalca gülümsemesine yaklaştıkça her adımda daha da öfkeleniyordum. Ve tam birkaç adım önündeyken kolumu geri çektim. Yumruğum çenesine değmeden bir saniye önce yüzündeki gülümseme kayboldu.

Kahretsin, canım acıyor! Elimle karnımı kavradım.

"Senin derdin ne Allah aşkına?" Avucunu çenesine bastırdı.

"Bende ne yanlış var?!" Kolumu tekrar geriye doğru savurdum.

Elini yumruğuma geçirdi ve kolumu yana doğru çekti. Ne olduğunu anlamadan önce, beni döndürerek sırtımı gövdesinin önüne, kolumu da arkama doğru bükte.

"Seni en son gördüğümünden beri geçen birkaç saat içinde neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye kulağıma fısıldadı.

Bağırmayı düşündüm. Ama etrafta kimse yoktu. Olsa bile, kimse benim acımla ilgilenmezdi. Yine de iyi bir tehdit olurdu. "Bırak beni Eli, yoksa ciğerlerim patlayana kadar bağırırım."

Boşta kalan elini boynumun yan tarafına koydu.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ateş. Çılgılık atmak için ciğerlerimde hiç hava kalmamıştı.

"Seni serbest bırakırsam, medeni bir şekilde konuşabilir miyiz?"

Gözlerimi sıkıca kapalı tuttum.

"Yaz?"

"Cehenneme git." Sesim istediğim kadar güçlü çıkmadı. Kelimeler neredeyse fısıltı gibi ağızımdan döküldü.

"Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Beni affettiğini söylemiştin."

"Yalan söylediğini anlamadan önceydi bu." Elinden kurtulmaya çalıştım ama bu sadece parmaklarını kolumda daha da sıkılaştırmasına neden oldu.

"Ciddi misin Eli, bırak beni." Tüm gücümle gövdesine doğru ittim.

Hareketim onda hiçbir etki yaratmadı. Tamamen hareketsiz kaldı.

"Sanırım dün ertelediğimiz o konuşmayı yapmalıyız."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Bu doğru değildi. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı. Ama parmaklarının tenime dokunuşu, göğsümde alevlenen ateşten başka hiçbir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu. Bırak beni.

"Biraz nefes alabilir misin? Ne bildiğini sandığını bilmiyorum ama sana zarar vermeye çalışmıyorum."

"Saçmalık." Kaburgalarına dirseğimle vurmaya çalıştım ama o beni daha da sıkı kavradı.

İçini çekti. "Pekala, sanırım bunu zor yoldan yapmamız gerekecek." Parmak uçlarını boynumun yan tarafına bastırdı.

Gözlerim aniden bulanıklaşmaya ve başım dönmeye başladı. Ayağımı kaldırıp onun ayağına basmak istedim ama vücudum öne doğru çöktü. Çok... yorgundum...

Yavaşça gözlerim Eli'nin yüzüne odaklandı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bileklerime bir şey saplandı. Ciddi ciddi beni Central Park'ın ortasındaki bu banka mı bağlamıştı? Kollarımı çektim. Bu sadece ipin bileklerime daha da fazla saplanmasına neden oldu.

"Şimdi, lütfen bana neler olup bittiğini anlatır mısın?" Önümde çömelmişti. Yüzünde yapmacık bir endişe vardı.

Omzunun üzerinden baktım. Yürüyüş yolundan oldukça uzaktaydık ve güneş çoktan batmıştı. Onunla konuşmaktan başka seçeneğim yoktu. "Bana kanunsuz olduğunu düşündürdün, pislik herif." Ona dik dik baktım. Bacağımı hareket ettirip kasıklarına hızlı bir tekme atmaya çalıştım ama ayak bileklerimin de banka bağlı olduğunu fark ettim. Kahretsin! Dişlerimi sıktım.

"Sizi izlediğimi söyledim. Hiçbir zaman kanunsuz bir şekilde adaleti sağlayan kişi olduğumu söylemedim."

"Evet, yaptın. Senin olduğunu söyledim ve sen de inkar etmedin."

"Bu sözler asla ağzınızdan çıkmadı. Benim ne demek istediğimi anladığınızı ve beni affettiğinizi söylüyordunuz sandım."

"Eli, beni çöz." İpi tekrar çektim.

"Bana aşık olduğunu söylemiştin..."

"Çünkü senin kanunsuz kahraman olduğuna sanıyordum!"

Kaşlarını çattı. "Vay canına. Sanırım yanlış anladım." Ellerinizi dizlerine koydu ve yavaşça ayağa kalktı.

Onun duygularını incitmiş olmam umurumda olmamalıydı. O tam bir haindi. Ama nedense sözlerimden pişman oldum. Belki de sadece bir oyundu, ama gözlerindeki ifade gerçek gibiydi. Onu açıkça üzmüştüm. "Senin olduğuna düşündüğümde mutluydum," dedim. "Senin olmanı istiyordum." Ve sanırım bu doğrudu. Onun olduğuna görünce rahatladım. Nedenini bile bilmiyordum.

Elini ağzının üzerine koydu ve bana baktı. Başını salladı ve sonra elini yanına indirdi. "Demek benimle yatmanın tek sebebi bu muydu? Geceleri şehrin sokaklarında dolaşan maskeli psikopat olduğumu mu sandın?"

"O bir psikopat değil."

Eli başını salladı. "Tanrım, Summer, senin için bütün kariyerimi riske attım."

Bileğimi burktum, ipin yakıcı etkisini umursamadan düğümleri çözmeye çalıştım. "Benden ne istiyorsun? Sanki özür dilememi bekliyorsun, oysa özür dilemesi gereken sensin. Don için çalıştığını biliyorum."

Başını inanılmaz bir şaşkınlıkla salladı. "Ben gizli görevdeki bir polisim. İki yıldan fazla süredir Don Roberts'ı yakalamaya çalışıyorum."

Nefes alışverişim yavaşlamış gibiydi. "Bu doğru değil. Seni memleketimden tanırım."

"Gizli görev kelimesi size hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Yani, aslında öyle görünmüyorsun?" Sandığımdan daha çok bana benziyordu. Gerçek benliğini saklıyordu. Ama korkak ve güçsüz olduğu için değil. Bir canavardan kaçtığı için de değil.

"Hayır, öyleyim. Colorado'da kimliğimi gizlemiştim. Aşağı yukarı böyle görünüyorum. Sadece şık kıyafetlerim hariç. Öğrenci gibi görünmeye çalışıyordum."

"Yani... aslında burada öğrenci değilsiniz, değil mi?"

"26 yaşındayım. Üniversite diplomam da var. Özellikle sizi gözlem altında tutmak için buraya kaydoldum. Ve siz bunu hiç de kolaylaştırmadınız."

"Adın Eli mi?"

"Evet. Ama soyadım Hayes değil, Serrano."

Karşımda duran tamamen yabancı adama bakakaldım. "Eli Serrano, Colorado'da beni ne kadar zamandır izliyordun?"

Yanımda banka oturdu. "Seni izlemiyordum. Don'u izliyordum."

"Ama bu, sizin de beni izlediğiniz anlamına geliyor."

Eli başını salladı. "Son birkaç yıldır gözetleme yapıyordum. Çoğunlukla evin dışında. Son evinde bir odaya dinleme cihazı yerleştirecek kadar şanslıydık, ama sanki o da biliyormuş gibiydi. Ses kayıt cihazımız hiçbir şüpheli şey tespit etmedi. Çoğunlukla sadece evi, onun girip çıkışlarını izledik."

Colorado'daki evi düşündüm. Don neredeyse hiç oturma odasına adım atmazdı. Onunla birlikte yaşadığım son birkaç ayda orası benim için adeta güvenli bir sığınak haline gelmişti. Bu bir tesadüf olamazdı. Ama eğer Don biliyorsa, neden böceği çıkarmaya zahmet etmemişti? Yaptığı korkunç şeylerden bahsetmemesi onu masum yapmazdı.

"O zaman anlamadım," dedi Eli, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Neden bir arkadaşının evinde ya da başka bir yerde kalmak yerine orada

kaldın?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Ve bilmediğim için üzgünüm. Eğer bilseydim müdahale ederdim..."

"Neyi? Bana zorla tecavüz ettiğini, beni dövdüğünü biliyor muydun?"

Yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı süzölmeye başladı. "Beni öldürmeye çalıştı, Eli. Her lanet olası gün hayatım için korktum."

"Yaz, yemin ederim bilmiyordum. Ta ki boynundaki morlukları görene kadar. Babana sadık olduğun için burada kaldığını sanıyordum."

"O benim babam değil!" Ağzımda buruk bir tat kaldı.

"Bunu şimdi biliyorum. Ama gözetim yaparken bilmiyordum. Evlat edinme evrakları eksiksizdi. Herhangi bir şeyi araştırmak için bir neden yoktu. Dışarıdan bakıldığında her şey yasal görünüyordu."

"Bana zarar veriyordu."

"Var olduğunu bilmediğimiz bir şeyin kanıtını aramıyorduk. Ve onu aile içi şiddetten çok daha büyük suçlardan hapse atmaya çok yakındım."

"Bundan daha da büyük bir şey mi? Her gün müdahale etmediğin için benden bir parça öldü. Daha iyi bir amaç uğruna benim hayatımı hiçe saydın."

"Yemin ederim ne yaptığını bilmiyordum."

"Beni çöz, Eli."

"Yaz, yemin ederim bilmiyordum. Tek bildiğim, suçlu babasının ona verebileceği hayattan daha fazlasını hak eden, kırık bir kız çocuğu gördüğümdü. Ama orada olmak istediğini sandım. Orada olmayı seçtiğini sandım."

Yüzüne tekrar tekrar yumruk atmak istedim. "Peki, bundan zevk aldın mı? Beni izlemekten? Beni takip etmekten?"

"İsa aşkına, öyle değildi. Bu bir işti. Ve eğer onun sana zarar verdiğini duysaydım, müdahale ederdim. Bana inanmalısın, Summer."

"Yani sen... ne? Beni burada takip etmeye mi karar verdin? İki yıldır beni izliyorsun. Ama ben seninle daha yeni tanıştım. Beni tanıdığını sanabilirsin, ama tanımıyorsun. Sadece kırık dökük yanımı tanıyorsun."

"Evet, sana biraz hayranlık duyuyordum. Bu işi alabilmek için çok uğraşmam gerekti."

"Sen hastasın."

"Seni tanıyorum Summer. Ders çalışırken alnının ortasında bir kırıklık oluşuyor. Roman okurken de ağlıyorsun. Neredeyse %80 oranında. Üzücü olmaması gereken bir şey olsa bile."

"Durmak."

"Ve sen yeterince gülmüyorsun. Gülümsüyorsun ama gülümsemen gözlerine ulaşmıyor."

"Durmak!"

"Sanırım sana bir yıldan fazla önce, bir oyunun repliklerini ezberlerken seni dinlerken aşık oldum. Seçmelere bile katılmadığın bir oyundu o. Çünkü kimsenin seni görmesinden çok korkuyordun."

Sanki onu ilk defa görüyormuşum gibiydi. Belki başka biri genç, gizli bir polisin ilgisinden hoşlanırdı. Ama ben hoşlanmadım. Aklımdan geçen tek şey, kimsenin dinlemediğini sandığım zamanlarda attığım çığlıklardı. Oturma odasındaki dinleme cihazından bunu duymuş olamaz mıydı? Acı çektiğimde neden kimse beni duyamıyordu?

Öne eğildi ve gözyaşlarımı sildi.

Yüzümü ondan çevirdim. "Beni içinde yaşadığım cehennemden kurtarabilirdin. Ama bunu yapmamayı seçtin." Boğazım kurudu. Midem bulanıyordu. "2016'nın sonundaki kar fırtınası sırasında çığlığımı duydun mu?"

Başını salladı. "Henüz gözetim altında olup olmadığımı bile emin değilim."

"Saçmalık, daha iki yıl bile geçmedi."

"İlk gözetim altına alındığımda sen evde değildin, Summer. O kıştı ama kesinlikle kar fırtınasından sonraydı. Ben gözetim altına alındıktan bir haftadan fazla bir süre sonra ancak ortaya çıktın."

"Çünkü ben, eroinin etkisi altında olan bir hemşireyle birlikte, belgesiz bir ameliyattan sonra iyileşmekte olduğum, döküntü bir apartman dairesinde oturuyordum."

"Yaz..."

"Beni bıçakladı." Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi. Bebeğimi öldürdü.

"Bilmiyordum." Elini dizime koydu.

Zorlukla yutkundum. Dokunuşundan yayılan ateşi hissettim. Sanki tekrar Don'un pençesindeydim. Nefes alamıyordum. Benden son zerremi de aldı. Beni de öldürdü.

"Bana inanmalısın Summer. İstismardan haberim yoktu. Allah şahit. Çok üzgünüm..."

"Üzerimden in, Eli."

Elini dizimin üzerinde tuttu. "Çok, çok özür dilerim."

"Üzerimden in!"

"Keşke bilseydim..."

"Ona dokunmamamı istedi," diye gürledi bir ses.

Eli arkasını döndü ve bana intikamcıyı gösterdi. Muhtemelen saat 8 civarıydı, Eli'yi Köşe Lokantası'na götürmemi istemişti, kim bilir ne yapacaktı. Ve işte yine beni kurtarıyordu.

"Onu korumak benim görevim," dedi Eli.

"Hayır." Kahraman başını yana eğdi ve bana baktı. "Senin korumanı istemiyor." Bunu neredeyse bir soru sorar gibi söyledi.

Bugün daha önce deli gibi davrandığım için mi beni kurtarmak için izin istiyordu? Herkesi ittiğim gibi onu da ittiğim için mi? "Lütfen," diye fısıldadım sessizce.

O kanunsuz bana doğru bir adım attı.

Eli ellerini uzattı. "Ona daha fazla yaklaşma. Bir manyağın..." sesi kısılırken boynunun yanını tuttu. Yan tarafa doğru sendeledi ve öksürdü.

Bir anda V, önümde çömeldi.

"Artık iyisin," dedi bileklerimi ve ayak bileklerimi çözerken. "Seni koruyorum." Beni kollarına aldı.

Geçen sefer beni kollarına aldığında da aynı şeyi söylemişti. Daha önce de uyuşturulmuş ve göğsüne yaslanarak uyuyakalmıştım. Bu sefer ise hareket edecek enerjim yoktu. İçimdeki tüm mücadele gücü kaybolmuştu. Elektrik buharlaşmıştı. Sadece, ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan o kişiye sarılmak istiyordum.

Bir gürültü duydum ve Eli'nin bedeninin çimenlere düştüğünü anladım. O kanunsuz, beni ilk kurtardığında saldırganıma karşı kullandığı türden bir ok kullanmış olmalıydı.

Eli, istismardan haberi olmadığını iddia etti. Don'la mücadele edecek enerjim varken ne kadar yüksek sesle bağırdığımı düşündüm. Don'un eliyle ağzımı nasıl kapattığını, sesimi nasıl boğduğunu düşündüm.

Duyulabildiğim o bir saniyede, çığlıklarım oturma odasına ulaşmış olamaz mıydı? Gözlerimi kapattım, nefes alamama hissini hatırladım. Eli o süre boyunca Don'un evinin dışındaydı. Ama görünüşe göre yardım etmeye değmezdim. Eğer bu aşksa, onu istememekte haklıydım. Aşk, nefret kadar kötüydü. Ölebilirdim ve Eli buna izin verirdi. Kariyerini bir hayatın önüne koydu. Bunu hangi tür insan yapar? Bana bunu anlatmak için bin yıl harcasa da asla anlamayacağım. O da Don kadar kötüydü.

Başımı intikamcının göğsüne yasladım. Çılgılığımı duydu ve hemen müdahale etti. Parfümünün kokusunu içime çektim. "Beni nereye götürüyorsun?" diye fısıldadım.

"Seni düzgün bir şekilde gözetim altında tutabileceğim tek yer burası."
Beni gizli sığınacağına götürüyor.

Bölüm 15

Pazar

"O konuşmanın ne kadarını duydun?" diye sordum. O intikamcının geçmişim hakkında ne bildiğinden emin değildim. Don. İstismar. Herhangi birini.

"Yeterli."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu, arkadaşınızın fırsatını boşa harcadığı anlamına geliyor."

"Neyden?"

Kanunsuz adam cevap vermedi.

"Beni yanında bulundurmak mı?"

"Hayır, sana sahip olmaktan bahsetmiyorum." Elleri sanki beni daha sıkı kavradı. "Belki seni hak etmekten bahsediyordum. Ama kastettiğim bu değildi."

"Yürüye biliyorum, biliyorsunuz. Yaralanmadım."

Bana aşağıdan baktı. "Biliyorum. Ama şoktasın."

Gözlerinin içine baktım. Aslında şokta değildim. Dürüst olmak gerekirse, yalanlara alışkındım. Acı çekmeye alışkındım. Belki de sadece bana yakın olmaktan hoşlandığı için bir bahane arıyordu. Belki de benim kadar deliydi. Bir metal sesi duydum ve yangın merdiveninden yukarı çıktığını fark ettim.

Birkaç dakika tırmandıktan sonra bir pencerenin önünde durduk. Gözcü elini uzattı ve tuş takımına birkaç rakam girdi. Pencere yükselmeye başlarken vızıldayan bir ses duyuldu.

Tam olarak ne beklediğimden emin değildim. Onu zenginlerden çalıp fakirlere veren bir tür Robin Hood süper kahramanı olarak hayal etmişim. Bu da yoksulluk içinde yaşamının ne demek olduğunu bildiği anlamına gelirdi. Sığınağı şehrin kenar mahallelerindeki yıkık dökük bir bina olurdu. Ama böyle bir yerde, şık bir kapı benzeri pencereyi çalıştıran bir dokunmatik panel olmazdı.

Beni tamamen karanlık bir odaya taşıdı. Odada duyulan tek ses, ayakkabılarının yerde çıkardığı sestti. Beni yavaşça ayaklarımın üzerine indirdi, ayaklarım yere değdikten sonra kollarım boynuna sarılı kaldı. Nefes alışverişini içime çektim. Oksijenden çok daha tatlıydı. Nefesleriyle yaşayabileceğime emindim.

"Bütün bunları benim için neden yapıyorsunuz?" diye sordum.

Alnını benimkine dayadı. "Ben sadece senin sayende buradayım. Beni sen yarattın."

"Peki ya banka soygunu? Ve durdurduğunuz rastgele gasp olayları? Bunların benimle hiçbir ilgisi yok."

"Mutfaktaki her şeyden dilediğini alabilirsin," dedi beni görmezden gelerek, belimden elini çekip geri çekilirken. "Athena. Işıkları aç."

Bir tıkırtı sesi duyuldu ve aniden onu tekrar görebildim. Parlayan ışığa doğru gözlerimi kısıtım.

Işığın parlaklığına henüz alışmaya çalışırken, "Yakında döneceğim," diye ekledi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eli için geri dönmeliyim."

"Neden?"

"Çünkü onu henüz sorgulama fırsatım olmadı. Ben yokken hiçbir şeyi kırmayın."

Ona daha fazla soru sorma fırsatı bulamadan pencere arkasından otomatik olarak kapandı.

"V, bekle!" Pencereyi açmanın bir yolunu bulmak için etrafa bakındım. Aslında çıkmak istemiyordum ama nasıl açılacağını bilmenin önemli olduğunu düşündüm. Hiçbir düğme veya kol bulamayınca sonunda fısıldayarak "Aç," dedim.

"Erişim engellendi," dedi yukarıdan gelen bilgisayarlı bir kadın sesi. Yukarı baktığımda pencerenin üzerinde bir hoparlör ve bir kamera gördüm. Ciddi ciddi beni içeri mi kilitlemişti?

Arkamı döndüm ve gözlerimi odanın üzerinde gezdirdim. Burası bekar bir adamın eviyle yüksek teknoloji bir bilgisayar laboratuvarının karışımı gibi görünüyordu. Eğer fakir olsaydı, fetihlerinden kalan kayıp paranın bir kısmını kesinlikle kendine saklıyordu. Büyük odanın ortasına doğru yürüdüm ve etrafımda bir daire çizdim.

Farklı alanları ayıran tek şey cam bölmelerdi. Bir bölümde egzersiz ekipmanları vardı. Birkaç cam masa bilgisayar ve monitörlerle donatılmıştı. Başka bir cam masa ise içinde berrak bir sıvı bulunan küçük şişelerle doluydu. Bir kenarda hiç kullanılmamış gibi görünen bir mutfak vardı. Ve nereye açıldığı bilinmeyen üç kapı vardı.

Her şey cam veya paslanmaz çelikti. Ve hiçbir yerde tek bir leke bile yoktu. Sanki yakalanmak istemeyen bir suçlu gibi her şeyi silip temizlemişti. Lekelerden ve kirden hoşlanmadığını düşündüm. Onu her gördüğümde taktığı eldivenleri düşündüm. Onları her zaman mı takıyordu?

Tuhaf olan bir diğer şey de hiçbir dekorasyonun olmamasıydı. Gerçi bir tane vardı sanırım: uzak duvarda asılı duran beş metrelik hedef tahtası. Tek bir ok bile hedef tahtasının ortasına isabet etmemişti. Hatta bazı oklar alçıpanın içine saplanmıştı. Yanına gittim ve hedef tahtasının dış

halkasındaki oklardan birinin ucuna dokundum. Bugün daha önce bana o notu fırlattığında beni vurmamış olması büyük şanstı.

Bir adım geri çekildim ve deliklerle dolu duvara baktım. Antrenman yapıyordu, tekniğini mükemmelleştiriyordu. Ama neden? Neden yaptığı işte daha iyi olmak zorundaydı? Tek yapmamız gereken bir adamı etkisiz hale getirmektir. Sadece bir tane. Bunun büyük bir operasyon olmasına gerek yoktu. Her şey benimle ilgili olamazdı.

Sadie Davis'in görüntüsü aklıma geldi. Zihnim, bana durmamı söyleyen uzattığı eline odaklanmış gibiydi. Beni bir şekilde uyarıyor muydu? Belki de bana yardım etmeye çalışıyordu.

Omzumu çevirip arkama baktım, birdenbire izleniyor olma hissi beni sardı. Tavana baktım ve başka bir kamera ve hoparlör gördüm. Belki de intikamcı şu anda beni izliyordu.

Kapılardan birine doğru yürüdüm ve kolunu tuttum.

"Erişim engellendi," dedi bilgisayar sesi, ben daha çevirme fırsatı bulamadan.

Yan komşuya gittim ve aynı şey oldu.

Son kapı kimse bana bağırmadan açıldı. Evin geri kalanı kadar tertemiz bir banyoydu. Duşakabin camla kaplıydı. Lavabonun üzerinde tek bir su damlası veya saç teli bile yoktu. Sanki buraya hiç ayak basmamış gibiydi, ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Büyüleyici koku beni tamamen etkisi altına aldı. Onun kolonyasıydı. Bütün oda onun gibi kokuyordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Kokunun beni tahrik etmesi utanç vericiydi.

Onun vücut yıkama jelini koklamak gibi utanç verici bir şey yapmadan önce banyodan çıktım. Ana odayı tekrar gözden geçirdim ve dudağımın içini ısırdım. Demek ki banyo vardı ama yatak odası yoktu. Bu da onun burada yaşamadığı anlamına geliyordu. Ayrıca, neden ön kapı yoktu?

Sadece acil çıkışa açılan bir pencere vardı. Ana binaya giren bir kapı olmalıydı. Odayı dolaştım ama hiçbir yerde kapı göremedim. Gerçekten de beni buraya kilitlemişti.

Bilgisayarların bulunduğu cam masalara doğru yürüdüm ve tek sandalyeye oturdum. Ayaklarım yere zar zor değiyordu. Yandaki kolu kavrayıp sandalyeyi rahat bir yüksekliğe indirdim. Eğer buraya kilitlenmişsem, en azından kendimi faydalı hale getirebilirdim. En yakın bilgisayar monitöründeki güç düğmesine bastım.

"Erişim engellendi," dedi kadın sesi.

Sandalyeyi kenara ittim ve yanındaki bilgisayarın güç düğmesine bastım.

"Erişim engellendi," dedi tekrar.

Kahraman "ışıkları açın" dediğinde odanın anında aydınlandığını düşündüm. "Bilgisayarı açın," dedim.

"Erişim engellendi."

V, komuttan önce ne demişti? Athena? "Athena, bilgisayarı aç."

"Erişim engellendi."

"Şaka yapıyorsun herhalde." İç çektim ve ayağa kalktım. Gözümün ucuyla masanın ucunda birkaç kağıdın dağınık olduğunu fark ettim. Birini aldım. Yeni bir maske için bir çizim gibi görünüyordu. Kesinlikle bunu yakın zamanda durdurmayı planlamıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu uzatmak istemiyordum. Don geri döndüğü anda, tüm bunlar bir an önce sona ermeliydi. V'nin kendini öldürmesinin sebebi ben olmayacaktım. Çizimi masaya geri koydum ve arkamı döndüm.

Burada ne yapmam gerekiyordu ki? Karnım guruldadı. Bu kanunsuzun mutfağındaki her şeyi alabileceğimi söylemesine neredeyse sinirlenmiştim. Sanki acıkacağımı biliyordu. Benim kendimden daha çok şeyi nasıl biliyor?

"Buzdolabının kapağını açmama izin var mı?" diye sordum yukarıdaki hoparlöre.

Bilgisayarlı ses yanıt vermedi.

Gözlerim tekrar banyoya kaydı. Onun vücut yıkama jelinin kokusunu almak gerçekten bu kadar tuhaf mıydı? Kendime sandviç yapıp yapmamayı ya da çılgınlık yapmaya dalmayı düşünürken, dairede bir hışırtı sesi yankılandı.

Vigile, Eli'nin baygın bedenini omzunda taşıyarak pencereden çıktı. V, Eli'yi omzundan indirdi ve hiç de nazik davranmadan yere bıraktı.

"Herhangi bir fikriniz var mı?" dedi ve bana, sonra da Eli'nin cesedine baktı.

"Ben mi? Ben birini nasıl sorgulayacağımı bilmiyorum."

"Onu benden daha iyi tanıyorsunuz."

Başımı salladım. Doğrusu Eli'yi hiç tanı mıyordum. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?"

"İyi fikir. Belki de öyleymiş gibi göstermemiz daha iyi olur." Eli'nin cansız kolunu yakaladı ve onu pırıl pırıl temiz zeminlerde sürükledi.

"Benim kastettiğim bu değildi."

V, Eli'nin bedenini hedef tahtasının altına oturturken beni görmezden geldi. Eli'nin hâlâ nasıl kullanacağını öğrenmekte olduğu belliydi. Yakındaki cam masadan yayı ve oku alıp Eli'nin uyluğuna tekme attı.

"Lütfen ona zarar vermeyin."

V omzunun üzerinden bana baktı. "Seni görmezse daha çok korkacak." Banyoya girmem için başıyla işaret etti.

"Ona zarar verme."

"Eğer endişelendiğin buysa, erkek arkadaşını öldürmeyeceğim."

İnanamadım bile. Kıskanıyordu. Bana yüzünü bile göstermeyen biri, yaptığım herhangi bir şeyden nasıl kıskanabilirdi ki? Dürüstlük üzerine kurulu bir ilişkimiz yoktu ki. Ama bu, kendimi berbat hissetmemi de

engellemedi. Maskeli bir yabancı yerine, intikamcının Eli olduğunu düşündüğümde biraz rahatlamıştım.

"Onun sen olduğunu sandım."

Başını salladı ve Eli'ye döndü.

V haklıydı, izlememem daha iyi olurdu. Ve buna şahit olmak istemiyordum. V, Eli'ye tekrar tekme attığında irkildim. Doğrusu, ikisine de karşı hislerim vardı. Eli'yi baştan sevmeseydim, sırf kahraman olduğu için onunla yatmazdım. Banyoya çekildim ve büyüleyici kokunun beni sakinleştirmesine izin verdim.

Bölüm 16

Pazar

Başımı kapı pervazına yasladım ve dizlerimi göğsüme çektim. Konuşmalarını dinlemeye çalışırken, araya girme isteğimi bastırmaya gayret ettim. Sadece dinlersem, belki sonunda bazı cevaplar alabilirdim. Sorduğumda kimse bana bir şey söylemek istemiyor gibiydi. Bu en iyi yoldu. Ama şimdiye kadar yeni bir şey öğrenmemiştim.

"Ne kadar süredir?" diye sordu intikamcının sesi gürleyerek.

"O süre boyunca gözetim altında değildim."

"Bu davayla ne kadar süredir ilgileniyordunuz?"

"Üç yıl önce polis teşkilatına katıldıktan kısa bir süre sonra bu göreve atandım."

Üç yıl mı? Gözlerimi kapattım. Kaçınılabilecek üç yıllık cehennem.

"Don Roberts hakkında elinizde ne var?" diye sordu intikamcı.

"Hiçbir şey. Sorun da bu zaten."

"Onu üç yıl boyunca hapse atmaya çalıştılar mı? Buna çok şüphe duyuyorum."

"Daha fazlasını anlatırdım eğer..."

Çıtırtı sesiyle gözlerim birden açıldı.

"Aman Tanrım! Az kalsın kulağımı koparacaktın!"

"Bana bildiklerini anlat!"

"Sen tamamen delisin," dedi Eli.

"Pekala, Don hakkında konuşmak istemiyor musun? O zaman Sadie hakkında konuşalım. Nasıl bağlantıyı kuramadın? Onun için kayıp şahıs

vakası vardı. Her şey senin için ortaya serilmişti. Tek yapman gereken bakmaktı."

Kayıp şahıs vakası mı? Ben koruyucu aile sistemindeydim. Don Roberts beni evlat edinmek için bile uğraşmıştı. Kayıp değildim.

"Benim işim Don'u alt etmektir. Bununla hiçbir ilgisi yoktu..."

"Her şey onunla ilgiliydi!"

Bir ok daha alçıpan duvara saplanınca bir çıtırtı daha duyuldu.

"Kahretsin!" diye bağırdı Eli.

"O davaya ne oldu?"

"Dava açılır açılmaz neredeyse hemen düşürüldü. Koruyucu ailelerden gelen çocuklar sürekli kaçıyor. Kimse onu aramıyordu."

"Birileri onu arıyordu. Yoksa ihbar yapılmazdı."

Çıtırtı.

"Ben de onu önemsiyorum, tamam mı?" dedi Eli.

Çıtırtı.

"İsa Mesih, başıma ok atmayı bırak!"

"Bana bildiklerini anlat!"

"O lanet dosyadan haberdar olmamın tek sebebi, birkaç ay önce masama gelmiş olması."

"Dosyayı sana kim verdi?"

"Bilmiyorum. Bakın, beni çözün de bildiğim her şeyi anlatayım?"

Çıtırtı.

"Dosyayı aldıktan sonra neden parçaları hemen bir araya getirmedi?" dedi V.

"Çünkü dava Summer Brooks adında küçük bir kız çocuğuyla ilgiliydi. Eskisi gibi görünmüyordu. Farklı bir adı vardı. Dürüst olmak gerekirse, dosyanın masama yanlışlıkla geldiğini düşündüm. İlk başta hiçbir şey düşünmedim. Bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmek için hiçbir neden

yoktu. Davaya ilk atandığımda Sadie Davis'i araştırmıştım. Evlat edinme belgeleri sağlamdı. Her şey tamamen yasaldı. Gerçekten de bir şeylerin ters gittiğini düşünmem için hiçbir neden yoktu."

"Boynundaki morluklara ne demeli? Karnındaki yara izine ve kırık kemiklerine ne demeli!"

Yüzümü buruşturdum ve elimi karnıma koydum.

"Bunu saklamakta çok iyi iş çıkardı. Ne dememi istiyorsunuz? Bilmiyordum. Orada kendi isteğiyle bulunduğunu sanıyordum. Kayıp şahıs davasının düştüğünü öğrenmemin tek sebebi de araştırma yapmamdı," dedi Eli. "Çünkü onu önemsiyordum. Çünkü bir suçluyla yaşamaya devam etmesini istemiyordum. Neler olup bittiğini anlamak için zaman ayıran bendim. Ama noktaları birleştirdiğimde çok geç olmuştu. O gitmişti. Buraya geldiğinde, tüm hayatımı alt üst edip buraya geldim ve iyi olduğundan emin oldum. Bu yüzden sakın onun umrumda olmadığını söylemeye kalkmayın."

"Onu sevdiğini mi sanıyorsun? Onu tanımıyorsun bile!"

Çıtırtı.

"Onu senden çok daha iyi tanıyacağım," dedi Eli.

Çıtırtı.

"Bana ateş ediyorsun çünkü onu elde edemeyeceğini biliyorsun. Lanet olası bir maskenin arkasına saklanıyorsun. Akli başında hiç kimse seninle birlikte olmak istemez."

Çıtırtı.

"Sence o seni mi seçecek?" dedi V. "Birisi ona zarar verirken sen onun evinin önünde oturuyordun. Bunu engelleyebilirdin! Onu koruyabilirdin."

"Bilmiyordum!" dedi Eli.

"Yüzünden belliydi. Onu görür görmez anladım. Sen bunca zaman bunu göremedin mi?"

Yutkundum. Bu intikamcı bana acıyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Bana acıdı. Bütün bunları başlatmasının sebebi bu muydu acaba? İyiymiş gibi davranmakta çok ustalaştığımı sanıyordum. Beni görür görmez maskemi düşürmüştü.

"Senin gibiler zayıflıktan faydalanır," dedi V. "Onun zayıf noktasını gördün ve ona yapıştın. Senden korkuyor, bunu biliyorsun değil mi? Ona zarar vereceğini düşünüyor."

V benim zayıf olduğumu düşünüyor.

"Benden korkmuyor," dedi Eli. "O da beni en az benim onu sevdiğim kadar seviyor."

"Onun senden hoşlanmasının tek sebebi, ona bildiği şeyleri hatırlatman."

Midem bulanacak gibiydi. Bu doğru muydu? Eli bana Don'u mu hatırlatıyordu? Kızdığında parmaklarının tenime nasıl saplandığını düşündüm.

"Onun zaafından faydalandın," dedi V. "Sınırı aştın. Bunca zamandır onu koruman gerekirken, tam tersini yaptın. Sen de onun kadar kötüsün."

Onların benim hakkımda konuşmalarına, sanki her söylediklerini duyamıyormuşum gibi dayanamıyordum. O kanunsuzun benim hakkımda başka neler düşündüğünü bilmek istemiyordum. Bu bile yeterliydi. Ayağa kalktım ve banyodan öfkeyle çıktım. İlk başta ikisi de beni fark etmedi. Eli'nin başı ve üst vücudu oklarla çizilmişti. Sağ kulağının üstünde, sanki bir ok sıyırmış gibi biraz kan vardı.

"Kayıp şahıs ihbarı mı?" dedim. Duyduklarımın geri kalanını kabul etmeyecektim. V beni zayıf, korkak ve acınası buluyorsa sorun değildi. Kahrolsun o. Ve Eli'yi Don'u hatırlattığı için sevdiğimi düşündüğü için de kahrolsun. Eli'ye gerçekten aşık olmamamın tek nedeni küçük benzerliklerdi. İkisi de beni tanıdıklarını sanıyordu. Oysa ikisi de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. İkisinin de canı cehenneme.

İkisi de bana döndü.

"Tanrıya şükür," dedi Eli. "Lütfen beni çözebilir misiniz?"

"Hangi rapor?" diye tekrarladım, onu görmezden gelerek. Eğer biri beni arıyorsa, kim olduğunu bilmek istiyordum. Bu önemli bir şeye işaret edebilirdi.

"Ona ne yaptığını anlat," dedi intikamcı.

"Onu ben gömmedim. Daha polis teşkilatına bile katılmamıştım. Ben..."

Bir ok daha sol kolunun hemen yanına saplandı.

"Tamam." Eli nefes nefese kalmıştı. "Tamam, bana ateş etmeyi bırakın. Anlaşılan 12 yaşındayken ortadan kaybolmuşsunuz. Resmi olarak, Summer Brooks son altı yıldır kayıp."

"Ben koruyucu aile sistemindeydim. O süre boyunca Don'la birlikteydim. Liza, beni evlat edindiğini söyledi," diye ekledim ve kanunsuz adama baktım. "Ve adımlı değiştirdiğini. Ama neden? Neden yaptı bunu?"

"Bilmiyorum," dedi Eli. "Ama bu sandığınızdan daha karmaşık. Don hiçbir zaman koruyucu baba olarak kayıtlı değildi. Ve bu sadece normal bir isim değişikliği değildi. Kişisel kimlikleri değiştirdi ve sanki birinin kimliğini çalmışsınız gibi gösterdi. Sizin de bir suçlu gibi görünmenizi istedi. Büyük bir şeyler planlıyor, sadece ne olduğunu bilmiyorum."

"Bunların hepsini zaten biliyordum."

Bir ok daha kolunun yanındaki duvara saplandı.

"Dur!" diye V.'ye dik dik baktım.

"Zaten bunu bildiğini söyledin. Yardımcı olmuyor."

"Lütfen yanlışlıkla ıskalamadan önce ona ateş etmeyi bırakın. Biz bilgi almaya çalışıyoruz, onu öldürmeye değil."

İçini çekti ve yayını indirdi.

"Kayıp şahıs ihbarını kim yaptı?" diye sordum.

Gönüllü adam Eli'ye baktı.

"Rebecca Young adında biri," dedi Eli.

Miles'ın annesi mi? Tanrım, Miles sadece yazmayı bıraktığını düşünmedi. Muhtemelen öldüğünden endişeleniyordu. Yoksa sadece kaçıp bir daha onunla konuşmadığımı mı düşündü? Sadece bu düşünce bile göğsümü acıttı. Geçen gece ona Summer hakkında anlatmasını istediğimde, koruyucu aileye verildiğimi söylediği anda hikayesini kestim. Bunun doğrulanacak tek şey olduğunu düşündüm. Ama devam etseydi, kaçtığımı düşündüğünü, onu terk ettiğimi, tersinin olmadığını anlatacaktı.

Ona gerçeği söylemeliydim. Artık yeterdi. Bütün bunlar hayal edebileceğimden çok daha öteye gitmişti. Gerçekten güvenebileceğim tek kişiyle konuşmam gerekiyordu. "Ben... ben gitmeliyim."

"Gidemezsin," dedi V.

Evet, yapabilirim.

"Beni bu manyakla yalnız bırakma," diye seslendi Eli arkamdan.

"Yapamazsın." V'nin sesi normalden bir oktav daha alçaktan çıkıyordu sanki. Çok kızgındı.

Ben de çok kızgındım. Benim hakkımda böyle şeyler düşündüğü için ona çok kızgındım. Zayıf değildim. Cehennemdeydim ama hala nefes alıyordum. İkisinin de benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini fark ettim. V'nin yayından bir ok daha fırlattığını duyduğumda neredeyse pencerenin önünde idim.

"Kahretsin!" diye bağırdı Eli.

"Kahretsin," dedi V.

Başımı çevirdim ve ani bir frenle durdum. Eli'nin uyluğundan dümdüz bir ok saplanmıştı.

"Sizin neyiniz var böyle!" diye onlara doğru koştum. Belki V haklıydı. Belki Eli, benimle birlikte olmak için polislik konumundan faydalanmıştı.

Ama bu, onu vurmayı haklı çıkarmazdı. Ayrıca, ona karşı duyduğum tüm duyguları birdenbire yok etmezdi.

"Ağzımdan kaçtı. İstememiştim..." V'nin sesi giderek azaldı.

Eli'ye doğru koşarken V'yi sertçe ittim. İtmemin onu bir santim bile kıpırdatmaması beni daha da sinirlendirdi. Eli'nin yanına çömeldim. Ok ucunun etrafındaki kumaş çoktan kanla lekelenmişti. "Her şey yoluna girecek," dedim, muhtemelen hiç de inandırıcı bir şekilde değil.

İnledi.

Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Çıkarmalı mıydım? Bu durumu daha da kötüleştirir miydi? Tanrım, bunların hepsi benim hatamdı.

Eli'nin başı öne doğru düştü. Acıdan bayılmış olmalıydı.

"V, bir şey yap! Onu kaybediyoruz!"

"Kimseyi kaybetmiyoruz," dedi. "Ok, dartlarda kullandığım aynı serumla zehirlenmişti. Sadece onu bayılttı, hepsi bu." Oku sapından tuttu ve hiç tereddüt etmeden çıkardı. "Yine de onunla ilgilenmek için geceyi burada geçirmeniz iyi olur." Dizlerimin dibine bir ilk yardım çantası koydu ve uzaklaştı.

"Ciddi misin? Gitmemem için mi onu vurdun?"

Cevap vermedi. Sadece mutfağa girdi.

"Sende ne sorun var?"

"Kazaydı dedim." Buzdolabını açtı. "Aç mısın?"

Eli haklıydı. O kanunsuz tam bir deliydi. V'nin sorusunu görmezden gelerek Eli'ye döndüm. Eli'nin bacağındaki yaraya baktım ve kanı görünce yüzümü buruşturdum. Tabii ki aç değildim. Aksine, midem bulanıyordu.

Bölüm 17

Pazar

"Yurt odama geri dönmek istiyorum."

V bana sırtını dönmüş bir şekilde tek kelime etmedi. Ocağa bir şeyler karıştırıyordu.

"V."

"Yemek birazdan hazır olacak."

"Aç değilim. Lütfen, sadece yurduma dönüp biraz uyumak istiyorum. Çok yorgunum ve yarın derslerim var." Karnım guruldadı, beni tamamen yarı yolda bıraktı.

"Neredeyse hazır," dedi.

"Gerçekten, sadece geri dönmem gerekiyor. Oda arkadaşım benim için endişelenecek."

"Kinsley senin için endişelenmiyor. O geceyi erkek arkadaşıyla geçirecek."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Makarna tenceresini süzgece boşaltırken beni tamamen görmezden geldi.

"Odamı dinleme cihazıyla mı dinledin, V?"

"Hayır. Telefonunun sinyalini aldım. Neden, seni soyunurken izlediğimden mi endişeleniyorsun? Hatırlarsan seni çıplak görmüştüm zaten." Bunu o kadar sakın bir şekilde söyledi ki, sanki bu konuşma normal bir şeymiş gibiydi.

Omzumu çevirip Eli'ye baktım. Baş hâlâ öne eğikti. Kesinlikle hâlâ uyuyordu. İkisiyle de yatmıştım. Ve neredeyse ikisinin de bunu bildiğinden emindim. Beni izliyorlardı. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Bu gece

sadece korkunç derecede stresli değildi. Aynı zamanda korkunç derecede garipti de. Eğer V, bu stüdyo dairede ikisiyle birden geceyi geçireceğimi düşünüyorsa, aklını kaçırmıştı.

Önüme bir tabak koydu ve bir şişe şarabın kapağını açtı.

"Henüz 18 yaşındayım."

"Bu, kanunu ilk kez çiğnediğim olmayacak." Her birimize birer bardak doldurdu.

Hâlâ tezgahın yanında duruyordum. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Ama akşam yemeği gerçekten güzel görünüyordu. Domates soslu makarna, tavuk ve yeşil fasulye. Midem tekrar guruldadı. Beni hayal kırıklığına uğratma!

"Sadece akşam yemeği. Acıktın. Ye."

Bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanmadım. Ve isteklerim hakkında bir şeyler bildiğini sanmasından da hoşlanmadım. Özellikle de haklı olduğu için. İç çektim ve karşısındaki tabureye oturdum. "O zaman eve gidebilirim?"

Gözleri aniden benimkine dikildi. Orada bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadım. Sanki bir şey söylememi bekliyordu.

"Bu gece burada kalmanı istiyorum," dedi sonunda.

Söyleyiş şekli kalbimin atışını hızlandırdı. Akşam yemeği, şarap ve geceyi birlikte geçirmek mi? Bunu tuhaf bir randevuya mı dönüştürmeye çalışıyordu? Eli bizden altı metre ötede baygın yatıyordu. "Bu ne?"

"Bu sadece akşam yemeği, Sadie." Çatalını aldı ve ustaca spagettinin içinde çevirdi.

Keşke onun kadar garip gerginlikleri görmezden gelmede iyi olsaydım. Tanrım, çok sinir bozucuydu. Makarnamdan bir lokma aldım. Ağzımda adeta eridi. Kötü adamlarla savaşmış ve yemek yapmayı biliyordu. Ama aynı zamanda öfke sorunları vardı ve insanlara güvenmekte açıkça iyi

değildi. Büyük bir lokma aldım. Ve adımın Summer olduğunu da biliyordu. Neden hala bana Sadie diyordu? Ağzıma bir lokma daha tıktırdım.

"Aç olduğunu biliyordum."

Lokmayı yarıda kestim. Yarisı boş tabağıma baktım. Anlaşılan sinirlendiğimde çok hızlı yiyordum. Çiğnemeyi bitirdim ve ağzımdaki kocaman yemeği yuttum. "İyi bir aşçısın. Ama geç oluyor. Sanırım gitmeliyim."

Şarabından bir yudum aldı ve bardağı kenara koydu. "Benimle geceyi geçirme fikri gerçekten bu kadar mı korkunç?"

Ciddi misin? "Seninle geceyi mi geçireceğim?" diye fısıldadım. "Eli hemen orada." Baygın bedenini işaret ettim.

"Sadece burada yatmanı kastettim. Benimle birlikte uyumanı değil. Kendi odan olacak."

"Ağzıma laf koyma. Benimle geceyi geçireceğimi söyledin. Bu da birlikte uyumak demek."

"Pekala. Tamam." Dirseklerini tezgâha koydu ve hafifçe öne eğildi. "Öyleyse neden benimle yatma düşüncesi birdenbire bu kadar iğrenç geliyor? Ve bunun Eli'nin orada olmasından kaynaklanmadığını biliyorum. Aslında Eli ile hiçbir ilgisi olmadığını da biliyorum. Çünkü ona kızgınsın. Sana yalan söyledi. Bunca yıl müdahale edebilirdi ama etmedi. Acına göz yumduğu için onu affedemezsin."

Sinirlerim bozulmuştu. "Evet, tüm bunlara çok kızgıyım. Ama sana da kızgıyım."

"Ben sadece yardım etmeye çalıştım."

"Çok kendini beğenmişsin, bunun farkındasın, değil mi?"

"Ben sadece..."

"Zayıflığımı görebildiğini söylemiştin!" dedim sözünü keserek. "Sanki başımın üstünde hasarlı olduğumu söyleyen kocaman bir neon tabela

varmış gibi. Bana acıyorsun. Ve kendimi çok aptal hissediyorum."

Göğsümdeki acıyı bastırmaya çalıştım. "Bana inandığını sanıyordum."

"İstismarın kolayca tespit edilebileceğini söyledim."

"Aynı şey. Bunu iyi sakladığımı sanıyordum. Sanıyordum ki..."

"Başınıza gelenleri saklamamalısınız. Roberts yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor. Bunun için hiçbir sebep yok..."

"Elbette bunun bir sebebi var!"

"Yaptığı hiçbir şey senin suçun değildi, Sadie."

Sadie. Bu isim kafamda yankılanıyordu sanki. Çılgılık atmak istedim ama bunun yerine gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Kendimden utanıyorum. Ona karşı koyamadım." Kar yağdığı o geceyi düşündüm. Kendimi koruyamadım. Başka birini nasıl koruyabileceğimi düşünmüştüm ki? Elimle karnımı okşadım. "Çok utanıyorum."

Bir sonraki an, V kollarını bana dolamıştı. Cennet gibi kokusunun beni sarmasına izin verdim ve yüzümü göğsüne yasladım. Kapüşonlu kazağını gözyaşlarımla ıslattığım için şikayet etmedi. Sadece beni kucakladı.

"Haklısın. Ben güçsüzüm."

"Bunların hiçbirini kastetmedim. Sadece onu sinirlendirmeye çalışıyordum ki konuşsun."

"Bu, doğru olmadığı anlamına gelmiyor. Eli'yi sevmemin sebebinin..." Tanrım, bunu sesli söylemek bile istemiyordum. Zorlukla yutkundum.

"Tacizci olduğunu söyledin. Bana davranış biçiminin Don'u hatırlattığını söyledin. Ya haklıysan? Ya ben o kadar berbat bir haldeysem ki kendimi bir daha bulamıyorsam?"

"Olduğun gibi mükemmelsin."

İlişkimizin yürümesinin sebebi, onun beni yargılamamasıydı. Ben de onu yargılamıyordum. Bütün bu temel sağlam değildi. Onun bana zayıf olduğumu söylemesi bile içimde bir şeyleri ateşledi. İntikam olarak ona

milyonlarca şey fırlatmak istedim. Kendisi de bu kadar berbat durumdayken beni nasıl yargılamaya cüret ederdi? Yani, yargılarımızı dile getirmesek bile, bunlar hala orada, yüzeyin hemen altında bekliyordu. Her an patlamaya hazır bir saatli bomba gibiydik.

Eğilip boynumun yan tarafını öptü.

"Ben mükemmel değilim."

Omuzumdaki askılı tişörtümün askısını itti. "Sen benim için mükemmelsin."

Ona teslim oldum. Dudaklarının tenimde bu kadar güzel hissettirmesiyle her şey kolaydı. Ama aynı zamanda, ilişkimizin, ya da ilişkisizliğimizin, yavaş yavaş sona erdiğini duyabiliyordum. "Eli'yi sana getirirsem istediğimi vereceğini söylemiştin."

"Notumdaki talimatlara tam olarak uymadın." Köprücük kemiğimi nazikçe öptü.

Kalçalarım onun dudaklarına kendiliğinden tepki vererek ona bastırıldı. Kontrol edemiyordum bile.

"Peki, bu kadar çok istediğin şey nedir?" Nefesi tenimde sıcaktı.

Kolye ucumu istiyordum. Ama şu an onun karşısında dururken, kollarını bana dolamışken, en çok istediğim şeyin bu olduğundan emin değildim.

"Yüzünü görmek istiyorum."

"İstediğin şey bu değil."

Zorlukla yutkundum. "Adınızı öğrenmek istiyorum."

Başını salladı ve omzumu öptü. "Bana gerçekten ne istediğini söyle."

Ne demek istediğini anladım. Benim istediğimin o olduğunu söylememi istiyordu. Bilerek doğru düşünmemi zorlaştırıyordu. "Ne yaptığımızı bilmek istiyorum. Aramızdaki bu şey senin için ne ifade ediyor?"

"Ödünç alınmış bir an."

"Ödünç alınmış zaman mı?" Öpüşleri beni başımı döndürmeye başlamıştı.

"Sanırım ikimiz de sonunda birlikte olacağın kişinin ben olmadığımı biliyoruz," dedi.

"Neden?"

"Çünkü sana bundan fazlasını veremem. Ve bu kesinlikle yeterli değil."

Yüzünü boynumdan uzaklaştırdım. "Neyi hak ettiğime sen neden karar veriyorsun? Ya ben seninle olmak istiyorsam?"

Alnını benimkine dayadı ve tek kelime etmedi. Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyordu. "Beni seçemezsin." Sesi gergin geliyordu ve benden bir adım geri çekildi. "Seçemezsin işte." Sanki ağzımı açıp konuşmamış olmama rağmen "neden?" diye sorduğumu duyabiliyordu. "Geç oldu. Biraz uyuman gerekiyor. Yarın uzun bir gün olacak." Benden uzaklaştı ve kilitli kapılardan birine doğru yürüdü.

Az önce beni istiyordu. Şimdi ise benimle birlikte olamayacağımı söylüyordu. Bir sıcak bir soğuk davranıyordu. Onu anlamak imkansızdı.

Kapı kolunu kavrayışını izledim. Bir an sonra bir tıkırtı sesi duyuldu ve kapı açıldı. Başka seçeneğim olmadığını çok iyi bilerek ayağa kalktım ve onu takip ettim. Odaya adımımı attığım anda durdum ve tek kişilik, büyük yatağa baktım. Resim yoktu. Dekorasyon yoktu.

Şifonyerinin çekmecelerinden birini açıp bir tişört çıkardı. Yanıma gelip tişörtü elime verdi. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Kanepede uyuyabilirim."

Başını salladı. "Her halükarda Eli'ye göz kulak olmam gerekiyor. İyi geceler, Sadie."

"Neden bana sürekli öyle sesleniyorsun? Gerçek adımın Summer olduğunu biliyorsun."

Benden yüzünü çevirdi. "Athena, ışıkları kapat."

V kapıyı arkasından kapatınca oda tamamen karanlığa büründü.

Ona hem bu kadar kızgın olup hem de onu bu kadar çok istemem nasıl mümkün olabilirdi? Yatağın kenarına oturdum ve sırt üstü uzandım.

Çarşafı onun kokusunu taşıyordu. Gözlerimi kapattım ve kokusunun üzerime yayılmasına izin verdim. Ödünç alınmış zaman. Sanki kiminle birlikte olacağımı biliyordu. Ve o kişi o değildi. Bu düşünce neden beni bu kadar üzüyordu? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Başımı salladım. Bu doğru değildi. Onun beni önemseydiğini biliyordum. Benim için bundan daha önemli bir şey yoktu. Gözlerimi açtım. Oda zifiri karanlıktı. Beni karanlığın içinde yapayalnız bırakmıştı. Bu düşünce göğsümü acıttı.

"Athena, ışıkları aç."

"Erişim engellendi," dedi bilgisayar sesi.

Gözlerimi tekrar kapattım, odadaki her şeyi dışlamaya çalıştım. Ve V'nin ne demek istediğini anladığıma dair ezici bir hisse kapıldım. Ya hiç kimseyle birlikte olamadığım için onunla da birlikte olamazsam? Ya da ödünç alınmış zamanla yaşayan ben olursam?

Bölüm 18

Pazartesi

Yavaşça gözlerimi açtım. Oda hâlâ karanlıktı, ama kapının altından biraz ışık süzülüyordu. Otururken gözlerimi ovuşturdum. Dün gece buranın zifiri karanlık olmasına şaşmamalıydım. Daha önce fark etmemiştim ama V'nin yatak odasında tek bir pencere bile yoktu.

Şaşırtıcı derecede iyi uyumuştum. Haftalardır bu kadar iyi uyumamıştım. Belki de New York'a taşındığımdan beri ilk defa gerçekten güvende hissettiğim içindi. Kimse V'nin inine girip çıkamazdı. Girseler bile, onu atlatıp bu odaya nasıl gireceklerini çözemezlerdi. Kaldığıma sevindim. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Tıpkı onun dediği gibi. Benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi.

Çarşafı kenara iterek yataktan kalktım. Bana verdiği tişörtü giymiştim. Bir yanımla onu çıkarmak istemiyordu. Kumaşı tenime yumuşaktı ve onun kokusunu taşıyordu. En azından birkaç dakika daha giyebilirdim. Çok acil duş almam gerekiyordu. Karanlık yatak odasında dün gece giydiğim kıyafetleri bulana kadar eşyalarımı aradım.

Umarım Eli ve V hâlâ uyuyorlardır. Giysilerimi buruşturup kapıyı açtım. Parmak uçlarımda dışarı çıktım ve kapıyı sessizce arkamdan kapattım.

Birisi öksürdü ve ben de arkamı dönerken kıyafetlerimi yere düşürdüm.

Eli ve V, mutfak tezgahında sakince oturmuş, kase kase mısır gevreği yiyorlardı. Bana bakıyorlardı. Daha doğrusu, çok açıkta kalan bacaklarıma bakıyorlardı. Tişört o kadar kısaydı ki, kalçamı zar zor örtüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım eğilip kıyafetlerimi toplarken. "Şey, duş alabilir miyim?" Tişörtümün etek ucunu çekiştirdim ki yanlışlıkla onları

göstermeyeyim. Seni daha önce çıplak görmüştüm, hatırlarsan. V'nin dün geceki sözleri kafamda yankılanmaya başladı.

V, dün gece zaten bulduğum banyoyu işaret etti. "Elbette. Kendinizi evinizde gibi hissedin."

Eli kaşığını kaseye düşürdü ve yüksek bir şangırtı sesi çıktı. Kaseyi kenara itti. "Derse yetişmem lazım. Psikoloji dersinde görüşürüz, Summer."

Birinin bana gerçek adımla hitap etmesine sevindim. "Hâlâ devam ediyor musun?"

"Kimliğim açığa çıkmadı. Her şey normalmiş gibi davranmalıyız."

V ona öfkeli bir bakış attı.

"Bacağın nasıl?" diye sordum.

"Daha iyi zamanlar da oldu." V'ye öfkeyle baktı. "Ama daha kötülerini de yaşadım. İyiyim."

"Pekala. Şey, ben de..." Omuzumun üzerinden banyoyu işaret ettim. Bu muhtemelen hayatımda yaşadığım en garip gün başlangıcıydı. Kimse bir şey diyemeden banyoya girdim ve kapıyı kapattım. İkisi de bana baktıklarını gizlemeye bile çalışmamıştı. Tanrım, ne planlıyorlardı acaba?

Günlerimi Eli ile, gecelerimi V ile geçireceğim. Gözlerimi devirdim. Eminim planları bu değildi. Ne düşünüyordum ki? Tişörtü başımdan çıkarıp fayans zemine fırlattım. Duşu açtım. Suyun ısınması sadece bir saniye sürdü. Bu kesinlikle yurt odamdan çok daha güzeldi.

İçeri girdim ve hemen duş jelini açtım. Haklıydım. Tıpkı onun gibi kokuyordu. V'nin kokusunun ne kadar tahrik edici olduğuna odaklanmamaya çalışarak hızla yıkandım. Ya da şimdi tamamen o kokuyla kaplı olduğum gerçeğine. Durulandım, duştan çıktım ve şimdiye kadar dokunduğum en yumuşak havlulardan birini üzerime sardım. V'nin lüks bir hayat yaşadığı açıktı. Peki yoksullara karşı bu zaafı nereden geliyordu?

Makyaj masasındaki bir çekmeceyi açtım. Tamamen boştu. Sonraki de öyleydi. Ve ondan sonraki de. Banyoda sadece bir diş fırçası, küçük bir tüp diş macunu ve bir rulo diş ipi vardı. Sanırım ucuz yoldan lüks.

Saçlarımı düzelttikten, ağızımda biraz diş macunu ve su çalkaladıktan ve kirli kıyafetlerimi giydikten sonra, tekrar dışarı çıkmaya hazırdım. Kulağımı banyo kapısına dayadım. Hiçbir şey duyamadım. İkisi de hâlâ mutfakta oturuyorlarsa, konuşmuyorlardı demektir. Bu düşünce beni şaşırtmadı. Ama Eli'nin derse gitmiş olmasını umuyordum.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. V, hâlâ kılık değiştirmiş halde, lavabonun başında bulaşık yıkıyordu. Beni dışarı çıkarken görünce döndü ve suyu kapattı.

"Sizin için birkaç şey alacağım," dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi.

"Burada tekrar geceyi geçirmeyi planlamıyordum."

"İyi uyuyamadın mı?"

"Aslında çok iyi uyudum. Muhtemelen yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım." Mutfığa girdim ve taburelerden birine oturdum. "Banyoda pek bir şey yoktu."

"O zaman birkaç şey alacağım," diye tekrarladı.

Başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Kendime bir kase mısır gevreği koymak yerine odanın etrafına bakındım. "Burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor. Çekmecelerinde hiçbir şey yok. Hiçbir şeyin üzerinde leke yok." Parlak cam ayırıcılardan birine baktım.

"Her zaman burada değilim. Ve burada neredeyse hiç uyumuyorum."

"Genellikle nerede bulunuyorsunuz?"

Ellerini eşofmanının ön kısmına sildi ve yanıma doğru yürüdü. Eldiven takmadığını fark etmem biraz zaman aldı. Gözlerimi ellerinden alamıyordum. Elllerinde olağanüstü bir şey yoktu ya da buna benzer bir

durum söz konusu değildi. Ama bana dokunsalar ateş gibi mi hissederdim diye merak ettim.

Boğazını temizledi ve ben tekrar yüzüne baktım. "Sadece burada yaşamıyorum demek istedim."

"Peki, nerede yaşıyorsunuz?"

Yanımda oturdu.

Ve kendimi bile kontrol edemedim. Uzandım ve ellerinden birini tuttum. Elleri sıcaktı ama yakıcı değildi. Beni hiç yakmadı. Aslında, teninin tenime değmesi her şeyden çok rahatlatıcıydı.

Geri çekileceğini ya da sinirleneceğini düşündüm. Bunun yerine, parmakları benimkileri kavradı. Elleri pürüzlüydü ve avuç içlerindeki nasırları hissedebiliyordum. Her şeyiyle güç yayıyordu. Bana kendimi güvende hissettirdi.

Elimi çevirdi ve başparmağıyla avucumun içinde aşağı doğru gezdirdi. Nefesim kesildi.

Yüzüme tekrar baktı. "Dün gece için özür dilerim."

Zorlukla yutkundum. "Hangi kısmı?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Söylediklerimle ilgili olarak... Hayır, birlikte olmayacağız. Bunu değiştiremem. Ama bu, her neyse, ilişkimizi bitirmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Peki, bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" Kalbim gerçekten patlayacak gibiydi.

Başparmağını avucumun üzerinde sürtmeye devam etti. "Biraz daha rahat nefes almanın bir yolu."

Tam olarak böyle bir şey söyleyeceğini düşünmemiştim, ama tamamen de şaşırmadım. Birdenbire mantıklı şeyler söylemesini beklemiyordum. Ama aynı zamanda, ne demek istediğini tamamen anladım. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Acımı dindirdi. Ve ben de onun için aynısını yaptım.

"Sadie, yanlış anlama. Zamanımız kısıtlı olabilir, ama her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum."

Belimden kavrayıp beni kendine doğru çekerek öptü.

Beni böyle tutarken ona hayır diyemezdim. Dudaklarımı araladım ve başımı döndürmesine izin verdim. Ve doğrusu, hayır demek istemiyordum. Hayat böyle olmalıydı. Adımlar atmak. Hayatınızın birdenbire daha az karanlık olmasını dilemek değil.

"Derse yetişmem gerek," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Beni sıkıca kollarına aldı. "Bütün bunların üstesinden geleceğiz. Söz veriyorum."

Başımı salladım. Belimden elini çektiği anda, bu suçluluk duygusu içime işledi. Dün gece, V yanlışlıkla Eli'yi vurmasaydı, Miles'a her şeyi anlatacaktım. Hiçbir şey değişmemişti. Gerçeği öğrenmiştim ve bu beni içten içe yiyip bitiriyordu. Beni arıyordu. Muhtemelen onu terk ettiğimi ya da başıma korkunç bir şey geldiğini düşünüyordu. Gerçeği bilmeyi hak etmiyor muydu? Tanrım, şimdi benim hakkımda ne düşünürdü? "Bütün bunları başka birine anlatabilir miyim?"

Bir an beni inceledi. "Kime söylemek istiyorsun?"

Miles. Ama bunu söyleyemezdim. V'nin Eli'ye nasıl dik dik baktığını gördüm. Onu üzmemek istemedim. "Akrabalarım," diye yalan söyledim.

"Bunu birine söylemek onları tehlikeye atar. Bunu sadece üçümüz arasında tutalım. Aslında dörtümüz arasında."

"Dört mü?"

"Liza."

"Ah, doğru, tabii ki." Liza'yı tamamen unutmuştum. Dairesindeyken ne kadar tuhaf davrandığını hatırladım. "Bu arada, senden hoşlanıyor."

V güldü. "Hayır, öyle değil."

Bu ses beni gülümsetti. "Şaka yapmıyorum. Gerçekten öyle düşünüyor. Gerçi, bilgisayar becerilerinizin biraz geliştirilmesi gerektiğini düşünüyor."

Başını salladı. "Şu anda biraz başka biriyle meşgulüm."

Sözleri beni mutlu etmeliydi. Ama aklımdan geçen tek şey, ilişkimizin nasıl da yavaş yavaş sona erdiğiydi. "Ama ya birlikte olmazsak..." Sesim kısıldı.

"Bu benim hislerimi değiştirmiyor."

Öyle olmalıydı. Şu anda bu konuda konuşmak istemiyordum. Ödünç alınmış zaman. Bunun beni ve Don'u kastettiğini biliyordum. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. "Kins'e ne diyeceğim? Ne yaptığımı merak edecek."

"Ondan uzaklaşmak için ne gerekiyorsa söyle."

"Kendimi ondan uzaklaştırmak istemiyorum. O benim arkadaşım, ben..."

"Bunu herhangi birine söylemek onları tehlikeye atar," diye tekrarladı.

Dudaklarımı ısırdım. "Yani sadece Liza, Eli ve... seninle konuşabilirim."

"Çoğunlukla sadece ben."

Başımı salladım. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Bu akşam görüşürüz."

"Yine mi geceyi burada geçireceksiniz?"

Kahretsin. Aslında "Bu gece görüşürüz" demek istememiştim. Ağzımdan kaçtı öylece. Ama onu tekrar görmek istiyordum. Burada kendimi en güvende hissediyordum. "Gerçekten bir seçeneğim var mı?"

"Hayır. Athena, girişi aç."

Bir tıkırtı sesi duydum ve omzumu çevirip baktım. Pencere yavaşça yükseliyordu.

"Neden ondan bir şey yapmasını istememe izin vermiyor?" diye sordum pencereye doğru yürürken.

"Muhtemelen kıskanıyor." Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki güldü.

"Sadece benim sesime cevap verecek şekilde programlanmış."

Başımı salladım. "Neden Athena ismi?"

"O, Yunan savaş tanrıçasıdır."

"Ve..."

"Sadie, burada bir şeye başladın. Bunu birlikte bitireceğiz."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. "Sanırım sonra görüşürüz." Yangın merdivenine çıktım, Liza'nın suç oranındaki artış hakkında söylediklerini düşünüyordum. Bu şehre savaş mı getirmiştin?

Bölüm 19

Pazartesi

Sosyoloji dersi için amfiye girdiğimde, Kins ön sıradan bana el salladı. Yerime doğru ilerlerken, hayalini kurduğum her şeyin birdenbire yok olduğunu fark etmeden edemedim. Üniversite benim kaçış noktam olmalıydı. Yeni bir başlangıç olmalıydı. Ama Don bunu da mahvetmişti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, geçmişimden kurtulamıyordum.

V, Kins'ten uzaklaşmamı istiyordu. Bu, hayatımda kalan son normal şeyden vazgeçmek gibi olurdu. Kins, yıllardır edindiğim ilk gerçek arkadaşımdı. Hayır, gerçek beni tanımıyordu. Ama en azından benden bazı kesitleri tanıdığını hissediyordum. Bu, diğer birçok kişi için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı. Onu kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

Aynı zamanda onu tehlikeye attığımı da biliyordum. Normalmiş gibi hissetmek, kimseye zarar vermeye değmezdi. Yanına oturdum. Belki de her şeyin normalmiş gibi davranmak bir hataydı. Gerçek Sadie Davis dışarıdaydı. Belki de şu anda beni izliyordu. Sadece Kins'in yanında oturmak bile onu tehlikeye atıyor olabilirdi.

"Hey, iyi misin?" dedi ve koluma hafifçe dokundu.

Hafifçe irkildim. "Evet, iyiyim."

"Eli'nin dün gece yurduna dönmediğini fark ettim." Kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü geceyi birlikte geçirdik." Teknik olarak yalan değildi. Ama Eli bağlanmıştı ve bu cinsel anlamda sapıkça bir şey değildi.

Koluma hafifçe vurdu. "Tanrım, aranızdaki sorunları çözdüğünüze çok sevindim. Çok tatlı bir çift oluyorsunuz."

Sırt çantamdan not defterimi çıkardım. "Öyle mi düşünüyorsun?" Acı çekerken Don'un evinin önünde oturamı düşünündüm. Çok yakın ama çok uzak. Kalbimde biliyordum ki, bilseydi müdahale ederdi. O bir canavar değildi. Peki neden onu affedemiyordum? Bunu asla unutabilecek miydim?

"Hımm. Biliyor musun, Eli'nin hâlâ kanunsuz olduğunu düşünüp düşünmediğini bana hiç söylemedin. Soruşturmamıza ne oldu? Ona yeniden başlamalıyız. Patrick'in çekmecesine hiç bakamadım ve gizlice bakmak için iyi bir bahaneye ihtiyacım var."

Defterimdeki boş sayfalara baktım. "Eli kesinlikle kanunsuz bir kahraman değil."

"Nereden biliyorsun?" Aramızdaki kolçak üzerine yaslandı ve sesini alçalttı. "Onu tekrar gördün mü?"

"Hayır. Aslında, öpüşmemizden beri onu bir daha görmedim. Sadece o bir kere olmuştu." Omuzlarımı silktim.

"Ah. Neyse, bu en iyisi, değil mi? Şimdi tüm dikkatinizi Eli'ye verebilirsiniz."

Dudak içimi ısırdım. "Hım."

"Yani... artık kimse bizi gözetlemeyecek, değil mi?"

Güldüm. "Soruşturma resmen kapatıldı."

"Ama ya tanıdığımız başka biriye? Yine de birlikte davayı çözmeye çalışabiliriz."

Tam karşımda durmasına rağmen kim olduğunu anlayamadım bile.

"Tanıdığımız biri olduğunu sanmıyorum."

"Şey, asla bilemezsin. Bir keresinde bir belgesel izlemiştim, birini asla gerçekten tanıyamayacağınla ilgiliydi. Herkesin sırları vardır. Sanırım suçlu komşularla ilgiliydi. Yoksa o dizi 'Amerikalılar' mıydı? Hani şu FBI ajanının komşularının KGB için çalıştığı dizi?"

Garip bir şekilde güldüm. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."
Tamamen doğrudu. Ben mükemmel bir örnektim. Ve onun benim
söylediğim kişi olmadığımı tahmin etmediğinden de oldukça emindim.

Omuzlarını silkti. "Şşş, profesör burada."

Başımı salladım ve kalemimi kaldırdım. En azından Kins'i bir daha hiç
görmesem bile, hayatına bir şekilde etki ettiğimi bilirdim. İlk tanıştığımızda
ön sırada oturmaktan nefret ederdi. Şimdi ise öğrenmeye hevesli
görünüyordu. Karanlık her yerde beni takip ediyordu, ama bu olumlu bir
etki yaratamayacağım anlamına gelmiyordu.

Psikoloji dersine ilk gelenlerden biriydim. Sosyolojiye odaklanmak
neredeyse imkansızdı. İntikamın doğru yol olup olmadığını merak etmekten
kendimi alamıyordum. Don ölmeyi hak ediyordu. Soru bu değildi. Mesele,
intikam almak için hayatımın geri kalanını feda etmeye değip
değmeyeceğiydi.

Zihnim o kadar meşguldü ki, ön sırada oturmanın bir anlamı yoktu.
Masaların arasından sıyrılıp arka tarafa oturdum. "Ödünç alınmış zaman"
kavramını düşünmeden edemiyordum. Anne babam çok genç yaşta
ölmüştü. Ya ben de onların izinden gideceksem? Ya istemezsem? Başka bir
yol olmalıydı. Değil mi?

"Hey," dedi Eli.

Tam yanağımdan öpmek üzereyken başımı ona doğru çevirdim.
Dudakları dudaklarıma değdi. Hemen başımı ondan uzaklaştırdım. "Ne
yapıyorsun?"

Oturdu ve bana yaklaştı, dudakları tam kulağıma değdi. "Her şey
normalmiş gibi davranmalıyız. Bu bizim için normal görünecek, değil mi?"

Elini benimkine geçirdi.

Elimi onun elinden çektim. "Sence kavga etmemiz daha normal değil mi?"

"Sadie." Elini dizime koydu. "Bana inanıyorsun, değil mi? Yemin ederim sana zarar verdiğini bilmiyordum."

Kins'in az önce bahsettiği şeyi düşündüm; birinin gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğini asla tam olarak bilemeyeceğinizi. Don'u hapse atmak için benim sorunlarımı bir kenara bırakmış olması mümkün müydü? "Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi Eli. "Bilseydim, elbette bir şey yapardım."

"Söylediklerine nasıl inanayım ki? İlk tanıştığımızdan beri bana yalan söylüyorsun."

"Bana da yalan söyledin."

"Bu farklı. Benim gerçekte kim olduğumu biliyordun." İnsanlar odaya yavaş yavaş girmeye başlamıştı. "Bu konuşmayı burada yapamayız."

"Öyleyse gidelim. Bu konuyu gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Benimle konuşmak için iki yıl bekledin. Bir saat daha bekleyebilirsin."

"Sadie, lütfen..."

Elini bacağımdan ittim. Onun müdahale etmemesi düşüncesi bile kanımı kaynatıyordu. Sadece bana yardım edebileceği için değil, ona ihtiyacım olduğu için. Kendime yardım edebilecek kadar bile gücüm kalmamıştı.

Profesör Bryant, "Herkesin projeleri nasıl gidiyor?" diye sordu.

Onun sınıfa girdiğini bile fark etmemiştim. Dikkatimi Eli'nin aptal suratına değil, sınıfın ön tarafına vermeye çalıştım. Ne kadar üzgün görünse de, ondan hala nefret ediyordum.

"Evet, Bay Hayes?" dedi profesör.

Gözlerim aniden Eli'ye çevrildi. Tam elini indiriyordu.

"Konumuzu değiştirmek için çok mu geç?" diye sordu Eli.

"Eli, ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Beni görmezden geldi, gözleri profesörümüzdeydi.

Profesör Bryant güldü. "Tahmin edeyim. Konunuzu James Hunter'a çevirmek istiyorsunuz, değil mi?"

Eli de güldü ve başını salladı. "Hayır. Ama New York şehrindeki kanunsuz hakkında gerekli bilgileri edinmekte zorlanıyoruz. Birinin onun gerçek kimliğini şimdiye kadar ortaya çıkarmış olacağını düşünmüştük."

"Eli, dur artık!" diye tısladım.

"Cevaplanamayan ödev kısımları, açıklama olduğu sürece sorun değil. Ancak tüm konular kesinleşti. Tekrarları ayıklamak için yarım saat daha harcamak istemiyorum. Ve onun motivasyonlarına dair yorumunuzu gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Ama asıl sorun da bu," diye devam etti Eli. "Ya niyetleri sağlam değilse? Bence tam bir delinin iç işleyişini çözmeye çalışıyoruz."

Zorlukla yutkundum.

Sınıftaki birkaç kişi kıkırdadı.

Profesör Bryant gülümsedi. "Yine söylüyorum, gerekçelerinizi açıkladığınız sürece sorun yok. Ama birkaç hafta sonra hala gerçekten zorlanıyorsanız, dersten sonra benimle konuşun, bir çözüm bulabiliriz." Bakışlarını Eli'den çevirdi. "Evet, Bayan Tucker?"

Bayan Tucker'ın sorusunu duymamazlıktan geldim. "Sende ne sorun var?"

"Son zamanlarda tüm zamanımızın bu kanunsuz tarafından işgal edildiğini hissediyorum," dedi Eli. "Birlikte geçirdiğimiz boş zamanımızın bir saniyesini bile onu düşünerek harcamak istemiyorum. Zaten bu işin içinde olması yeterince kötü."

Bana yardım etme çabasının bir parçası mıydı bu? İki yılınız vardı ve hiçbir şey yapmadınız! Başımı salladım ve Profesör Bryant'ın sözlerine

odaklanmaya çalıştım. Ama yine de düşüncelerimin dağılmasını engelleyemedim. Zihnim sadece "ödünç alınmış zaman" kavramıyla meşgul değildi, aynı zamanda Eli'nin suratına tekrar yumruk atmak istememle de meşguldü.

Ders biter bitmez Eli'nin kolundan tutup onu odadan dışarı çektim. Ve muhtemelen bana dokunmamdan hoşlandığı için itiraz etmediğini fark edince, elimi hemen indirdim. Tanrım, kimse duymadan bunu nerede konuşabilirdik? İşaretsiz bir kapının kolunu tutup açtım. Bir temizlik malzemeleri dolabı. Bu işe yarardı. Eli'nin kolundan tekrar çekip onu küçük dolaba ittim.

Kapı arkamızdan kapandı ve biz karanlığa gömüldük.

"Sana ne oldu böyle?" Göğsüne hafifçe vurdum. "Gereksiz yere dikkat çekiyorsun. Her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni onunla birlikte görme düşüncesine bile katlanamıyorum."

"Kıskanıyor musun? Olay bu mu yani?"

"Evet. Tamam mı?" dedi Eli. "Kıskanıyorum. Sana aşığım. Uzun zamandır sana aşığım."

"Tanımadığın birini sevemezsin!" Göğsüne tekrar ittim ama elimi yakalayıp kendine doğru bastırdı.

"Seni tanıyorum. Ve en önemli şeyi kaçırdığım için üzgünüm. Sana zarar verdiğini bilmediğim için kahroluyorum. Summer..." sesi titredi.

Elimi çekme girişiminden vazgeçtim. "Şey, seni tanımıyorum."

"Öyleyse sana kim olduğumu göstermek için bana zaman ver." Elini yüzümün yan tarafına koydu.

Belki hayatım normal olsaydı, ona o zamanı vermeye razı olurdum. Ama zaten ödünç alınmış bir zamanla yaşıyordum. "Benim hakkımda haklıydın."

"Neden bahsediyorsun?"

"Yurt binamızın dışında kavga çıktığında, bazı insanların kurtarılamayacağını söylemiştin."

"Yaz, üzüldüm. Bunu kastetmedim..."

"Hayır, haklıydın. Olamaz." Derin bir nefes aldım. "Onu öldüreceğim."
Bu sözleri sesli duymak tuhaftı.

"Şu an bunu istediğinizi düşünebilirsiniz, ama o an..."

"Her şeyimi elimden aldı. Bunu anlamanız mümkün değil."

"Eğer onun hayatını mahvetmesine izin verirsen, yapacağım," dedi Eli.
"Eğer onun seni benden uzaklaştırmasına izin verirsen."

"İşte aramızdaki fark bu. Ben adalete senin inandığın gibi inanmıyorum.
Sen yanlış taraftasın."

"Senin tarafındayım, Summer."

"Polisler asla benim tarafımda değildi." Yutkundum. "Beni hareket edemez hale gelene kadar dövdü."

"Yaz..."

"Vücudumdaki neredeyse her kemiği kırdı."

Eli beni tuttu, bedenim titremeye başladı. Duygular bir dalga gibi üzerime çöktü. Ona daha da yaklaştım ve kollarını bana dolmasına izin verdim. Beni sakinleştirmek için elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi.

"Eli, bana tecavüz etti."

Elleri sırtımda donup kaldı.

"Nefes alamayacak hale gelene kadar ellerini boğazıma doladı..."

"Pekala. Sizin dediğiniz gibi yapacağız."

Başımı kaldırdım. "İşinizi kaybedebilirsiniz."

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. "Biliyorum, seni umursamadığımı düşünüyorsun, ama umursuyorum. Ve eğer onun hapishanede çürümesi senin için adalet değilse... o zaman senin istediğin gibi yapacağız."

"Beni tutuklamalısınız. Az önce size cinayet işlemeyi planladığımı söyledim."

"Ve ben de sana senin tarafında olduğumu söylemiştim."

Başımı salladım. "İnsanları affetmekte inanılmaz derecede beceriksizim."

"Beklemek için vaktim var."

Gözlerimi kapattım ve yüzümün yan tarafını göğsüne bastırdım. Dünyanın tüm zamanına sahip olabilirdi. Ama benim zamanım tükeniyordu. Beş saniye nefesimi tuttum. Ve her an o saniyelerin son saniyelerim olabileceği hissinin içime işlemesine izin verdim.

Bölüm 20

Pazartesi

Babamın yüzüncü kez yazdığı yazıya uzun uzun baktım.

Yaz,

Umarım size okuma zevkini ve macera duygusunu aşılamaya başlamışımıdır. Unutmayın ki bir gün gerçek hayatınız, okuduğunuz hikayelerden bile daha büyük bir maceraya dönüşecek. O zaman geldiğinde, onu kucaklayacağınızı biliyorum. Alnınızda bir yara izi olmayabilir, ama büyük şeyler için yaratıldığınızı biliyorum. İmkansıza inanmaktan asla vazgeçmeyin.

Sevgilerimle,

Baba

Gözlerim yaşlarla doldu. Bunu birkaç hafta önce okuduğumda, hayatımın yeniden başladığını, istediğim her şey olabileceğimi hissetmiştim. Ama bu doğru değildi. Maceram başlamak yerine sona eriyordu. Parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdirdim. Ve onun bahsettiği imkansızlık artık benim intikamımdı. Bir şekilde en iyimser yazıyı karanlık bir şeye dönüştürmüştüm. Bu, ailemin benim için istediği macera değildi. Bunu biliyordum. Ama yine de yapacaktım.

Yıpranmış Harry Potter ve Felsefe Taşı kitabını sırt çantama tıktırdım. Kitaptaki sözlere karşı gelmek neredeyse omuzlarımda bir ağırlık gibiydi. Bu düşüncüyü kafamdan attım. Ölmüş birini hayal kırıklığına uğratamazdım ki. Bu düşünce beni uyuşturdu.

Spor çantamı fermuarla kapattım ve onu sırt antamla birlikte omzuma astım. Kendime bunun geçici olduğunu soyleyip dursam da, gerçek olmadığını hissediyordum. Yurt odama göz gezdirdim. Eğyalarımın çoğu hala oradaydı, ama benim için gerçekten önemli olan her Şey ya spor antamda ya da sırt antamdaydı. Odaya kimin eriğimi olduğunu bilmediğim için burada kalamazdım. Ve kanunsuzun dairesinde kendimi güvende hissediyordum. Kafamı toparlayana kadar en azından birkaç gün orada kalmam gerekiyordu.

Telefonum cebimde titredi.

Telefonu açtım ve V.'den gelen metne baktım. "Dörtlü'nn toplantısı yarım saat sonra bağlıyor. Tekrar geceyi burada geçirmek isterseniz diye birkaç Şey aldım."

Telefonumu cebime geri koydum. Ona bir süre daha kalmayı planladığımı henüz sylememiğtim. Bu sabahki konuğmamızdan, onun bunu istediğini biliyordum. Ama muhtemelen dğndğ nedenlerden dolayı kalmıyordum. V ve Eli hakkındaki romantik dğncelerimi bir kenara itiyordum. Hayatımda bundan daha önemli Şeyler vardı. Ve zaten asla gerekleğmeyecek bir Şeye harcayacak enerjim yoktu. Benim için bir gelecek yoktu.

Yurt odamın kapısı arkamdan tık diye kapandı ve koridorda yürümeye bağladım. Sanki hâlâ ocukmuğuz gibi, Miles varlığını hissetmiğ gibiydi, çünkü tam ben kapısının önünden geçerken o da odasından ıktı.

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi.

Kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sırt çantamı ve spor çantamı szdd.

"Bu gece bir arkadağımın evinde kalıyorum."

Kağını kaldırdı. "Sadece bir arkadağ mı?"

Omuz silktim. Sayılır. "Evet, sadece bir arkadağ."

Yüzüne tekrar gülümseme geldi. Nedense gözlerimi ondan alamıyordum. Geçen gece onu öpmeye çok yaklaştım. Sanki dudakları benimle alay ediyordu, asla sahip olamayacağım bir şey olduklarını yüzüme vuruyordu.

"Bu gece bir meteor yağmuru var. Benimle birlikte izleyin."

Beni randevuya davet ediyor. Kalbim duracak gibi oldu. "Bu gece olmaz." Bütün bunlar benim hatamdı. Onu Central Park'a çektiğimde onu yanlış yönlendirmiştım. Ve bunu sarhoş olmama da bağlayamazdım. Onunla vakit geçirmeyi çok seviyordum. Sanki onun gülümsemesine bağımlıydım. Ve kahkahasına. Onu tekrar gülerken duymak istiyordum.

"Başka bir geceye denk gelemeyiz," dedi. "Ve gözlemevi sarhoş olmasanız bile harika. Söz veriyorum."

Güldüm. "Evet, şey..." Sesim kısıldı. "Bu arada beni şikayet etmediğin için teşekkürler."

"Beni şikayet etmediğiniz için teşekkür ederim."

Tanrım, bunu yapacağımı tamamen unutmuştum. Ona bakarken dudaklarımı büzdüm. "Numaranı alabilir miyim?" Ne dediğimin farkına bile varmadan ağzımdan kaçmıştı. "Yani, olur da izlersem diye. İzlerken sana mesaj atabilirim." Ne yapıyorum ben?

Gülümsedi. "Evet, bir saniye." Odasına geri döndü ve elinde bir kalemle tekrar ortaya çıktı. "Sakıncası yoksa..." sesi kesildi, elini uzatıp parmaklarını bileğimde gezdirdi.

Kesinlikle hayır. Elimizi kaldırdım.

Elimi ters çevirdi, böylece avuç içim onun avucuna yapıştı. Kalemin kapağını ağzıyla açtı ve numarasını elimin arkasına yazdı.

Bırakmayınca yutkundum.

Başparmağını rakamların üzerinde gezdirdi, muhtemelen kuru olduklarından emin olmak için. Ama sanki bana dokunmak istiyordu. O an,

gelecekte onunla birlikte olmak imkansıza inanmak gibiydi. Belki de onunla bir hayat, kucaklamam gereken maceraydı. Neden ondan bu kadar aktif bir şekilde kaçıyordum?

Onu güvende tutmak için.

"Biliyorsun, bir gün bana 'evet' diyeceksin."

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Hayallerinde bile olmaz."

Güldü ve elimi indirdi.

Bu ses içimi altüst etti.

Koridorun ortasında el ele tutuştığımızı fark etmem bir saniye sürdü. Bildiğim kadarıyla, onu son görüşüm bu olabilirdi. Elini bırakmak istemedim. Ama seçimimin çoktan yapıldığını biliyordum. "Meteor yağmurunun tadını çıkar." Elini bıraktım. Bütün vücudum anında buz kesti. "Yıldızları yalnız başına izlemeyi ne kadar sevdiğini biliyorum."

Yüzündeki gülümseme adeta kaybolmuştu.

Ve neden solduğunu biliyordum. Çünkü bir yalandı. O da benimle birlikte onları izlemeyi özlemişti. Gözlerinden anlayabiliyordum. Beni terk ettiğimi ya da öldüğümü sanıyordu.

Alnındaki saçlarını geriye itti. "İyi geceler, Sadie." Odasına geri döndü ve başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı.

İlk defa, belki de her şeyi yanlış anladığımı düşündüm. Belki de ondan kaçınmak ve onu uzaklaştırmak çözüm değildi. Çünkü her iki durumda da onu incitiyor gibiydim.

Hızla odasından uzaklaştım. Beni oyaladığım için sinirlenmişti. Merdivenlere açılan kapıyı ittim. Ondan bir dakika içinde numarasını istemek ve sonra yalnız kalmayı sevdiğini hatırlatmak pek de mantıklı değildi. Bana kızmalıydı. Ben de kendime kızıyordum.

Eli ile birlikte olduğum için kendime çok kızdım. Ve kanunsuzla birlikte olduğum için kendimi değersiz hissettim. İlk birlikte olduğumuzda kalbim

tamamen kırılmıştı. Miles'ı unutmama yardımcı olması için onunla birlikte olmuşum. Ama hayatımda sevdiğim tek kişiyi bir kenara bırakmak hiç de kolay değildi.

Merdivenlerden çıkmadan önce bile sırtım ağrımaya başlamıştı. Eli bana kanunsuzun inine kadar eşlik etmeyi teklif ettiğinde kabul etmeliydim. Ama bir yandan da Eli'nin neden bu kadar çok eşya getirdiğimle ilgili bir sürü soru sormasını istemiyordum. Dışarı çıktım ve derin bir nefes aldım. Kafamda dönüp duran tüm düşünceler sadece dikkat dağıtıcıydı. Gerçekten önemli olana odaklanmam gerekiyordu.

Nedense kendimi Corner Diner'ın önünden geçmeme izin veren yoldan giderken buldum. Tekrar dışarıda durdum ve içeriye baktım. Joan yoktu. Tıpkı Don gibi o da tamamen ortadan kaybolmuştu. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Önemli bir bağlantıyı kaçıırıyordum.

Lokantanın penceresinden arkamı döndüğümde donakaldım. Yaklaşık bir blok ilerideki yolda gerçek Sadie Davis duruyordu. Kaldırımın ortasında durmuş, diğer yayaların geçişini engelliyordu.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Bir adım öne çıktım ve o da hemen elini tekrar kaldırdı. Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi. Beş parmağını da açarak durmamı işaret etti.

Neden bana hiç zarar vermeye çalışmadı? Sadece beni mi izliyordu? Zaten beni izleyen yeterince insan vardı. Eğer gerçekten Don için çalışıyorsa, belki de onun yaptıklarının hepsini bilmiyordu. Belki de taraf değiştirirdi. Onunla konuşabilirdim. Anlamasını sağlamaya çalışabilirdim. Düşman olmak zorunda değildik.

Ama sonra başparmağını indirdi.

Barış hakkındaki düşüncelerim tamamen buharlaştı. Dört. Geri sayım yapıyor. Dün bana durmamı söylememişti. Bana beş günüm kaldığını

söylemişti. Ve şimdi sadece dört günüm kaldı. Yeni, çarpık bir oyunun içindeydim.

Kaldırımda biri bana çarptı ve hafifçe yana savruldu. Dengemi yeniden sağladığımda ve önüme baktığımda Sadie Davis gitmişti.

Dört gün. Sanki nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Şehrin normal sesleri sanki kaybolmuştu. Dört gün içinde neler olacak ki?!

Bölüm 21

Pazartesi

Yangın merdiveninin tepesine vardığımda nefes nefese kalmıştım. Gerçek Sadie Davis'i gördüğümünden beri koşmayı bırakmamıştım. Dört gün. Yutkundum ve V'nin ininin garip, pencere benzeri kapısına yumrukladım. Cevap yoktu.

"V!" diye tekrar cama vurdum. Tanrım, neredeydi? Erken mi gelmişim? Telefonumu cebimden çıkarmak üzereydim ki arkamdan bir metal sesi duydum. Döndüğümde V orada duruyordu. Uzun boylu. Güçlü. Tam da ihtiyacım olan süper kahraman.

Hemen sırt çantamı ve spor çantamı yere bıraktım ve kollarımı ona doladım.

"Titriyorsun. Ne oldu? Ne sorun var?"

"Sadie Davis..." diye zar zor söyleyebildim.

"Derin bir nefes al, tamam mı?" Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi ve Sadie Davis'in uyarısına rağmen bir şekilde sakinleşmemi sağladı.

"Beni öldürecek." Başımı geriye doğru çekip ona bakabildim. Bu yüzden kendimi güvende hissettiğim tek yere olabildiğince hızlı koşuyordum. Sadece dört gün ömrüm kaldığına kendimi inandırmıştım. Dört gün yeterli değildi. Sanki kafamın içinde geri sayan bir saatin sesini duyabiliyordum.

"Kim?" diye sordu V. "Diğer Sadie Davis mi?"

Başımı salladım. Gerçek Sadie Davis.

"Artık kimse sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum."

"Tutamayacağınız sözler vermemelisiniz."

"Bende kalabilir. Hadi içeri girelim, tamam mı?" Elini belime doladı ve tuş takımına kodu girdi. Pencere yavaşça yükselirken vızıldayan bir ses çıkardı. Belimden elini çekti, sırt çantamı ve spor çantamı kaptı ve inine girdi.

Nedense yangın merdiveninde donakalmıştım.

Elini bana uzattı. "Söz veriyorum, seni güvende tutacağım, Sadie."

Sözlerine inanmadım. Ama deneyeceğine inandım. Ayrıca, bununla tek başıma yüzleşemezdim. Elimi onun eline koydum ve pencereden içeri girdim. O da parmaklarını benimkilerle kenetledi ve sessizce beni yatak odasına götürdü.

"Athena, ışıkları aç." Işıklar hemen açıldı. Elimden tuttu ve sırt çantamı ve spor çantamı yatağın altına koydu. "Banyoda ihtiyacın olabilecek birkaç şey var. Başka bir şey olursa bana haber ver."

Başımı salladım.

Tekrar geceyi burada geçireceğim için memnun olduğuna dair hiçbir şey söylemedi. Sanki baştan beri kalacağımı biliyordu ve bu onun için hiç sürpriz olmamıştı. Yatağın kenarına oturdu, kendi odası olmasına rağmen biraz rahatsız görünüyordu. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine koydu ve ellerini birleştirdi. "Bana ne olduğunu anlat," dedi.

Her ne kadar açıkça belirtmese de, uyku düzenim hakkındaki fikrimi değiştirmeyi kastetmediğini biliyordum. "Onu dün gördüm ve..."

"Neden bana söylemedin?" diye sordu sözümü keserek.

"Hatırlarsın, Eli ile ilgili çok şey oluyordu. Ve onu tekrar görene kadar bunu tamamen unutmuştum. Dün bana 'dur' der gibi elini kaldırdı. Tuhaftı çünkü ona yaklaşmaya çalışmıyordum. Ama bugün aynı şeyi yaptı ve sonra başparmağını indirdi. Bir şey olana kadar günleri sayıyor. Zamanımın tükenmekte olduğu gibi korkunç bir hissim var. Bugün dediğin gibi. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyoruz."

"Birlikte geçirdiğimiz zamandan bahsediyordum. Hayatından değil. Sana hiçbir Şey olmayacak."

Neden sürekli bunu söylüyordu? Geleceği bilmiyordu. Yutkundum.

"Bunu birlikte zeceğiz. Diğerleri de her an gelebilirler."

"Sence de haklı değil miyim?" diye sordum.

"Bu bir varsayım. Onun sana zarar vermek istediğine dair hiçbir nedenimiz yok."

"Don için alıŐıyor."

"Liza'nın onun motivasyonlarını artık daha iyi anlamıŐ olması gerekirdi. Bütün gün onu araŐtırdı. YerleŐmeniz için size birkaç dakika vermeliyim." Elleri baktı. Sözlerine rağmen yataktan kalkmadı.

"V?"

Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Ve ilk defa onu anlayabildim. En azından anlayabildiğimi sandım. zgn görünüyordu. Yutkundum. Çünkü neden zgn olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Haklı olduğumu düşünüyordu. Vardığım sonucun bir sıçrama olduğunu söylese de, sadece dört gün ömrüm kaldığını düşünüyordu.

KapŐonunun st kısmını kavrayıp gözlerini örtmek için biraz aşağı çekti. Boğazını temizledi ve ayağa kalktı. Başka bir Şey söyleyemeden odadan çıkıŐını izledim.

YerleŐmek için zamana ihtiyaım yoktu. Bavullarımı açacak değildim zaten. Bu kalıcı bir durum değildi. Ya dört gün içinde bir çözüm bulacaktık ya da zaten ölmüş olacaktım. V'nin düşündüğünün aksine, Sadie Davis'in motivasyonlarını analiz etmeye gerek yoktu. Gözlerinde görebiliyordum. O boşluğu. Don'un gözlerinde de aynı ifade vardı. Onlar katildi. TanıŐtıkları herkesin neŐesini ve yaşam enerjisini emip götürüyorlardı. Tıpkı benim gibi.

"Eli Serrano girişte," diye duyurdu Athena'nın bilgisayarlaşmış sesi hoparlör sisteminden.

Hızla odadan çıktım. Eli'nin burada uyuduğunu bilmemesi daha iyi olurdu. V ile aynı odada olmak zaten yeterince garipti. Düşmanlığı daha da artırmaya ihtiyacım yoktu.

"Erişim izni verildi," dedi V ve pencere vızıldayarak açıldı.

Nedenini tam olarak bilmiyordum ama Eli'nin 26 yaşında olduğunu öğrendiğimden beri bunu fark edebiliyordum. Sınıflarımdaki diğer erkek çocuklardan farklı bir duruşu vardı. Biraz daha dik duruyor ve etrafında daha otoriter bir hava vardı. Belki de bu yüzden ona bu kadar kolayca ilgi duymuştum. Özgüveni bulaşıcıydı. Bu da bana kendime olan inancımı artırmıştı.

Eli yanıma gelirken gülümsedi. "Derslerinin geri kalanı nasıl geçti?"

"Odaklanmakta zorlandım."

"Neden?"

"Çünkü zamanı düşünüyordum. Ve zamanımın tükenmekte olduğunu." Şimdi her zamankinden daha çok.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Neyi gerçekleştireceksin?" diye sordu V.

Ona doğru döndüm. İlk defa, kendisini Eli gibi taşıdığını fark ettim. Her şeyiyle özgüven saçıyordu. Benden de büyük olmalıydı. Neden yüzünü göstermiyordu? Ya da sadece bir harften oluşan bir isim vermiyordu?

"Neyi tamamlayayım?" diye tekrarladı V.

Don'u öldürmek istediğimi söylediğimde nasıl tepki vereceğinden emin değildim, bu yüzden Athena'nın sesi bizi böldüğünde rahatladım.

"Liza Roth girişte."

"Erişim izni verildi," dedi V. Bana doğru bir adım attı. Eli'nin neye atıfta bulunduğunu öğrenmek istediğini biliyordum. Bunu öylece unutmayacaktı.

Özellikle de ben bu kadar suçlu gibi davrandığım için.

"Bu da neyin nesi böyle?" diye sordu Liza.

Bir başka dikkat dağıtıcı unsur için teşekkürler. Hepimiz ona döndük.

"Karargâhıma hoş geldiniz," dedi V.

Yanımızdan geçti, V'yi tamamen görmezden geldi ve tüm bilgisayarlarının bulunduğu yükseltilmiş platforma çıktı. Yaklaştığı ilk monitördeki düğmelerden birine hemen dokundu.

"Erişim engellendi," dedi Athena.

Liza sıçradı ve sonra yüzünde aptalca bir gülümsemeyle arkasını döndü. Sanki en sevdiği rüyasına girmiş gibiydi. "Sanal asistanın mı var? Bu müthiş. Adı ne?"

"Adı Athena," dedi V.

"Başka ne iş yapıyor?"

"Ondan istediğim her şeyi yap. Athena, üssü aydınlat."

Liza'nın üzerinde durduğu zemin aniden mavi bir ışıkla parladı.

Liza aşağıya baktı ve gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti. "Hangi işlemciyi kullanıyor? Arka tarafına bir göz atabilir miyim?"

Eli güldü.

Liza ona dik dik baktı. "Colorado, Grand Junction'dan Eli Serrano. Polis akademisinden sınıf birincisi olarak mezun oldun ve baban gibi devriye polisi olmak yerine dedektif olmayı seçtin." Yüksek platformdan atladı ve yerdeki ışıklar otomatik olarak söndü. "Açıkça sapık eğilimlerin ve tehlikeye düşkünlüğün var. Ben Liza." Elini ona uzattı. "Ve Athena'nın kışından bahsetmiyordum."

Arka taraf yorumuna güldüğüne ve bana gülmediğine sevindim. Onun benim hakkımda ne düşündüğünü zaten bildiğimden oldukça emindim ama herkesin duymasını istemiyordum.

Eli isteksizce elini sıktı. "Benim sapıkça eğilimlerim yok."

Cevap vermek yerine ondan yüzünü çevirdi. "Burada ölüm arzusu olmayan tek kişi olarak, kendimi tamamen açık bir şekilde ifade etmek istiyorum. Gölgelede çalışıyorum. Eğer benim...her neyse bu...bunun bir parçası olduğuma dair tek bir kelime bile duyulursa, işim biter. Ve verimli çalışabilmek için bunların hepsine erişimim olması gerekiyor." Arkasındaki bilgisayarları işaret etti.

"Tamamlandı," dedi V.

Gülümsedi. "Ve benim gözetim sistemime sızmayı bırakmalısın. İstersen sana kendi sistemini kurarım. Ama gözetlenmekten hoşlanmıyorum. Özellikle de izini nasıl gizleyeceğini bilmiyorsan. Hepimizin ölümüne sebep olacaksın."

V başını salladı.

"Peki o zaman." Cam masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. "Hepimiz birlikte çalışacaksak, bence tam bir şeffaflığa ihtiyacımız var. Bu yüzden başlamadan önce herkesin aklındaki temel soruyu ele almalıyız, ne dersin? V," dedi kimsenin onayını beklemeden. "Sen gerçekte kimsin ve bunu neden yapıyorsun?"

Bölüm 22

Pazartesi

V sol elini yumruk yaptı. Başka kimsenin fark edip etmediğinden emin değildim ama tüm dikkatimi ona odaklayabiliyordum. Havadaki düşmanlığı neredeyse hissedebiliyordum. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi," dedi V.

"Tüm ayrıntılar ortaya konmazsa gerçeği nasıl ortaya çıkaracağız?" diye sordu Liza.

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

"Eğer bu doğru olsaydı, şu anda hepimiz burada, sizin dairenizde olmazdık."

"Haklı," dedi Eli.

V başını salladı. "Liza, zaten anlaştık. Bilgisayarlarıma ve Athena'ya erişim izni vereceğim. Ve seni hacklemeyi bırakacağım. Başka bir şey yok."

"Peki ya şöyle olsaydı..."

"Bize söylemek zorunda değil," dedim sözünü keserek. "Bana yardım etmek için burada olmanızdan dolayı gerçekten minnettarım. Ama eğer bu sadece bizim kavga etmemizden ibaret olacaksa, bunun bir parçası olmak istemiyorum." Kendimi yanıyormuş gibi hissettiren bir duruma isteyerek girmek istemezdim. Bu haldeyken doğru düzgün düşünemezdim. Kendi başıma çalışmak daha iyi olurdu.

"Açıkçası kim olduğunuzu umursamıyor," dedi Liza. "Helspet Mafyası'nın lideriyle birlikte yaşıyordu ve bunun farkında bile değildi. Açıkça akıl sağlığı yerinde değil."

"Affedersiniz?" Sorunu neydi ki? Kim birinin evine girip böyle hakaretler yağdırmaya başlar?

"Söylediğim tek şey, kimliğini bile bize emanet etmediği halde bizden çok şey istiyor."

"Az önce öyle demedin. Bana deli dedin." Ne kadar da kötü bir kadın.

"Bir noktaya dikkat çekmek istedim. Bu kadar hassas olmayın."

V yumruğunu cam masaya vurduğunda hepimiz irkildik. Oraya nasıl geldiğini bile görmemiştim. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Liza, yardımına gerçekten ihtiyacımız var. Bunu sana daha önce de söyledim. Ama eğer bu konuyu bırakmayacaksan, senden gitmeni rica etmek zorunda kalacağım."

Yüzünde dalgın bir ifadeyle bilgisayarlara baktı. "Pekala." Omuzlarını silkti. "Konu kapanmıştır."

V başını salladı. "Herkes yerine otursun lütfen."

Geri kalanımız Liza'nın yanına, masanın etrafına oturduk. Ben Liza'nın karşısına oturdum ve Eli hızla yanıma yerleşti, neredeyse V'ye çarpıyordu. Eli kolunu bana dokunmadan sandalyemin arkasına koydu.

V, Eli'nin karşısına oturup ona dik dik baktığında, düşmanlık neredeyse anında yeniden havayı sardı.

Bu hiç de iyi gitmiyordu. Cevaplar istiyordum. Bu her neyse, onu değil.

V boğazını temizledi. "Liza, Sadie Davis hakkında ne öğrendin?"

"İstedğim kadar değil. Kendisi eski asker. Daha da önemlisi, çok iyi eğitilmiş bir keskin nişancı. Umarım bu bir sorun teşkil etmez."

Sözleri karşısında midem bulandı. Demek böyle ölecektim. En beklemediğim anda.

"Bizim tarafımızda bir gelişme var," dedi V. "Sadie dün onunla karşılaştı. Elini kaldırdı," V elini kaldırdı, beş parmağını yana açtı. "Onun durmasını

söylediğini sandı. Ama bugün tekrar karşılaştıklarında, sadece dört parmağı havadaydı."

"Bir şey için geri sayım mı yapıyor?" diye sordu Eli.

"Öyle görünüyor." Sandalyemde hafifçe kıpırdandım. "Ne olduğunu anlamak için dört günümüz var."

"Dört," dedi Liza. "Hımm."

Hepimiz ona doğru döndük.

"Ya dün sana durmanı söylemişse? Ama bugün başka bir şey söylemiş olabilir. Yani, V bu olayı 'Dörtlülerin Buluşması' olarak adlandırdı. Ya konu bizsek?"

Tüylerim diken diken oldu. Hepimiz birbirimize bakıp durduk.

"Buradaki amacını tam olarak belirleyene kadar ne dediğini anlayamayacağız," dedi V. "Bence Sadie'nin tüm hikayesini anlatmasını sağlamalıyız. Mutlaka bir şeyi kaçırıyoruz."

Saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Geçmişimden bahsetmeye alışkın değildim. Sanki kalbime yakın, kilitli tuttuğum küçük bir parçamdı. Elimle göğsümün ortasına dokundum, kolyemi hissetmeyi bekliyordum ama bunun yerine kaybettiğim her şeyi hatırladım. "Sekiz yaşındayken anne babam bir trafik kazasında öldü." Ellerimi kenetleyip masaya koydum. "Büyükannemle yaşamaya başladım. Bir yıldan biraz daha kısa bir süre sonra o da öldü." Ellerime baktım. "Don'a kadar çok fazla koruyucu aile yanında kaldım." Yutkundum. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

Eli'nin kollarının arkamdaki sandalyeden kayarak omuzlarıma dolandığını hissettim. "Bunların hepsini zaten biliyoruz. Onun bu konuda konuşmasının hiçbir faydası olacağını sanmıyorum."

Teşekkür ederim.

"Summer'ın az önce uydurduğu o detaylı hikayeye birçok düzeltmem var," dedi Liza gülerek ve çantasından bir not defteri çıkardı. "Birisi Summer ve büyükannesinin karbonmonoksit zehirlenmesinden öldüğüne dair sahte bir rapor hazırlamış. Siber izi bu yılın başlarına kadar takip ettim. Bu da demek oluyor ki, bunu yapan kişi sizin ortadan kaybolup çalıntı bir kimlikle yeniden ortaya çıkmış gibi görünmenizi sağlamaya çalışmış. Kayıtları değiştirdiğiniz, raporları tahrif ettiğiniz ve birinin kimliğini çaldığınız anlaşılıyor. Bu sizi uzun süre hapse atmaya yeter. Öte yandan, ortaya çıkardığım evlat edinme belgeleri aslında meşruydu. Koruyucu aileden ayrıldığınızda Don Roberts tarafından yasal olarak evlat edinilmişsiniz."

Sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi elini kaldırdı. Ama ben zaten bir şey söylemeyi planlamamıştım.

"Ama şimdi biliyoruz ki, adınızı değiştirdi ve sizi Sadie Davis olarak evlat edindi, böylece herkes Summer Brooks'un kayıp olduğunu düşünecekti. Hiçbir zaman koruyucu aile olarak kayıtlı değildi. Yani sizi ona götüren kişi de sistemin bir parçası değildi. Kim olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Dudaklarımın içini ısırdım. "Ben daha çocuktum. Bilmiyorum..." Don'la ilk tanıştığım anı hatırlamaya çalıştım. Zihnim bomboştu. Hatırladığım tek şey, onun dostça bir gülümsemesi olduğunu düşünmemdi. Şansımın nihayet döndüğünü sanmıştım. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırdı. Başımı salladım. "Hatırlamıyorum."

Liza iç çekti. "Pekala, yani orada bir ipucumuz yok. Kayıp kişiler vakasıyla ilgili elimizdeki tek şey Rebecca Young'ın yaptığı şikayet. Onu tanıyor muydun, Summer?"

"Evet. Komşumdu."

"Anne babanızla birlikte birkaç farklı adreste yaşadınız. O, hangi adreste komşunuzdu?"

"Sonuncusu."

Liza defterine bir şeyler karaladı. "Tamam, Rebecca Young seni arayan tek kişiymiş. Bunu araştırmalı mıyız? Belki..."

"Hayır." Sesimin ne kadar otoriter çıktığına şaşırdım. "Lütfen onu ve ailesini bu işin dışında bırakabilir miyiz? Başka kimseyi bu karmaşaya çekmek istemiyorum."

"Beş yaşımdan beri siber bir iz bırakmadım. Bence araştırılmaya değer. Ama şu anda zaten bildiklerimizden bahsediyoruz." Çantasından bir dosya çıkardı ve açtı. "Hikayenizin kaldığı yerden devam edelim. Summer, Don Roberts ile neredeyse altı yıl birlikte yaşadı. Bu süre zarfında birçok kez fiziksel saldırıya uğradı ve onlarca kemiği kırıldı, ancak bilinen tek acil servis ziyareti bu oldu. Ayrıca cinsel saldırıya da uğradı..."

"Liza, lütfen dur," dedim.

Liza beni görmezden geldi. "Ve telafisi mümkün olmayan zararlar gördü..."

"Liza dur."

"...Onun pelvisi."

Sanki nefesim kesilmişti.

Eli'nin kolu omuzlarımdan düştü. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Liza'nın dosyasından bir kağıdı alıp onun hazırladığı rapora baktı.

"Bu, çocuk sahibi olamayacağım anlamına geliyor," dedim. Muhtemelen bu kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylemiştim. Bunu duymak, her şeyin çok kesin olduğunu hissettirdi. Don'un benden aldığı her şeyi hatırlayarak elimi karnıma koydum. "Hemen döneceğim." Aniden ayağa kalkarken arkamdaki sandalye gıcırdadı. "Sadece tuvalete gitmem gerekiyor." Kimse bana bir şey söylemeden uzaklaştım.

Kapıyı arkamdan kilitledim, ellerimi makyaj masasına koydum ve aynadaki yansımama baktım. Ve kısa bir an için onu gördüm. Don'un gözlerindeki bakışı gördüm. Gerçek Sadie Davis'in gözlerinde. Ölüm. Ellerimi kaldırdım ve bir adım geri çekildim. Onlara dönüşüyordum. Beni en kötü kabusuma dönüştürüyordu.

Saçlarımı parmaklarımla düzelttim ve aynadan yüzümü çevirdim. Umutlarımı ve hayallerimi öldürmüştü. Yaşama sebebimi öldürmüştü. Belki de bu yolda devam etmek onun istediği şeydi. Birdenbire kendimi bitkin hissettim. Sanki içimdeki tüm mücadele gücü kemiklerimden çekip gitmişti.

Bu gece planladığım gibi gitmiyordu. En mahrem detaylarımın ortaya çıkmasını beklemiyordum. Masadaki hiç kimsenin üreme olasılığım hakkında bilgi sahibi olmasına gerek yoktu. Ya da olmaması hakkında. Liza sınırı aşmıştı. Bunu ifşa etmenin beni nasıl inciteceğini nasıl görmemişti? Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Özellikle de gerçek Sadie Davis'in dört gün içinde ne yapacağını çözemezsek. Konuşacak daha çok şeyimiz vardı. Kendimi banyoya kilitlemem kimseye yardımcı olmuyordu. Aynaya bir daha bakmadan koridora geri çıktım.

Cam masanın önündeki duvara yansıtılan resmi görünce donakaldım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Miles'in ailesi ve ben vardık. Annesi ve babası birbirlerinin sırtına sarılmış, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle duruyorlardı. Miles ve ben de ebeveynlerinin önünde duruyorduk ve babasının eli oğlunun omzundaydı. Benimle Miles arasında garip bir boşluk vardı. Küçükken hep o boşluğun kaybolmasını istemiştım. Ama fark etmediğim şey, aramızdaki boşluğun hiç var olmamış olmasıydı. Miles'in benimle tanışma hikayesini düşündüm. Ve bunun benim sandığımdan ne kadar farklı olduğunu. Ama resimde her şey apaçık ortadaydı. Çünkü Miles kameraya bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını hızla sildim. "Senden Young ailesini araştırmamanı istemiştim."

Üçü de bana döndü. Sanırım banyodan çıktığımı duymamışlardı.

"Bize yurt görevlinizin Rebecca Young'ın oğlu olduğunu ne zaman söyleyecektiniz?" diye sordu Eli.

"Ben..." sesim kesildi. "Bunun önemli olduğunu düşünmedim. Çok uzun zaman önceydi. Benim Summer olduğumu bilmiyor."

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz."

"Evet, biliyorum. Bana asla yalan söylemezdi." Bu düşüncenin içime işlemesine izin verdim. Dokuz yaşımdan beri Miles'a yaptığım tek şey ona yalan söylemektir. Ona iyi olduğumu söylemek. Ona koruyucu ailede olmaktan rahatsız olmadığımı söylemek. Ona kimsenin bana zarar vermediğini söylemek.

"İnsanlar değişir, Summer."

Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Çünkü artık Summer değildim. Duvardaki resme tekrar baktım. Beni seviyordu. Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Eğer kimliğinin tehlikeye girdiğini düşünmüyorsa, o zaman sorun yok," dedi V.

"Onu izliyor olabilirsin, ama ben de izliyorum." Eli ayağa kalktı. "Bu Miles denen adam onu istiyor. Ona nasıl baktığını görmelisin, sanki bir et parçasıymış gibi."

"Öyle biri değil." Nasıl olur da onun hakkında böyle konuşmaya cüret eder? Masaya geri döndüm. "Onu tanımıyorsun. Öyle biri değil."

"Miles Young muhtemelen kampüsteki kadınların yarısıyla yatmıştır," dedi Eli. "O bir kadın avcısı."

Onunla tam olarak tartışamazdım. Kins'in de söylediğiyle aynı şeydi. Anlaşılan Miles tam bir çapkındı. Ama ben bunların hiçbirini görmemiştim.

Sanki sadece bana bakıyordu. "O zaman değişmiş."

"Sadece seni kandırıyor," dedi Eli. Dikkatini tekrar V'ye çevirdi. "Bak, herkesin dikkatini çekiyor. İkimiz de bunu biliyoruz. Miles, dönem başından beri onunla çıkmaya çalışıyor. Bunu başka kimsenin bilmesini istemiyoruz. Sadece herkesin onun bir erkek arkadaşı olduğunu düşünmesinin onun için daha güvenli olduğunu söylüyorum..."

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi V.

Liza ve Eli ile ne zaman gizli görüşmeler yapmıştı? Sanki bu tuhaf gruba katılmak için ikisiyle de pazarlık yapmış gibiydi. Ne üzerinde anlaşmışlardı?

"En iyi seçenek benim," diye devam etti Eli. "Onun yalnız bırakılması gerekiyor. Eğer benimle birlikte dolaşmaya devam ederse bu gerçekleşir."

Liza, Eli'nin ağzından çıkan her kelimeyi başıyla onaylıyordu. "Eli'ye katılıyorum."

"İsteddiği kişiyle konuşabilir, yeter ki mesafesini korusun," dedi V.

"Eğer bu onu ve geri kalanımızı tehlikeye atacaksa, hayır." Eli elini masaya koydu ve öne eğildi. "Ondan bir arkadaşlığını bitirmesini istiyoruz, büyük bir şey değil."

"Benim ne düşündüğümü kimse umursuyor mu?" diye sordum.

Hepsi bana döndü.

Ve söylemek istediklerimi tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilmediğimi fark ettim. Eli'ye karşı hislerim vardı. Evet, onunla birlikte olmak bir kazaydı, ama her şeyden önce bu hislerimi daha da güçlendirdi. V ile aramızda görmezden gelmekte zorlandığım bir kimya vardı. Sanki acılarımız bizi bir araya getirmişti. Bunun ikisinin de benden nefret etmesiyle sonuçlanmasını istemiyordum. "Miles, mantıklı olan son parçam. Büyürken en iyi arkadaşımdı."

"Peki ya şimdi?" dedi V.

Dudaklarımın içini ısırdım. Sekiz yaşımdan beri ona aşığım. "Sadece onun incinmesini istemiyorum."

V, Eli'ye döndü. "Pekala. Onu güvende tutmak için dışarıda onun erkek arkadaşymış gibi davran. Ama bu rol yapmayı kapıda bırakalım, olur mu?"

Birkaç dakika boyunca V benim tarafımdaymış gibi görünüyordu. Ama sonra bir anda, Miles'la olan ilişkiyi de tamamen gözden çıkardı.

Söyledikleri her şey doğrudu. Miles'la birlikte olmak onu tehlikeye atıyordu. Belki de sadece onunla konuşmak bile onu tehlikeye atıyordu. Onu bırakmak zorundaydım, oysa tek istediğim onun kollarında meteor yağmurunu izlemektir.

Bölüm 23

Pazartesi

"Bu da bizi bir sonraki konuya getiriyor," dedi Liza. Telefonundaki bir düğmeye bastı ve Miles'ın resmi kayboldu. "Gizemli Bay Crawford'ın kim olduğunu bulmamız gerekiyor."

Kollarımı kendime doladım ve masada onlara katıldım. Belki hayatımı analiz etmek onlar için kolaydı, ama benim için değildi. Ve Miles'ı kendimden uzaklaştırmayı düşünmek bile beni çok üşütüyordu. Bunu daha önce yanlışlıkla yapmıştım. Bir daha yapmayacaktım. Olanların gerçekliğini nihayet öğrendiğim bir anda asla. Beni hiç terk etmemişti. Gerçekte, nefes alıp almadığımla ilgilenen tek kişiler o ve annesiydi.

"Yaz, dünyada mısın?" dedi Liza ve elini yüzümün önünde salladı.

"Ne?" Anlaşılan bir şeyi kaçırmışım.

"Peki, Bay Crawford ile ilk olarak nasıl iletişime geçtiğinizi söylemişsiniz?"

"Hayır, öyle yapmadım. Bir gün memleketimdeki lokantada vardiyama giderken yanıma yaklaştı. Koruyucu aile sisteminin beni kontrol etmek için gönderdiğini söyledi. Son zamanlarda istismardan haberdar olduklarını iddia etti."

"Ve ona inandınız mı? Bu insanlar genellikle çocukların durumunu kontrol etmek için eve gelmezler mi?"

"Belki de yaşadığı istismardan dolayı Don'un orada olmasını istemiyordu diye düşündüm." Şimdi bunun aptalca geldiğini biliyorum. Ama o an, sonunda birinin benim tarafımda olduğunu hissetmiştim.

"Ayrıca, eğer koruyucu aile sisteminde çalışıyorsa, tanık koruma programındaki zamanınızı da onun yönetmesinin size neden garip gelmediğini düşünüyorsunuz? Bunların hepsi açıkça tehlike işaretleri."

"Korkmuştum. Bay Crawford gelmeden bir gün önce Don beni öldürmeye çalışmıştı. Düşünmedim ki..."

"Hayır, hiç düşünmedin." Liza gözlüklerini burnuna doğru itti. "Şey, kesinlikle ne koruyucu aile sisteminin ne de tanık koruma programının bir üyesi değil. Ve elimizde hiç fotoğraf yok çünkü Don'un evine hiç ayak basmadı. Yoksa Eli gerçekten de bir işe yarayabilirdi."

Eli sandalyesine yaslandı. "Beni istediğin kadar eleştir. Ama Liza'ya biraz anlayış göster. Neler yaşadığını biliyorsun."

Liza, "Daha önce saldırıya uğramış birinin, tanımadığı bir adamın peşinden körü körüne gitmesini anlamıyorum," dedi. "Bu delilik."

"Bana güvende olacağıma söz verdi," dedim sessizce. O tanıdık ürperti omurgamdan aşağı doğru indi ve V'ye baktım. Bay Crawford hakkındaki tartışma başladığından beri tek kelime etmemişti. Ve yaklaşık bir saat önce bana tam olarak aynı sözleri söylemişti, gerçekten sağlayamayacağı bir şey vaat etmişti. Ama o olamazdı, değil mi? V'nin benim yaşımdaki çocuklardan daha büyük görüldüğünü düşünmüştüm. Ama Bay Crawford muhtemelen kırklı yaşlarındaydı. Bu çok yaşlıydı, değil mi? V 40 yaşından büyük olamazdı.

V, sorumu sezmiş gibi gözlerimi bana dikti.

"Sadece saç rengi, olası yaş ve boydan daha fazlasına ihtiyacımız var," dedi Liza. "Yazı düşünün."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bay Crawford da uzundu. Belki de aynı boydaydı. "V..."

"Ben değilim," diye gürledi sesi.

Liza da ona döndü. "Maskeni çıkarırsan bu tür şeyleri eleyebiliriz." Onu baştan aşağı süzerken, sanki gözleriyle onu soyuyormuş gibiydi. Miles'ın bana baktığından çok daha fazla, ona bir et parçası gibi bakıyordu.

"Ben değilim," diye tekrarladı V. "Sadie Davis'in New York'a gelene kadar kim olduğunu bilmiyordum."

Onun benim hakkımda bildiği şeyleri düşündüm. Bana Summer Brooks diye seslenmeyi reddetmesini. Söylemek zorunda olmadığı için söylememişti. Sadie Davis'i bu şehre gelene kadar tanımıyordu. Ama Summer Brooks'u tanıyordu. Beni tanıyordu. Gerçek beni. Konuyu daha da açmak istedim ama başka bir kavga çıkarmak istemedim. Onun kim olduğunu bilmem gerekiyordu. Belki de geçmişimden tutunabileceğim Miles'tan daha fazlası vardı. Gerçekten başka bir tanıdık yüze ihtiyacım vardı.

V başını benden çevirdi. "Ama Bay Crawford'ı gördüm. Sadie ve o, yerleşme gününde kampüsün karşısındaki bir kahve dükkanına birlikte girdiler. Sonra da ayrı ayrı çıktılar. Onu tekrar görsem tanırım."

"O zaman bile beni izliyor muydun?" diye sordum.

"Evet." Hala bana dönüp bakmadı.

"Yani bankama gitmeniz sadece bir tesadüf değildi, değil mi?" Cevabı zaten biliyordum. Başından beri biliyordum.

"Bilgi arıyordum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey olmadı. Dikkatim dağıldı."

"Yani banka soyguncuları için mi oradaydınız yoksa başka bir şey için mi?"

"Banka havalesinin sizin hesabınıza yapıldığını takip etmek istiyordum. Mekanı soyan adamlar bir avantajdı. Ama umduğum gibi Don ile bir bağlantıları yoktu. Ve aslında daha fazla bilgi edinme şansımı mahvetttiler."

"Mevduatları zaten inceledim," dedi Liza. "Ailesi ona bir vakıf fonu bırakmış ve gerçekten yüksek hayat sigortası poliçeleri yaptırmışlar. Ayrıca büyükannesinin mirasından da pay almış. Her şey doğrudan onların hesaplarından gelmiş, bulabildiğim kadarıyla aracı yok."

"Belki de Bay Crawford sadece iyi niyetli biridir," dedi Eli. "Belki de bankacıydı ya da benzeri bir iş yapıyordu ve kızın 18 yaşına gireceği için mirasın dondurulmasının yakında çözüleceğini öğrendi."

Liza başını salladı. "Peki onu nasıl buldular? Yeni bir isim ve yeni bir adresle, polis bile yerini tespit edemedi."

"Yani kaçırılmamdan haberdar olan biri miydi?" Kollarımı tekrar kendime doladım. "Buna inanmıyorum. Don ya da tetikçilerinden hiçbiri gibi değildi. İyi bir insandı." Yanındayken alevleri hissetmedim.

"Korktuğunuzu kendiniz de söylediniz. Belki de sadece inanmak istediğiniz şeyleri gördünüz."

"Yanlış yerde arıyorsun. O sadece gizli görevdeydi ya da benzeri bir şey. Eli gibi." Onu işaret ettim. "Biraz araştırma yapamaz mısın? Kanallarını falan inceleyemez misin?"

"O polis değil," dedi Eli. "Veritabanında zaten sorguladım. Sahte isim kullanmış olması da oldukça mümkün."

"Bakın. Sahte isim," dedim. "Muhtemelen o da polistir. Yani... başka neden bana yardım etsin ki?"

"Haklısın," dedi Eli. "Don'un adamlarından birinin ona yardım edip mafyanın geri kalanına karşı kendini riske atmasının hiçbir mantığı yok. Bu mantıklı değil, Liza."

"Pekala. Başka şeylere de bakacağım ve neler bulabileceğime bakacağım. Ama dediğim gibi, en azından Crawford soyadıyla, iddia ettiği iki ofisten hiçbirinde çalışmıyor. Ve fotoğraf olmadan fazla bir şey

yapamam. Kahve dükkanında onları gözetlerken fotoğraf çekmediğinizi varsayıyorum, değil mi?" dedi V.'ye.

Başını salladı. "Telefonumu yeterince kez hackledin, bunu yapmadığımı biliyorsun."

Güldü. O gece onu ilk kez gülerken duymuştum.

"Haklısın," dedi Liza.

"Bunun komik olduğunu düşünmene sevindim." V kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İsterseniz güvenlik ayarlarınızda bazı ince ayarlar yapmanıza yardımcı olabilirim."

"Buradaki her şeye hoş geldiniz. Size Athena'yı da gösterebilirim," dedi V.

"Harika." Liza, gözlüğünü burnunun üzerine doğru iterken yanakları hafifçe kızardı. "Şimdi uygun bir zaman mı?"

Başını salladı. "Başka ele almamız gereken bir şey var mı? Liza ve ben, gizemli Sadie Davis geri sayımı ve Bay Crawford hakkında biraz daha araştırma yapabiliriz."

Liza'nın birini randevuya davet ettiğine az önce şahit olduğumdan oldukça emindim. Liza'nın ona aşık olduğunu söylediğimde V bana inanmamış gibiydi. Ama bana tamamen açıktı ve o da bilmeden onunla randevuya çıkmayı kabul etmişti. Ya da belki de bilerek yapmıştı. İçimde küçük bir kıskançlık hissi belirdiğinde şaşırdım. Bana ne oluyor? V bana zaten birlikte geçireceğimiz bu kısa zamanın tadını çıkarabileceğimizi söylemişti. Ve ben de buna bir son vermeye karar vermiştim. Her iki durumda da, Liza'nın gecenin geri kalanında onunla flört etmesini izlemek istemiyordum.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Eli. "Zaten gitmeliyiz. Yarın erken bir dersim var." Ayağa kalktı. "Hazır mısın, Summer?"

"Aslında burada kalıyorum."

Eli güldü. "Hadi gel, seni eve kadar bırakayım."

"Hayır, yani, tüm eşyalarımı getirdim. Önümüzdeki birkaç gün burada kalacağım. Sadie Davis'in durumu netleşene kadar." Bunun bir kavgaya dönüşmesini istemiyordum. Eli'nin yanındayken kendimi güvende hissetmediğimden falan değildi. Dudaklarımın içini ısırđım. Yoksa burada kalmayı tercih etmemin sebebi tam olarak bu muydu?

"İstersen geceyi benim evimde geçirebilirsin. Sorun değıl."

"Gitmiyor," dedi V. "Yarın aynı saatte görüşürüz."

Eli itiraz edecek gibi görünüyordu ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadan hemen sustu.

Tutmuş olduğum nefesi bıraktım.

Eli eğilip kulağıma fısıldadı: "Kendini rahatsız hissedersen beni ara. Bu adama güvendiğini biliyorum ama kim olduğunu bilmiyoruz. Sadece söyle, hemen geri dönerim." Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Ve ilk defa alevleri hissetmedim. Bunun, onun gerçekte kim olduğunu nihayet öğrendiğim için mi yoksa duygularımın değıştiğı için mi olduğundan emin değildim. Ama nedense, bunun iyi bir şey olduğundan hiç emin değildim.

"Herkes iyi geceler," dedi Eli el sallayarak.

"İyi geceler!" dedi Liza neşeyle. "Şey, eee, işlemciler hakkında..." V'ye bakarken sesi kesildi. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, parmakları saçlarının arasına takıldı ve elini beceriksizce çekmek zorunda kaldı.

Düz.

V bana döndü. Onlarla birlikte daha fazla araştırma yapmam için beni davet edip etmeyeceğinden emin değildim, ama aklından geçenleri söylemesine fırsat vermeden sözünü kestim.

"Çatıya çıkmamda bir sakınca var mı?"

Bana merakla baktı. "Neden?"

"Sadece biraz temiz hava almak istiyorum."

"Bize katılmanızdan memnuniyet duyarız," dedi.

"Pff." Liza kolunu salladı. "Bunlar sadece sıkıcı şeyler. Araştırmanın geri kalanını da halledebiliriz. Değil mi V? Çatıda iyi eğlenceler!" diye ekledi V cevap vermeden önce.

V beni kalmaya ikna etmeye çalışmadan önce ayağa kalktım, hatta onun beni gerçekten isteyip istemediğinden bile şüphe ediyordum. Zihnimde beliren kıskançlık duygusundan kurtulmak için başımı salladım. Bugünün başlarında ona Liza ile çıkması gerektiğini söylemişim. Belki de kendi aptalca tavsiyemi uyguluyordu.

"İyi akşamlar, Sadie," dedi Athena çıkışa yaklaşırken. Önümdeki pencere yavaşça yükseldi.

"Şey, teşekkürler, size de," dedim çekingen bir şekilde ve başımın üzerindeki hoparlöre baktım. Bana ilk defa bu kadar nazık davranmıştı. Belki de insanlara alışması biraz zaman almıştı. V'nin Athena'ya bunu söylemesini söylemiş olup olmadığını görmek için arkamı döndüm.

Kalbim bir anlığına durdu. V doğrudan bana bakıyordu. Liza yanında konuşuyordu ama V kesinlikle sohbete katılmıyordu. İçim eriyormuş gibi hissettim. Hızla arkamı döndüm ve pencereden dışarı çıktım.

Bölüm 24

Pazartesi

Bu gece hava ağırdı, neredeyse yağmur yağacakmış gibiydi. Ama gökyüzü üzerimde dümdüz ve berraktı. Belki de göğsümdeki ağırlık, yaklaşan felaketin hissiydi. Kafamdaki saatin tıkırtısını bir türlü susturamıyordum.

Yüzümden bir damla yaş süzülüp saçlarıma düştü. Şehrin gökyüzünde görünen birkaç yıldız üzerimde bulanıklaştı. Uzun zamandır ilk defa yalnız olmadığımı hissettim. En azından etrafımda benim iyiliğimi düşünen insanlar vardı. Ama onları sürekli kendimden uzaklaştırıyordum. Bu da beni, gerçekten yalnız olduğum zamankinden daha da yalnız hissettiriyordu.

Telefonumu kaldırdım ve az önce rehberime eklediğim Miles'ın adına baktım. Buraya hava almak için gelmemiştim. Meteor yağmurunu izlemek istemiştim. Ama o aptal şehir ışıkları her şeyi engellemişti. Gözyaşlarımı sildim.

Yıllarca yıldızlara bakıp Miles'ın nerede olduğunu merak etmiştim. Onu özlemiştim. Onu sevmiştim. Adını lanetlemiştim. Ve şimdi tam buradaydı. Ve ona ihtiyacım vardı. Tanrım, ona çok ihtiyacım vardı. Cep telefonunu bıraktım.

Bana yardım etmeye çalışan herkesin istediğine karşı çıkamazdım. Çocukluğumdan beri ilk defa herkesin beni gerçekten görebildiğini hissettim. Elimle karnımı tuttum ve karanlık gökyüzüne baktım. Sorun şu ki, kimsenin görmesini istemediğim yanlarım vardı. Liza'ya, Eli ve V'ye bilmelerine gerek olmayan bilgileri paylaştığı için kızgındım. Buna hakkı yoktu. Belli ki benim duygularımı umursamıyordu. Öyleyse ben neden onun duygularını umursayayım ki?

Telefonumu tekrar elime aldım ve Miles'a bir mesaj yazdım. "Bu gece yıldızları zar zor görebiliyorum." Oldukça masum bir mesajdı. Onunla flört etmiyordum. Sadece onun da benimle aynı şeye baktığını bilmeye ihtiyacım vardı. Uzun zamandır bu onayı alamamıştım. Bu gece buna ihtiyacım vardı. Kendimi vazgeçirmeden önce, gönder tuşuna bastım.

Eğer gerçekten herkesin sandığı gibi çapkın biri olsaydı, muhtemelen benim olduğumu bilmezdi. Muhtemelen meteor yağmurunu izlemek için başka bir kız bulmuştu. Telefonum titreyince irkildim. Telefonu kaldırdım ve parmağımı ekranda kaydurdum.

"Yeterince dikkatli bakmıyorsunuz."

Sözleri gözyaşlarımın daha da hızlı akmasına neden oldu. Bu sözleri bana ilk kez söylemiyordu. Ağaç evinde, hangi yıldızların hangi takımyıldızları oluşturduğu konusunda tartıştığımızı hatırladım. Bana her zaman görmeyi öğreten oydu. Bana en küçük takımyıldızları bile takdir etmeyi öğretmişti. Gözyaşlarımı sildim ve yukarıdaki karanlığa odaklanmaya çalıştım. Birlikte ilk kez bir meteor yağmuru izlediğimizde, yıldızların gökyüzünden fırladığını sandığıma yemin ederim. Bana aradaki farkı anlamadığım bir sürü terimle açıklamıştı. Bir yanım hala yıldızların gökyüzündeki yerlerinden kaçtığına inanıyordu. Kaçış. Benim asla yapamadığım şeyi yapıyorlardı.

İlk meteorun gece gökyüzünde zar zor görülebilecek şekilde hızla geçtiğini görünce doğruldum. Telefonumu elime aldığım da yüzümde bir gülümseme belirdi. "Az önce bir tane gördüm," diye yazdım ve gönder tuşuna bastım.

"Sana söylemiştim," diye yanıtladı birkaç saniye sonra.

Gözlerimi devirdim. Mesajlaşırken daha çok genç haline benziyordu. Nedenini bilmiyordum. Muhtemelen keskin çene hattı dikkatimi dağıtmadığı içindi. Dudaklarımın içini ısırdım ve tekrar uzandım.

Gökyüzüne bakmak yerine telefonumun ekranına bakmaya devam ettim. Şu anda ona yakın hissetmemi sağlayan yıldızlar değildi. Ya da göğsümdeki kayıp bir kolye ucu da değildi. Gerçek o'na sahiptim. Ona istediğim her şeyi söyleyebilirdim. Ama yıllar beni susturmuştu. Eskiden en iyi arkadaşım olan, tamamen yabancı birine ne söyleyebilirdim ki? Tek istediğim özür dilemek ve onu affettiğimi söylemekti. Yeniden başlamak istiyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için bir şans daha istiyordum.

Ne diyeceğimi düşünmeden önce telefonum elimde titredi.

"Mutlu musun?"

Sözleri beni dondurdu. Bir anlığına gözlerimi kapattım, büyükannemin evinin çatısında bana aynı soruyu sorduğu anı hatırladım. Göğsümde bir şey sıkışmış gibiydi. O zamanlar hayatımda o olduğu için mutlu olduğumu söyleyebiliyordum. Hâlâ büyükannem vardı. Hâlâ inkâr edilemez bir umut duygusuna sahiptim.

Çünkü henüz Don'la tanışmamıştım. Henüz dayak yememiştim. Henüz bir bebeğimi kaybetmemiştim. Henüz pes etmemiştim.

Miles'a kim olduğum hakkında gerçeği söyleyemezdim. Ama bu, cevabım hakkında yalan söylemem gerektiği anlamına gelmiyordu. Gözlerimi açtım ve nasıl kullanacağımı unuttuğumdan emin olduğum iki harf yazdım. "Hayır." Gönder tuşuna bastım. Herkese iyi olduğumu söylemekten bıkmıştım. Yalanlardan bıkmıştım. Bu, benim bir nevi el uzatma girişimimdi.

Büyükannemin çatısında mutlu olup olmadığını sorduktan hemen sonra, ilk ve tek öpüşmemizi paylaşmıştık. Öpüşme belki de abartıydı. Gerçekte sadece bir öpücüktü. Ama dudaklarımız birkaç saniye birbirine kenetlenmişti. Gülümsemeyi asla bırakamayacağımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Dudaklarımın kenarlarını yukarı kıvırdım ve gökyüzüne gülümsedim. Gülümsemenin yüz kaslarıma yabancı gelmesi beni dehşete düşürdü. Sanki bunu yapmak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Ve daha güçlü olsaydım, kaybettiğim her şeye hala sahip olacağımı düşünmeden edemedim. Sadece bu düşünce bile göğsümü acıttı.

Telefonum tekrar titredi. Aşağıya baktım ve mesajı gördüm: "Ben de."

Acaba o bana mı ulaşıyordu? Beni mutlu edebileceğimi mi söylüyordu? Hava birdenbire tekrar ağırlaştı. Koruyucu aileye verildiğimde olanların onun anlattığı versiyonunu düşündüm. Öfkeli bir çocuk olduğundan bahsetmişti. Kendi acılarımla o kadar meşguldüm ki, daha önce mutlu olup olmadığını sormayı bile düşünmemiştim. "Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim," diye yazdım ve gönder tuşuna bastım.

"Böyle bir şey mümkün olamaz."

Doğrulup dizlerimi göğsüme çektim, çenemi dizimin üstüne yasladım. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Kim olduğumu bilseydi, bunu söylemezdi. Çünkü dokuz yaşımdan beri yaptığım tek şey onu hayal kırıklığına uğratmaktı.

Miles'tan bir mesaj daha geldi. "20 dakika sonra 6. Cadde ve Pine Sokağı'nın köşesinde buluşalım. Orada geç saatlere kadar açık olan ve hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir dondurmacı var."

Kelimelere dik dik baktım. Ona koşmak istedim. Hayatımın herkesin mutlu sonla bittiği bir film gibi olmasını istedim. Miles'ın kollarına geri atladıktan hemen sonra jenerik akmaya başlayacaktı. Başımı salladım. Anne babam öldükten sonra Disney filmlerini izlemeyi bırakmamın bir sebebi vardı. "Yapamam," diye yanıtladım.

"O gece Central Park'ta çok mutluydunuz, değil mi?"

"Sarhoştum."

"Sebepe bu değildi ve bunu sen de biliyorsun. Yirmi dakika."

Tam istediğim gibi bana ulaşmıştı. "Yapamam. Üzgünüm, Miles." Ve ben de onun çabasını boşa çıkarmıştım.

"Ben bekliyor olacağım."

Telefonumu yanıma bıraktım. Beni beklemeyi bırakın. Yüzümü dizlerime gömdüm ve gözyaşlarımın bacaklarımdan aşağı akmasına izin verdim. Miles Young, asla elde edemeyeceğim mutlu sondu. Dört günüm vardı. Hepsi bu. Onun beni unutması için koca bir ömrü vardı. Hayatımı mahvetmişim. Umarım onun hayatını da mahvetmemişimdir.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ki, bana doğru yaklaşan bir metal sesi duymaya başladım. Kahramanın acil çıkış merdivenlerinden çatıya çıktığını biliyordum. Ama onu gerçekten görmek istemiyordum. Tam çatıya adımını attığı anda gözyaşlarımı hızla sildim.

Yanıma doğru yürüdü ve tam önüme geldiğinde durdu. Ona bakarken gözlerimi kırıştırdım. Bana elini uzattı.

Başımı salladım.

Elini uzatmış, benim onu tutmamı bekliyordu.

"Meteor yağmurunu izliyorum. İçeri girmek istemiyorum." Huysuz bir çocuk gibi konuştum.

"Tamam," diye mırıldandı sesi, elini cebine sokarken.

"Liza ile randevun nasıl geçti?"

"Bu yüzden mi buradasın? Kıskanıyor musun?" Gülümsemedi ya da kahkaha atmadı. Gerçekten de hiçbir duygu göstermedi. Bu beni şaşırtmamalıydı. Ne olduğumuzu biliyordum. Zamanın bir anıydı.

İçimden bir ah çektim. "Kıskanç değilim." Belki içimin küçük bir kısmı kıskanıyordu ama ne önemi vardı ki? "Ne istersen yapabilirsin."

Yavaşça önümde diz çöktü ve ellerini dizlerimin üzerine koydu.

Zorlukla yutkundum.

"Seni istiyorum." Elleriyle bacaklarımı araladı ve dudaklarıma değene kadar öne eğildi. "Sana ihtiyacım var." Bu sefer dudaklarımız birbirine değdiğinde, nazık değildi. Açlığı geri gelmişti.

Elimi boynunun dibine koyup onu kendime doğru çektim. Ona da ihtiyacım vardı. Göğsümdeki acıyı o kadar kolayca dindirmişti ki. Aklımı kaçırdığımı biliyordum. Ama aynı zamanda bunun her neyse, bir günü daha atlatmama yardımcı olabileceğini de biliyordum.

Bölüm 25

Salı

Bende ciddi bir sorun vardı. Benim de sorunlarım vardı, ama intikamcının da vardı. Bu yüzden doğru gelmişti. Ama bu onun kollarına koşmak için iyi bir sebep değildi. Özellikle de Miles'a karşı da açıkça hislerim varken.

Profesörün tahtaya yazdığı kelimelere bakarken kalemimin ucunu ısırırdım. Dikkatli olmalıydım ama profesörün söylediklerinin hepsi kafamın üzerinden geçiyor gibiydi. Bu derste ne işim vardı ki? Liza'nın düşündüğünün aksine, Sadie Davis grubumuzun dört üyesinden bahsetmiyordu. Günleri sayıyordu. Bunun ne anlama geldiğini çözmek için zamanım tükeniyordu.

Not defterimi sırt çantama tıktırdım ve büyük amfi salonunun arka kapısından sessizce çıktım. Profesör arkasına bile dönmedi. Kimse beni özlemeyecek. Bu düşünceyi hemen kafamdan attım.

Yapraklar yeni yeni renk değiştirmeye başlıyordu. Derin bir nefes aldım. Kampüsün parlak yeşili yavaş yavaş soluyordu. Tıpkı benim de yavaş yavaş solduğum gibi. Dur.

Eli, dersten sonra beni V'nin evine kadar götürmek için benimle buluşacaktı, ama ayaklarım yerinde durmuyordu. Beklemeye vaktim yoktu. Hareket etmem, kaslarımın yanmasını hissetmem gerekiyordu. Kendimi nasıl savunacağımı öğrenmek için üç gün yeterli değildi. Ama bu beni denemekten alıkoymayacaktı. Umarım V bir antrenman seansına katılmaya istekli olur.

V'nin dairesine doğru yürümeye başladığımda onu gördüm. Sadie Davis, kampüsteki diğer üniversite öğrencilerinden biri gibi bir bankta oturmuş

kitap okuyordu. Sanki dersten sonra buradan geçeceğimi biliyordu. Bu, V'nin nerede yaşadığını bildiği anlamına mı geliyordu?

Onu daha önce gördüğüm diğer zamanların aksine, bu sefer donup kalmadım. Aksine, daha hızlı yürümeye başladım. Bu, onunla konuşmak için tek şansım olabilirdi. Bunu neden yaptığını ve tam olarak ne yaptığını anlamam gerekiyordu.

Varlığını hissetmiş gibi kitabı kapattı ve bana baktı. Yüzündeki ifade, ona doğru geldiğimi görünce şaşırdığını gösteriyordu. Hemen üç parmağını kaldırdı. Bu sefer gülümseme yoktu. Durmadığım için panikliyor gibiydi.

Birdenbire aramızdaki yürüme yollarına bir sürü öğrenci akın etmeye başladı ve onu görüş alanımın dışında bıraktılar.

Banka vardığımda gitmişti. Ama okuduğu kitap hâlâ oradaydı. Joseph Conrad'ın "Karanlığın Kalbi" adlı yıpranmış kitabını kaldırdım. Lisede İngilizce ödevi için okumuştum. Sadie Davis'in burada yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kongo'da yelken açan bir grup adam hakkındaydı. Kitabın kendisinin bir bağlantısı vardı, yine de.

Çocukken kitap okumayı çok severdim. Sanki bir kitabın sayfaları aracılığıyla hayatımdan kaçabiliyordum. Ama bu kitabı hiç sevmemiştim. Hiç de bir kaçış gibi hissettirmemişti. Zar zor bitirebildim. Ve bu sadece hikâyeyi beğenmememden kaynaklanmıyordu. Kitabı açtım ve başlık sayfasına bulaşmış kanı gördüm.

Şişeyi elimle kapattığımı hatırladım. Başım dönene kadar kanıyordu. Kırık parçaları tek tek yavaşça çıkarıyordum. Avucumu kitabın sayfalarına silip kanıtları sırt çantamda saklıyordum. Sargıların ve kanın onu hapse atmaya yeteceğini düşünüyordum. Kafamda böyle hikayeler kurduğum için benimle alay ediliyordu.

Don polise gittiğimi öğrendikten sonra, kolum kırıldı, başımın yan tarafında bir şişlik oluştu ve kolluk kuvvetlerine olan güvenimi kaybettim.

Beni, onu tutuklatmaya çalıştığım kitapla dövdü. O kitaptan nefret ediyordum. Ondan da nefret ediyordum. Ama ağzımı kapalı tutmayı öğrendim ve daha iyi bir hayata olan inancımı kaybettim. Birçok yönden, bu kitap umudumun sonu olmuştu.

Bu kitap sadece anıları yaşatmakla kalmadı. Kalbim gerçekten de, tıpkı başlığında yazdığı gibi, karanlıkla doldu. Don bunu biliyordu. O karanlığı kendi acımasız elleriyle oraya yerleştirmişti.

Sayfanın alt kısmına karalanmış bir nota göz attım. "Sadie, sen yaşamayı bırakmamış olsaydın bu daha eğlenceli olurdu." Adım yine tırnak içindeydi, tıpkı Don'un ortadan kaybolmasından önce aldığım notlardaki gibi. Geri dönmüştü. Bu onun el yazısıydı. Ve korkmam gereken Sadie Davis değildi. Kendisiydi.

"Başka ne kanıta ihtiyacınız var?" dedim ve elimi kitabın üzerine sertçe vurdum.

Liza bana öylece baktı. "Don bunu çok uzun zaman önce yazmış olabilir. Bunu ne kadar zamandır planladığını bilmiyoruz. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"O burada. Neden hiçbiriniz bana inanmıyorsunuz?" Masanın etrafına baktım. Eli ve V beni savunmaya gelmediler. Bu konuda kimse benim tarafımda değildi. Ama Don'u gerçekten tanıyan bendim. Onlardan hiçbiri tanıımıyordu. Şehre geri dönmüştü. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Bak," dedi Liza. "Eğer New York'ta olsaydı bilirdim. V'nin bilgisayarlarında sürekli yüz tanıma sistemi çalışıyor. Burada değil."

"Onun yakınımda olduğunu anlamak için teknolojiye ihtiyacım yok."

Liza sandalyesine yaslandı. "Aslında haklısın. Bir sezgi hiçbir şeyi kanıtlamaz. O burada değil, Summer."

"Ancak..."

"Sadie," dedi V. "Bunu araştıracağız, ama Liza haklı. Geri döndüğü anda haberdar olmamız için her şeyi ayarladık. Bu kadar gözetimden kaçmış olamaz."

"Eğer o kitaba dokunmayı bırakırsan, belki ondan biraz bilgi edinebiliriz." Liza, saçlarının altında göremediğim, kulağının arkasından bir kalem çıkardı. Kalemin silgi ucuyla kitabı elimden uzaklaştırdı.

"Bu sadece benim kanım. Bundan yeni bir bilgi edinemezsiniz."

"Parmak izi taraması yapabiliriz," dedi Eli. "Belki bu sonunda bir bağlantı bulmamıza yardımcı olur."

Masadaki herkesi tokatlamak istedim. "Başka kimse işin içinde değil. Sadie Davis, Don için çalışıyor. Onun habercisi. Ve o geri döndü! Ve eğer ne planladıklarını çözemezsek, üç gün içinde öleceğim!" Sanki nefes nefese kalmıştım. Nefesimi tutamıyordum.

"Hey," dedi V. Ayağa kalktı ve koluma elini koydu. "Biz baskı için kitabı kontrol ederken sen de biraz uzanmaya ne dersin?"

Kolumu ondan kurtardım. "Biraz temiz hava almam lazım. Yürüyüşe çıkacağım."

Eli, sandalyesinin yerde gıcırdaması eşliğinde, "Ben de sizinle geleyim," dedi.

"Bana refakatçi gerekmiyor. Hiçbir tehlike yok, değil mi? Hepiniz böyle mi düşünüyorsunuz? Benim deli olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Biz öyle demedik," dedi V.

Buna gerek yoktu. Hepsinin yüzünden anladım. Hiçbiri beni desteklemedi. Hiçbiri bana inanmadı. Bu sefer pencereye yaklaştığımda

Athena hiçbir şey söylemeden açıldı. Sanki kötü ruh halimi hissedebiliyordu.

Bana inanan biriyle vakit geçirmek istiyordum. Her zaman arkamda duran, hatta ben onun bana inanmadığını düşündüğüm zamanlarda bile yanımda olan biriyle. Telefonumu çıkardım ve Miles'ın adına tıkladım. "6. Cadde ve Pine mi dedin? Şimdi gidip bakacağım." Onunla konuşmamam için kendime milyonlarca sebep söylemeden önce gönder tuşuna bastım. 6. Cadde ve Pine'a doğru yürümeye başladım. Cevap vermese bile, o dondurmaya ihtiyacım vardı. Herkese önemli bir güncelleme olduğunu söylediğim için toplantımıza erken gelmiştik. Bu da hiçbir şey yemediğim anlamına geliyordu. Ve şimdi açlıktan ölüyordum ve sinirliydim. Dondurma mükemmel bir çözümdü.

Daha birkaç adım bile atmadan telefonum titredi.

"Akşam yemeğinde dondurma mı? Tamam. Bana 20 dakika verin."

Mesaja gülümseyerek baktım. Sadece bir geceliğine normal olacaktım. İstedikimi yapacaktım. Daha fazla zamanım olacağının garantisi yoktu. Miles'ın yanında tam olarak kendim olamayacağımı biliyordum. Ama mesele aslında bu değildi. Daha çok, onunla birlikte olmak bana gerçekte kim olduğumu hatırlatıyordu. Ve eğer Summer Brooks olarak bir saat daha geçirebilseydim, bunu değerlendirirdim. Bu son şansım olabilirdi.

Dondurma dükkanına vardığımda, buranın gerçekten dondurma olduğunu ve süslü püslü bir dondurulmuş yoğurt dükkanı olmadığını görünce mutlu oldum. Gerçek dondurma istiyordum, neredeyse hiç sağlıklı olmayan bir alternatif değil. Kasanın üzerindeki menüye pencereden göz attım. Aklıma gelebilecek her türlü lezzet vardı. Nane çikolatalı dondurmaya gözüm iliştiğinde seçenekleri incelemeyi bıraktım. Miles'ın beni tanıdığı zamanki halini hatırlayarak gülümsedim.

"Hile yaptın!" dedim ve elindeki kartları kaptım.

"Yapmadım."

"Miles, dört tane yerine sadece üç tane aynı karta sahipsin."

"Şakacılar çılgındır."

"Hayır, değiller! Kuralları işin ortasında uyduramazsınız." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Bu konuda senden daha iyi olmam, hile yaptığımı anlamına gelmez."

Boş kasesinden kaşığı aldı ve hâlâ yarı dolu olan kaseme doğru eğildi.

"Dondurmama sakın dokunma, Miles Young."

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Ya öyle yaparsam bana ne olacak, Summer Brooks?" Dizimin yanında yerde duran kaseye doğru daha da yaklaştı.

"Sakın yapma."

Kaşığını dondurmanın içine soktu ve kocaman bir lokma aldı.

"Sen bir hilebaz ve hırsızısın."

Kaseyi hızla yerden aldı ve ayağa kalktı.

"Miles!" Bana göre dondurma çalmak kutsal değerlere saygısızlıktı.

"Geri almak istiyorsan, gelip kendin almalısın." Yavaşça geri çekildi ve dondurmamdan bir ısırık daha aldı.

Yerden kalktım ve peşinden koştum. Sırtına atladığımda kahkaha attı. Beni üzerinden atmaya çalıştı ama tüm gücümle ona yapışmıştım. Eğilip yapış yapış bir avuç dondurma aldım ve hilekâr, hırsız suratına fırlattım.

Linolyum zeminde kayarken kahkahası daha da arttı. Aniden ayağı kaydı ve bizi yapış yapış, birbirine dolanmış uzuvlar yığını halinde bıraktı.

"Çocuklar, siz ne yapıyorsunuz Allah aşkına?" dedi Bayan Young.

Başımızı kaldırıp baktığımızda, ellerini beline koymuş olduğunu ama yüzünde bir gülümseme olduğunu gördük.

Miles, yanımdan uzaklaşırken gülerek, "Yaz dondurmamı çaldı," dedi.

"Hayır, Bayan Young. Benimkini çaldı."

Başını salladı ama gülümsemesi yüzünde kaldı. Buzdolabının kapağını açıp naneli çikolatalı dondurma kabını çıkardı. "Buyurun." İki yeni kaşık alıp dondurma kabına batırdı ve yanımıza yere koydu. "İkinizin de paylaşmayı öğrenmesi gerekiyor."

Doğrusu, Miles'la paylaşmaktan hiç rahatsız değildim. Aslında tek istediğim onunla yerde birbirine dolanmak için bir bahane bulmaktı.

Bana dilini çıkardı. "Pekala, madem öyle yapalım anne." Kaşıklardan birini kaldırıp bana uzattı, neredeyse bir barış teklifi gibi. Ama ben uzanıp kaşığı almaya kalkınca, kaşığı yanağıma sürerek yüzümdeki dondurmanın bir kısmını temizledi. Sonra da kaşığı ağzına götürdü.

Yutkundum. Hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Ondan sonra hep tek bir kaseyi paylaştık.

"Sonunda evet dedin."

Anılarımdan aniden sıyrılıp çıktım. Döndüğümde Miles'ın bana gülümsediğini gördüm. Bunca yıl sonra bile onu görmek beni hâlâ tedirgin ediyordu. "Teknik olarak seni buraya ben davet ettim. Yani... bana evet dedin."

"Doğru, doğru. Dün gece beni ektikten sonra mesajını görünce biraz şaşırdım." Saçlarını alnından çekti.

Omuzlarımı silktim. "Sizi sürekli tetikte tutmayı seviyorum."

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Evet, öyle."

Kalbim eriyormuş gibi hissettim. "Umarım dün gece beni çok uzun süre beklemedin."

"Sadece 3 saat."

"Ne? Gerçekten mi? Çok çok özür dilerim."

Güldü. "Hayır, belki on beş dakika kadar. Sana birkaç mesaj daha attım ve cevap vermeyince en kötüsünü varsaydım."

Birkaç gün içinde en kötü ihtimalle sokakta ölü bulunacaktım. Bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Bu gece bunu düşünmeyecektim. Sadece birkaç saatliğine, eskiden hak ettiğinden çok daha fazla dondurma yiyen o çocuğa odaklanacaktım.

Dondurma dükkanının kapı kolunu kavradı. "Buyurun." Eliyle işaret etti.

"Teşekkür ederim." Belki eskiden kart hilecisi ve dondurma hırsızıydı, ama şimdi bir centilmendi. "Futbol nasıl gidiyor?" Nedense, aramızda oluşacak garip sessizlik düşüncesi beni dehşete düşürdü. Eskiden hiç böyle sessizliklerimiz olmazdı. Aramızdaki sessizlik anları benim için hiç de garip olmamıştı. Sadece onun beni öpmesini dilediğim düşüncelerle doluydu. Acaba o da aynı şeyi düşünüyor muydu diye merak ettim.

Omuz silkti. "Güzel. Şu ana kadar yenilgisiziz. Son maçınızda olmadığını fark ettim."

"Bunu fark etmiş olmanız mümkün değil. Son maçınızda muhtemelen binlerce insan vardı."

"Fark ettim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve daha önce incelediğim menüye baktım.

"Sıradaki," diye seslendi kasiyer.

"Önce sen," dedi Miles gülümseyerek.

Sıranın başına doğru yürüdüm. Birbirinden cazip onlarca lezzet olmasına rağmen, tam olarak ne istediğimi biliyordum. Sadece yüzümde bir gülümseme yaratan anı yüzünden değil, aynı zamanda Miles'ın en sevdiği lezzet olduğunu bildiğim için de. "Bir kase nane çikolatalı dondurma," dedim. Miles'a baktım.

Sanki beni inceliyormuş gibi kaşlarını hafifçe çatmıştı. "İki tane olsun," dedi cüzdanını çıkarırken.

"Hayır, kendi masraflarımı kendim karşılayabilirim."

"Sonunda seni bir randevuya çıkardım. Bunu halledeceğim."

"Ama ben..."

"Israr ediyorum." Parayı tezgâhın üzerine bıraktı.

Bir randevu. Miles'la gerçek bir randevuya çıkmak için on iki yıldır bekliyordum. Dondurmanın parasını ödemesini izledim ve dondurmanın servis edilmesini beklemek için kenara çekildik. "Demek bu... bir randevuymuş?"

"Öyle değil mi?" Gözleri gözlerimle buluşurken gülümsedi. Hâlâ beni inceliyormuş gibi görünüyordu.

Renkli lenslerimin yerinden oynamamış olmasını umarak gözlerimi kırptırdım. "Bu, randevu olarak neyi tanımladığınıza bağlı." diye garip bir şekilde güldüm.

"Şey," dedi tezgâha yaslanırken. "Bu akşam dondurma ve Central Park'ta bir yürüyüş yapmayı düşünüyordum. Ve her şey yolunda giderse..." gözleri dudaklarıma takıldı. "Hayatının en güzel öpücüğüyle sonlandırabiliriz."

Bölüm 26

Salı

Boğazımdan garip bir gıcırtı sesi geldi ve hızla ondan uzaklaştım. Kalbim göğüs kafesine çarpıyormuş gibi hissettim. Hayatımın en güzel öpücüğü mü? Gözlerimi devirmeliydim. Ya da gülüp geçmeliydim. Ama yalan söylemediğini biliyordum. Küçükken onun beni öptüğünü hayal etmişim. Ve ayrı büyüdüğçe paylaştığımız o öpücüğü tekrar tekrar zihnimde canlandırmışım. Onunla yeni bir öpücük, kesinlikle o aptalca öpücüğü paramparça ederdi. Sonuçta o hala aynı ukala çocuktı. Sadece daha yaşlı, daha deneyimli ve daha seksi bir çene hattına sahipti.

Tanrım, ne düşünüyorum ben? Onu öpemiyorum. Ama ona tekrar baktığımda, gözlerim sanki dudaklarına kaydı. Ve o çok sevdiğim gülümsemesine. Neden onu tekrar öpemiyorum ki?

Dondurmacı kaselerimizi tezgâhın üzerine bıraktı ve Miles ikisini de aldı. Onun hâlâ bir dondurma hırsız olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım, oysa ben nane çikolatalı dondurmadan çok onun dudaklarını özlüyordum. Onu bir masaya kadar takip ettim ve karşısındaki koltuğa oturdum.

Kaşığımı kaldırdım ve kaseye baktım. Genellikle zamanda geriye gitmeyi hayal ederdim. Dondurma kavgamızı yeniden yaşama fikri beni ele geçirirdi. Miles'a baktım. Ama artık bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Şimdi onun karşısında oturuyordum, belki de olmam gereken yer orasıydı. Belki de tüm bunlardan sonra hala normal bir hayatım olabilirdi. Karnıma dokunma isteğini görmezden geldim. Normal olmak biraz abartı

olabilirdi. Ama ya Miles ve ben her zaman birlikte olmaya yazılmışsak? Ya bu gerçek olabilirse?

Dondurmasından bir lokma alırken bana gülümsedi. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Birlikte olduğumuzda mutlu oluyorum."

Dirseklerini masaya koydu ve hafifçe öne eğildi. "Öyleyse neden bizi ayrı tutmak için bu kadar uğraşıyorsun?" Bana sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi bakıyordu. Sanki mutluluğumu paramparça etmekle tehdit eden en karanlık sırlarımı öğrenmek istiyordu.

"Senin çapkın olduğunla ilgili söylentileri duydum."

"Duyduğunuz her şeye her zaman inanır mısınız?"

Dondurmamdan bir ısırık aldım. "Hayır, genellikle değil. Ama bunu birden fazla kaynaktan duyunca... doğru olma olasılığı daha yüksek gibi geliyor."

"Kaynaklar? Hakkımda soruşturma mı yürütülüyor?" Dizlerimin titremesine neden olan o gülümsemeyi bana fırlattı.

"Hayır. Sadece doğru olup olmadığını merak ediyorum."

"Kısacası, evet diyebiliriz."

"Yani sadece tek gecelik ilişkiler mi yaşıyorsunuz?"

"Bunu söylemenin bir yolu bu." Birden üzgün bir ifade takındı.

Kaşığıyla dondurmanın bir kısmını karıştırdı.

"Sizce nasıl ifade edilir?"

Bana tekrar baktı. "Bu, uzun cevabım."

"Sanırım bunu duymak isterim."

"Dürüst olmak gerekirse, bir şeyin olduğundan daha fazlası olabileceğini iddia etmenin hiçbir nedenini göremiyorum. Çünkü tüm hayatım boyunca kalbim başka birine aitti. Tamamen kendimi vermediğimi bilerek kimseye

bağlanamazdım. Rastgele bir ilişki bu acıyı dindirebilir, ama hepsi bu kadar."

Konuşmamak için dondurmadan bir ısırık aldım, çünkü ona gerçeği söylemek dilimin ucundaydı. Ne dediğini anladım. Ondan ayrı geçirdiğim hayat korkunç derecede yalnızdı. Acıyı dindirmeye çalışmasını suçlamıyordum. Bir şekilde, bir sürü başka kıza aşık olmasından daha iyiydi. Kalbi hala bendeydi. Demek istediği buydu. Bir bakıma. Kendime artık Summer Brooks olmadığımı hatırlatmam gerekiyordu.

Kaşığı kaseye düşürdüm. "Benden istediğin bu mu? Sadece bir gecelik mi?"

"Geçmişte yaşamaktan çok yoruldum. Özellikle de şimdiki zaman bu kadar tatlıyken." Öne eğildi ve başparmağıyla dudağımın altını silerek minik bir dondurma izini temizledi. Ardından başparmağının yan tarafını ağzına soktu.

Eğer anılarımda bir kaşığın seksi olduğunu düşünüyorsam, bu milyon kat daha seksiydi. Bacaklarımı masanın altında çaprazladım. "Yani benimle evlenmek mi istiyorsun?" Ona neden bu soruları sorduğumdan emin değildim. Bu sadece normal bir gece olacaktı. Ama ondan kolayca ayrılamayacağımı hissediyordum.

"Sanırım Corner Diner'da sana rastladığımdan beri sana bağlıyım."

"Çünkü beni o sandın?"

"Hayır." Elini uzattı ve benimkinin üzerine koydu. "Çünkü seninle konuşmak bana yıllardır hissetmediğim tuhaf bir his verdi, Sadie." Başparmağıyla elimin sırtını okşadı. "Sen de hissediyorsun, yoksa şu an burada olmazdın. Bence bu işin bizi nereye götüreceğine bakmalıyız."

Normal bir kız onun mantığında bir kusur bulurdu. Hayatı boyunca başka birine aşık olmuştu. Ve birdenbire her şeyi bir kenara atmaya mı hazırды? Ama ben normal bir kız değildim. Ben o kızdım. Hala sevdiği ve

şimdi birlikte olmak istediği kız. Aslında, elim tıpkı o zamanlar olduğu gibi onun eline mükemmel bir şekilde uyuyordu. Bana hiçbir şey açıklamasına gerek yoktu. Ben de ona aşıktım. Ama Eli ile olan sahte ilişkimizi tam olarak bitiremezdim. Özellikle de bu ilişkinin tüm amacı Miles'ı uzak tutmakken. "İşin bitti mi?"

"Ne?"

O ne istediğimi anlamadan önce kaşığımı kasesine koydum. Muhtemelen bana yüz kase dondurma borçluydu. Bu durumdan dolayı üzölmüş olamazdı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Cidden dondurmamı mı çalıyorsun?"

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Onunla tekrar yerde yapış yapış bir halde kalma konusunda karşı konulmaz bir arzu duydum.

Kasesini masanın ortasına itti ve hafifçe öne eğildi. "Aslında, seninle paylaşmaktan çekinmem."

Kalbim dondurmadan daha hızlı eriyordu, bundan oldukça emindim. Konuştukça birbirimize daha da yaklaşıyorduk. Bana söz verdiği öpücüğü düşünüyor muydu acaba diye merak ettim. Çünkü ben kesinlikle düşünüyordum.

Onun bu teklifi deneme konusunda gerçekten bir yanıt vermediğim gerçeğini öne süreceğini düşünmüştüm. Ama en azından onunla bir kaseyi paylaşmaya istekli olmam onu memnun etmiş gibiydi. Bizim için aşk buydu.

"Anne baban nasıl?" Kelimeler ağzımdan kendiliğinden dököldü, kendimi durduramadım. "Yani, bilirsin, nasıl insanlar?" Yıllar boyunca annesi ve babası hakkında çok düşünmüştüm. Birçok yönden, geriye kalan aileme en yakın şey onlardı. Çocukken neredeyse kendi evim kadar onların evinde de vakit geçirmiştım.

Güldü. "İyiler. Annemi ve babamı çok seviyorum. Her şeyde yanımda oldular, beni futbol antrenmanına götürüp getirdiler. İsterseniz onları okulun mezuniyet maçına da getireceğiz."

Yutkundum. Teklifini kabul etmek istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Bayan Young'dan bir kucaklamaya gerçekten ihtiyacım vardı.

Kaybolduğumda çok üzölmüşüü. Beni bulmaya çalışmışıı. Boğazımı temizledim. "Evet, belki. Bu büyük bir adım değıl mi? Aileyle tanışmak."

Güldü. "Beni tamamen oyun dışı bıraktınız, doğru."

"Peki, sayısız rastgele kadınla çıktığınız randevulardan birinde, şu anda ne yapıyor olurdunuz?"

"Muhtemelen çoktan yatağı girmiş olurduk."

Söyleme şekli, kullandığı kelimelerden daha kışkırtıcıydı belki de. Ya da belki de sadece gözlerinin üzerimde olması kalbimin kontrolsüzce atmasına neden oluyordu. Garip bir şekilde güldüm. "Sanırım önce bana Central Park'ta bir yürüyüş sözü vermiştin."

"O zaman bunu da aradan çıkaralım." Dondurmasının son lokmasını aldı ve bana göz kırptı.

Ağızım açık kaldı diyebilirim. "Öncelikle, dondurmayı bitirmeniz ne kadar kaba bir davranış."

"Kasenizi zaten bitirdiniz." diyerek masadan kalktı.

"Ama bana borçlusun." Yine, Summer olduğumu bilmediğı halde ağızımdan anlamsız sözler dökölüyordu.

"Söz verdiğim öpücüğü sana borçluyum. Ama bunun ötesinde..." sözleri yarım kaldı, tekrar bana baktı. Başını salladı, kaselerimizi çöpe attı ve sonra bana elini uzattı. "Ve bu gece kusursuz bir centilmen olmaya söz veriyorum."

Surat asmamak için dudakımı ısırđım. Herkes onunla yatabiliyorsa, neden bana izin verilmiyordu? En uzun süredir ben bekliyordum. Tanrım,

aklımı tamamen kaybetmiştim. Elimi onun eline koydum ve beni ayağa kaldırdı. Ama geri adım atmak yerine, beni kendine doğru çekti ve göğsüne iyice yaslandım.

"Sen diğer kızlar gibi değilsin, Sadie," dedi ve kulağımın arkasına düşen bir saç telini düzeltti. "Hem de sabır her şeyi daha iyi hale getirir, sence de öyle değil mi?"

"Çok kendini beğenmişsin, Miles Young." Göğsüne hafifçe dokundum ve yanından geçtim. Ama muhtemelen haklıydı. Sadece onu elde etmek için ne kadar uzun süre beklediğimin farkında değildi. Omzumu çevirip baktım. Dondurma dükkanından çıkarken yüzünde oyunbaz bir sırıtiş vardı. Kaldırıma çıkar çıkmaz hemen elini benimkine uzattı.

Uzaklaşmadım. Zaten bir erkek arkadaşım olduğu yalanını da söylemedim. Bu gecenin tadını çıkarmak istedim. Gerçek şu ki, birbirimize çok yakışıyorduk. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Birlikte olmamız kaderdi. Her zaman da öyle olmuştuk.

Koşmaya başlayıp beni de peşinden sürüklediğinde güldüm. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Nereye gittiğimizin önemi yoktu. Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmeye her zaman istekliydim. Ama birkaç dakika sonra yan tarafımda bir kramp girdi. Bu da aslında yapmam gerekenin V ile antrenman yapmak olduğunu kanıtladı. Bu düşüncayı kafamdan attım. Miles buradayken V'yi düşünmek istemiyordum.

"Nefesimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var." Durdum ve elini geriye doğru çektim.

Bana doğru dönerken gülümsedi. "Hadi bin bakalım." Önümde tek dizinin üzerine çöktü ve sırtına dokundu.

İtiraz edecek değildim. Kollarımın onun etrafına sarılı olması düşüncesi bile yeterince cezbediciydi. Sırtına tırmandım ve ellerimi boynunun altına kenetledim. O da ayağa kalktı ve ellerini uyluklarımın etrafına doladı. Yatağa ihtiyacımız olmadığına oldukça emindim. Beni burada, şimdi alabilirdi.

Tişörtünün yakası biraz aşağı kaymıştı ve kumaşın altından teninin yumuşaklığını hissedebiliyordum. Güldü ve Adem elmasının altındaki titreşimi hissettim. Başımı hafifçe eğerek yüzümün boynunun yan tarafına değdiği bir pozisyona geldim ve derin bir nefes aldım. Ev.

"En sevdiğin takımyıldız hangisi?" diye sordum. Gözlemesine gittiğimde baktığım teleskobun Yay takımyıldızına doğru açılı olduğunu hatırladım. Ona bakanın kendisi olup olmadığını hiç söylememişti.

"Küçük olanları seviyorum. Gerçekten aramanız gerekenleri." Başını yukarı kaldırdı ve gökyüzünü aradığını anladım.

Yutkundum. "Ama belirli bir tane var mı?"

"Yay takımyıldızı. En parlak hali sonbaharda görülür. Ama şehir içinde bile görmek için teleskopa ihtiyacınız var."

Çenemi omzuna yasladım. Aradan geçen bunca yıla rağmen, o da ona bakıyordu. Bu benim. Bu iki kelimeyi kulağına fısıldamak için çok büyük bir istek duydum. Konuşmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

Başını bana doğru eğdi ve burnum yanağına değdi. Kahkahası yine elimde yankılandı. "Gözlerini kapat, Sadie."

"Bana garip bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Bekleyip göreceksiniz."

Gözlerimi kapattım. Gözlerimin kapalı olduğundan emin olmak için tekrar bana doğru döndüğünü hissettim. Ellerim gömleğinin içine daha da kaydı. Ne düşündüğünü bile umursamıyordum. Ona dokunmayı bırakmamın imkanı yoktu. Tek bir dokunuş yeterliydi.

Koluma hafif bir öpücük kondurdu. Dudaklarının tenime değmesi kolumda karıncalanmaya neden oldu. Belli ki yaptıklarından rahatsız olmuyordu. Ağzımı boynunun yan tarafına çevirdim. Onu tatmak istiyordum. Yavaşça yaklaştım.

Ama tenini öpmeye cesaret edemedim durduk. Bacaklarımı bıraktığında hayal kırıklığına uğradım.

"Gözlerinizi kapalı tutun," dedi.

Sırtından aşağı kaydım ve ellerimi ondan çektim. Bir sonraki an, elini gözlerimin üzerine koymuştu. Vücut ısısını arkamda hissettim.

"Pekala. Şimdi bakabilirsin." Elini yavaşça gözlerimden indirdi.

Bir köprüünün üzerinde duruyorduk. Altımızdaki su, şehrin ışıklarını yansıtıyordu. Sanki gökyüzündeki yıldızların yansıması gibiydi. Binlerce, binlerce ışık. "Çok güzel."

"Senin kadar güzel değilim."

Güldüm ve ona döndüm. "Cidden beni buraya sadece o hattı kurmak için mi getirdin?"

"Hayır, ama bu bir artıydı." Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Gölün karşısındaki sıra evde geceleri etkinlikler düzenliyorlar. Genellikle müzik duyuluyor ve geçen gece seninle dans ederken çok eğlendim. Her an başlayabilir."

Sanki önceden planlanmış gibi, suyun üzerinden hafif keman ezgileri duyulabiliyordu.

"Bu dansı benimle yapar mısınız?" Benden bir adım geri çekildi ve elini uzattı.

Reverans yaptım ve o güldü. Elimi onun eline koyarken nefesimi tuttum. Bir saniyeliğine.

Beni kendine doğru çekti.

İki saniyeliğine.

"Sadie." Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı ve içimi alt üst etti.

Üç saniye boyunca.

Ellerinden biri belimin alt kısmına doğru kayarken, diğeri de yüzümün yan tarafına hafifçe dokundu.

Dört saniye boyunca.

"Sanki seni bütün hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı yüzünü bana doğru eğerek.

Beş saniye boyunca.

Dudaklarım onun dudaklarına değene kadar başımı yukarı kaldırdım. Dünyam karanlık ve griydi. Ama dudakları benimkine değdiğinde, sanki her şey birdenbire yeniden renklendi. Her şey yolundaydı. Bu, yetersiz bir ifadeydi. Her şey mükemmeldi. Öpüşmeyi derinleştirmek için parmak uçlarımda yükseldim. Summer için biriktirdiği tüm o tutkuyu hissedebiliyordum. Karanlıkta birbirimize sarılırken, bu tutku başımdan ayak parmaklarıma kadar yankılanıyordu.

On yıl sonra ilk kez kendimi tamamlanmış hissetmem beş saniye sürdü. Ve o anda bu duygudan kaçamayacağımı anladım. Herkesi boş ver. Tehlikeyi de boş ver. Ona gerçeği söylemeliydim. Bilmeyi hak ediyordu. Geri çekildim. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

Ona bakarken alnıma büyük bir yağmur damlası düştü. O tek su sıçraması bir uyanış çağrısı gibiydi. Hayatım renkli olmamalıydı. Kasvetli ve sıkıcıydı. Bir kabusun içinde yaşıyordum ve bu bir rüyaydı. Ve uyanma vakti gelmişti. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı.

"Söyle bana." Eli boynumun yanına gitti, gözleri benimkileri aradı.

Yağmur şiddetlenmeye başladı. "Üzgünüm, gitmem gerekiyor."

"Söyle bana."

"Çok üzgünüm, Miles." Ondan uzaklaştım.

"Sadie yapma..." sözleri koşarken kayboldu. Ama yemin ederim "beni bırakma" dediğini duydum. Koşarken boğazım daralmış gibiydi. Gözyaşlarım yağmurla karışıp kendi acımın içinde sıırılsıklam oldum. Neden rüyamdan uyanmak zorundaydım? Yüzümü ellerimle kapattım ve çamurlu çimenlere yığıldım, şiddetli hıçkırıkların beni sarmasına izin verdim. Hayatımdaki son ışık da sönmüştü. Ve karanlığımda yalnızdım.

Bölüm 27

Çarşamba

Battaniyeyi çeneme kadar çektim ve tekrar yana döndüm. Uyku bana gelmedi. Gözlerimi her kapattığımda Miles'ın yüzündeki acı ifadeyi görüyordum. Ya da içimde yaktığı ateşi. Sanki ayrı kaldığımızda nefesim kesilmişti. Ve beni öptüğü anda, ciğerlerim birdenbire şişmişti.

Zihnimi onunla ilgili düşünceleri bir kenara atmaya zorladığımda, Sadie Davis'in yavaşça sıfıra doğru geri saydığını görüyordum. Bu işe yaramıyor. Üzerimdeki örtüleri ittim ve yataktan kalktım.

Miles'la olan randevumdan geç dönmüştüm ve V'nin dairesi boştu. Umarım hâlâ boştur. V ile ya da başka kimseyle konuşmak istemiyordum. Yatak odasından çıktığım anda ışıklar hemen açıldı. Belki Athena beni biraz daha sevdiği için araştırma yapmama izin verirdi.

Bilgisayarlara doğru giderken cam masanın üzerindeki bir dosya dikkatimi çekti. Açıp oturdum. İçinde, Karanlığın Kalbi kitabımın parmak izi analizinin sonuçları vardı.

Parmak izlerim oradaydı, bu da çok belirgin bir şey değildi. Sayfayı çevirdim. Gerçek Sadie Davis'in parmak izleri vardı. Resmine baktım. Benimle aynı doğum günü. Saç ve göz rengi benimkine benziyor. Neden? Elimle alnımı kapattım. Neden bir türlü bir araya getiremiyordum? Don'un rastgele bir kadının kimliğini çalmamı istemesinin ne gibi bir sebebi olabilirdi ki?

Gözlerine baktım. Çok üzgün ve kaybolmuş görünüyordu. Ben de öyle mi görünüyordum? Acaba o da onu dövüyor muydu? Ona zorla sahip

oluyor muydu? Bu bakışın sebebi buydu. Birdenbire, aklımı karıştıran kişiye acıdığımı hissettim.

Ona bakmak hiçbir işe yaramadı. Parçaları bir araya getirmede. Herkesin bana acıdığı gibi ona da acıdım. Gerçekten de, sadece göğsüm acıdı. Çünkü anneme çok benziyordu. Ve bu kadar üzgün görünmesi beni paramparça etti. Hatırladığım tek şey annemin babama gülümsediği idi. Güldüğü. Bu o değildi. Bu kesinlikle o olamazdı. Ama ben de eskiden gülerdim. Eskiden gülümserdim.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım ama beni sarmış, tüylerimi diken diken etmişti. Bu benim annem değil. Bu rahatsız edici şüpheyi gidermek için dosyadaki bir sonraki sayfaya geçtim. Ve... nefesim boğazımda düğümlendi. Julie Harris. İsmi en az on iki kez tekrar okudum. Kitapta Julie Harris'in parmak izleri vardı. Çocuk bakıcımın soyadını bile bilmezdim ama fotoğrafını tanıdım. Gazeteden alınmış, Jacob adında bir adamla nişanlandığını duyuran bir fotoğraf gibiydi. Adamın kolu kadının omuzlarına sarılıydı ve ikisi de kameraya gülümsüyordu.

Jacob. Yutkundum. Acaba bu, onu en son gördüğümde yeni çıkmaya başladığı Jacob mıydı? Ona Converse ayakkabılarını alan, aşık olup olmadığından emin olmadığını söylediği Jacob mıydı? Gülümseyen yüzlerine baktım. Belli ki artık birbirlerine aşıktılar.

Resimden gözlerimi ayırmak istemedim. Geçmişimden birinin mutlu bir sonla karşılaşmasını istiyordum. Ama bunun altında başka bir gazete kupürü daha vardı. İçimden bir ses iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Çünkü Julie'nin parmak izleri neden kitabımın üzerindeydi ki?

Diğer gazete kupürüne göz attım. Kayıp kişilerle ilgili bir haberdi. Tarihe baktıkça kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Julie üç buçuk hafta önce kaybolmuştu. Tam da Bay Crawford'ın yardımıyla cehennemden

kaçtığım sıralarda. Neredeyse bir aydır kayıptı. Hâlâ hayatta olma ihtimali neydi ki?

Aklıma hemen kanlı tavşan terlikleri geldi. Onu son gördüğümde onları giyiyordum. Öldü. Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Aman Tanrım, Julie öldü. Çok fazla kan vardı. Telefonumu cebimden çıkarırken el yordamıyla aradım. Çok fazla kan. V ile konuşmam gerekiyordu. Çok geç olmamışsa onu bulmaya çalışmalıydık.

Sanki sessiz yakarışıma cevap verircesine, dairede bir hışırtı sesi duyuldu. Arkamı döndüğümde pencerenin yavaşça yükseldiğini gördüm. V içeri girdi. Beni görünce hemen kapüşonunu biraz daha aşağı çekti.

"Uyuyor olmalısın," diye gürledi sesi.

Gazete kupürünü kaptım ve ona doğru koştum. "Onu tanıyorum. Julie Harris, çocukluğumda bakıcım olmuştu. Beni tavşan terliklerimle gören son kişi oydu. Sana bahsettiğim terlikler. Don'un bana kan içinde gönderdiği terlikler." Sorumu sormaya neredeyse çok korkmuştum. "Öldü mü?" Ellerim o kadar çok titriyordu ki durduramıyordum.

"Bilmiyorum."

"V, onu bulmalıyız. Benim yüzümden başı dertte. Lütfen, bir şeyler yapmalıyız."

"Bütün gece onu aradım. Ya da Sadie Davis'i. Ya da Don'u." Eldivenlerini çıkardı. "Hiçbirinin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Şu anda Sadie ya da Don umurumda değil. Julie'yi bulmalıyız. Bulmak zorundayız. Eğer hâlâ yaşıyorsa..." Yutkundum. Bir yanımda onun beni rahatlatmasını bekliyordu. Ama belki de rahatlatmaması daha iyiydi. Hiçbir şeyin yolunda gitmediği bir durumda iyimser olmanın ne anlamı vardı ki?

"Bunu bir araya getirmek için üç günden az zamanımız kaldı. Yapamayız..."

"O masum bir görgü tanığı! Bununla hiçbir ilgisi yok. Onu kurtarmalıyız."

"Çok yorgunum Sadie. Az önce de söylediğim gibi onu arıyordum. Özür dilerim."

"Neden bana sürekli Sadie diyorsun?!" Onunla neden tartıştığımın emin değildim. Bütün gece tam da istediğim şeyi yapmıştı. Ama Julie'yi bulamamıştı. Ve ben üzgündüm. Ve onun ölmüş olma düşüncesi başımı ağrıtıyordu. "O canavarla akrabalığım yok! Bir şey yapmalıyız. Don'un Julie'yi öldürmesine izin veremeyiz."

"Şu an doğru düzgün düşünemiyorum bile. Dinlenmeye ihtiyacım var. İkimizin de."

"Zaman yok!" Kafamda saatin geri sayımını, sıfıra doğru hızla ilerleyişini duyabiliyordum.

"Yatağa. Hemen." Sesi birden sertleşmişti.

"Hayır." Onunla her tartıştığımın çocuk gibi ses çıkarmamdan nefret ediyordum.

İçini çekti ve bana doğru bir adım atarak beni kollarının arasına aldı.

Yüzümü buruşturdum. "Bırak beni!"

Beni yatak odasına taşıırken tek kelime etmedi.

"Beni hâlâ kaldırabiliyorsan ne kadar yorgun olabilirsin? Beni yere bırak!" Elinden kurtulmaya çalıştım.

Beni görmezden geldi ve ellerini uzuvlarıma sıkıca bastırarak hareket etmemi imkansız hale getirdi, ardından ayağıyla kapıyı açtı. Beni hiç nazik davranmadan yatağa fırlattı.

"Şu an uyuyamıyorum, V. Uyuyamıyorum. Julie bir yerlerde ve yardımına ihtiyacı var."

"Evet, yapabilirsiniz. Kenara çekilin."

"Benimle burada uyumayacaksın."

"Athena, kapıyı kilitle," dedi sakın bir şekilde ayakkabılarını çıkarırken. Bir tıkırtı sesi duydum. "V, cidden, bir şeyler yapmamız gerek."

"Athena, ışıkları kapat."

Işıklar aniden söndü ve yatağın çöktüğünü hissettim.

"Son iki gecedir kanepede uyuyorum," dedi kollarını bana dolayarak beni yatağa çekerken. "İkimiz de iyi bir gece uykusu çekmeye ve her şeyi yarın halletmeye odaklanalım."

"Bunu sarılmadan yapamaz mıyız?" diye öfkeyle söylendim. Ama aynı zamanda kollarının beni ne kadar güçlü sardığının ve bana ne kadar güven verdiğinin de son derece farkındaydım. Tanrım, haklıydı. Ben de çok yorulmuştum.

"Senin güvende olduğunu bilmek benim için daha rahat uyumamı sağlıyor." Nefesi enseme sıcaktı.

"Kanepede uyumakta bir sakınca görmüyorum," diye homurdandım.

Nefes alışverişi yavaşlarken hafifçe iç çekti. Belimdeki eli gevşedi ve uykuya daldığını anladım.

Buna ihtiyacı vardı. Beni böyle tutmak bir şekilde ona daha fazla huzur veriyordu. Ve ona çok kızgın olsam da, benim de buna ihtiyacım vardı. Yıllarca başka bir insanla güvenli bir fiziksel temas kuramamıştım. Doğrusu, sadece Miles ve V bana bu güveni hissettiriyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Ve bazen Eli. Kızgın olmadığı zamanlarda.

Ömrümün son birkaç gecesini böyle uyumaktan hiç de rahatsız olmazdım.

Bölüm 28

Çarşamba

Yavaşça gözlerimi açtım ve gerinmeye hazırlanırken donakaldım. V'nin kolu hala gövdemin etrafına sarılıydı. Göğsünün sırtıma değip kalkmasını ve nefes alışverişlerinin boynumun dibinde yarattığı gıdıklanmayı hissedebiliyordum. Parfümünün tatlı kokusu beni tamamen sarmıştı. Kollarında huzur içinde uyuduğumu inkar edemezdim. Belli ki o da aynı şeyi hissediyordu, yoksa ben uykuya daldıktan sonra kanepeye geri dönerdi. Beni kucaklamak istiyordu. Bu düşünce göğsümü acıttı. Miles'a karşı hala hislerim olduğunu bildiğim halde bunu nasıl bu kadar çok sevebilirdim? Dün gece öpüşmemizden sonra geri çekildiğimde ayaklar altına aldığım hisler...

Aniden, V'nin hala uyuyor olduğu gerçeği, mideme sızan suçluluk duygusunun yerini aldı. Bu, onun gerçekte kim olduğunu görme şansımdı. Olabildiğince yavaş bir şekilde, ona doğru dönmek için kolunun altından geçtim.

İnledi ve ben hemen durdum. Ona doğru yuvarlanmayı tamamlamadan önce birkaç saniye bekledim. Gözleri hala kapalıydı. Maskeli yüzüne bakarken yavaşça nefesimi verdim. Uzun kirpikleri, gözlerinin altındaki koyu halkaları örtmekte pek işe yaramıyordu. Bitkin düşmüştü. Benim burada olmam, son birkaç gecedir kanepede uyumasına neden olmuştu. Ve kim bilir ne kadar uyuyordu gerçekten. Görünüşlerinin çoğu, gece yarısı karanlık bir pelerinle örtülü olduğu zamanlardaydı.

Ama onun daha fazla saklı kalmasını istemiyordum. Onu görmem gerekiyordu. Uzandım ve maskesinin alt kısmına hafifçe dokundum. V hiç

tepki vermedi. Yavaşça yukarı doğru ittim. Parmaklarım çenesinin altındaki sakallara değdi. Sanki içimden bir elektrik akımı geçmiş gibi hissettim.

Sanki dokunuşum ona da aynı etkiyi yapmış gibi, elimi yakaladı ve üzerime yuvarlanarak beni yatağa yapıştırdı. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye gürledi sesi.

"Düşündüm ki..."

"Bana güvendiğini söylemiştin!" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sanki öfkesinden kurtulmaya çalışıyordu. Ama kaç kere göz kırpsa da, o vahşi bakış gözlerinde kalıyordu. "Yalan mı söylüyordun?"

Artık bilmiyorum. "Güven karşılıklı olduğunda çok daha kolay kurulur. Sen bana güvenmiyorsan ben sana nasıl güvenebilirim?"

"Derse gitmen gerekiyor," dedi ama yanımdan ayrılmadı.

"Bugün derse gidemem. Hiçbir anlamı yok. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Julie'yi bulmamız gerek."

"Gitmen gerekiyor. Her şey normalmiş gibi davranırsan daha iyi olur."

"Hayatımda normal olan hiçbir şey yok. Bir felaket diğerini takip ediyor."

Bana dik dik baktı. Ellerimi tutuşunu biraz gevşetti ama yine de kıpırdamadı. "Bir gün geriye dönüp hayatına baktığında, benimle geçirdiğin birkaç günün o kadar da felaket olmadığını fark edebilirsin."

"Burada olmanın bir felaket olduğunu söylemedim. Öyle değildi..."

Öne eğildi ve maskeli alnını benimkine dayadı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"V."

Alnını alnımdan kaldırdı ve bana dik dik baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama hemen tekrar kapattı. Üzerimden kalktı.

Dokunuşu olmadan birdenbire üşüdüm. Sanki ödünç aldığımız zaman az önce sona ermişti. Ve kalbim milyon parçaya bölünmüş gibi hissetmeme rağmen, yine de acıyordu. "Sen bir felaket değilsin," dedim etrafımızı saran sessizliğin içine.

Kapı eşiğinde durdu. "Derse git. Eli'nin kız arkadaşımı gibi davran. Bu akşam görüşürüz." Kapıyı arkasından kapattı.

Hızlıca hazırlanıp dairede V.'yi aradım. Ama gitmişti. Muhtemelen Julie'yi arıyordu. Felaket dediğim hayatımı düzeltmeye çalışıyordu. Ve onun bunun bir parçası olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum. O hiç de bir felaket değildi. Bu şehrin çok ihtiyaç duyduğu kahramandı. Sadece onun benim ihtiyacım olan kahraman olup olmadığından emin değildim. Başımı salladım. Bütün sorun buydu. Bir yanım onun benim ihtiyacım olan kişi olduğunu düşünüyordu. Ve bunun ne anlama geldiğini anlamıyordum.

Kins, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanıma oturdu. Gülümsemesi neredeyse çılgıncaydı, sanki şeytani bir şey yapmış gibiydi. Midemde bir düğüm oluşmaya başladı. Eli'nin intikamcı olmadığını söylediğimde bunu kabul etmişti. Konuyu kapatması konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Hala arayışta değildi, değil mi?

"Hey, nasılsın?" dedim, cevaptan korkarak.

Aramızdaki kolçaklara yaslandı. "Çifte randevu. Bu gece. The Tavern on the Green'de."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Patrick'le birlikte kimler gelecek?"

"Kim benimle gelecek derken ne demek istiyorsun?" Koluma vurdu.

"Tabii ki sen ve Eli."

Olmaz. "Hayır, olmaz," dedim hemen. "Kahretsin. Bu gece yapamayız. Zaten planlarımız var." Ve teknik olarak vardı. Eli, Don'un ne planladığını anlamama yardım edecekti.

"Eli zaten kabul etti. İkinizin önceden planladığı her şey resmen yeniden planlandı. Bizimle geliyorsunuz."

Kahretsin, Eli. "Ona sormaya ne zaman vakit buldun ki?"

"Bu sabah giyinirken." Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Tanrım, Kins, sizin derdiniz ne?"

"Ne? Sana, bir ilişkim olması, yakışıklı bir erkeği uzaktan da olsa takdir edemeyeceğim anlamına gelmediğini söylemiştim."

Güldüm. "Çok saçmasın."

"Hayır, Eli'nin karın kasları inanılmaz." Gözlerimi devirirken bana gülümsedi. "Ama ciddi söylüyorum, bu gece çok eğlenceli olacak. Ve şık giyinmelisin. Burası çok şık bir yer." Converse ayakkabılarıma onaylamayan bir bakış attı.

"Yazlık elbiseyle çok şirin görünüyorlar," dedim.

"Pek sayılmaz. Aa! Bugün derslerden sonra alışverişe gitmeliyiz."

"İkisini birden yapacak vaktim yok." Ciddi ciddi bu çifte randevuya çoktan söz vermiş miydim?

"Ama..." Profesör içeri girince itiraz etmeyi bıraktı. "Bunu daha sonra konuşacağız."

Hiç şansı yok.

"Ciddi misin Eli? Kins ve Patrick'le çift randevu mu?"

Yanımda bulunan masaya otururken bana gülümsedi. "Size de günaydın. Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsunuz."

İçimden bir ah çektim. "Bu gece randevuya çıkacak vaktimiz yok."

"Her zaman dış görünüşümüzü korumak için zamanımız olur. Hepimiz senin ve benim kamuoyu önünde sevgili olacağımız konusunda anlaştık."

"Eli." Sesim çaresizce çıkıyordu. "Kins benimle yeni ayakkabı almak için alışverişe gitmek istiyor. Şu anda alışverişe gitmeyi, randevuya çıkmayı ve başka herhangi bir şeyi kaldıramam. Her şey yolundaymış gibi burada oturmak bile yeterince zor."

"Hey." Elini dizime koydu. "En azından bu gece dertlerinden uzaklaşmanı sağlayacak. Bence ikimizin de buna ihtiyacı var."

"Ne yani, beni tamamen yalnız bıraktığın o partiye gittiğimiz gibi mi? Çünkü hatırladığım kadarıyla en son önemli konuları bir kenara bıraktığımızda sarhoş ve yalnız kalmıştım." Ama aslında o kadar da kötü olmamıştı. Sonuçta Miles'la karşılaşmıştım.

"İş yüzünden olduğunu söylemiştim. Özür dilerim..."

"Özür dilemen umurumda değil." Dizimi elinden uzaklaştırdım. "Onlara iptal etmemiz gerektiğini söyle."

"Bana bir şans ver."

"Sana bol bol şans verdim."

"Gerçek ben. Yaz," dedi sesini alçaltarak. "Lütfen. Sadece bir şans." Elini tekrar dizime koydu.

Önce eline baktım, sonra tekrar yüzüne. "Zaten çift randevuda kendimiz olamıyoruz."

"O zaman erken ayrılacağız."

Ona bakarken dudağımın içini ısırdım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Bu sadece bir gecelik."

Başımı salladım. Belki de son gecelerimden biriydi. "Beni yarı yolda bırakmayacağına söz veriyor musun?"

Gülümsedi. "Bir şey çıkarsa, bu sefer seni de yanımda götürebilirim."

Kollarımı göğsümde kavuşturup odanın ön tarafına baktım. Profesörün konuşmaya başladığını bile fark etmemiştim. Tahtaya boş boş baktım. Ders. Randevu. Hiçbirinin önemi yoktu. Tek istediğim Julie'nin iyi olmasıydı. "Tamam, peki. Ama sadece V bu akşamki görüşmeyi ertelemeye razı olursa. Ve zamanında geri dönmeliyiz."

"Anlaşmak."

V'ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım. İsmine tıklamadan önce okunmamış bir mesajım olduğunu fark ettim. Miles'tan gelmişti. Üzerine tıkladım.

"Bana söylemediğin her neyse, beni korkutup kaçırmayacağına söz veriyorum. Lütfen kaçmayı bırak."

Koşmak. Bildiğim tek şey buydu. Hareketsiz durma düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu. Sinirle dizimi oynatmaya başladım. Hayatımda neler olup bittiğini bilerek, daha doğrusu neler olup bittiğini bilmeyerek burada oturmakta bile zorlanıyordum. Emin olduğum tek şey, kimseyi benimle birlikte aşağı çekmeyeceğimdi. Ve bu, Kins'in şüphelenmemesi için bir geceliğine erkek arkadaşım varmış gibi davranmak ya da Miles'tan uzak durmak anlamına geliyorsa, öyle olması gerekiyordu.

Üstelik Miles tamamen yanılıyordu. Planımı bilseydi, korkup kaçardı. Tek beklediğim şey, Don'un gözlerinde ölümü görmektir. Ve her zamanki donuk bakışı değil. Artık kimseye zarar veremediğinde nasıl görüneceğini bilmek istiyordum. Tıpkı benimkini emdiği gibi, tüm yaşam enerjisi ondan da emildiğinde. Bu düşünce damarlarımı dondurdu.

Miles'ın mesajını sildim ve V'ye toplantımızın birkaç saat ertelenmesini rica eden bir mesaj yazdım.

Cevabı neredeyse anında geldi. "Neye ihtiyacınız varsa."

Dizim sürekli titriyordu. Ne gerekiyorsa? Bunun anlamı neydi? Muhtemelen eve, ayrıldığımdan daha iyi bir ruh haliyle döneceğimi umuyordu. Dairesini evim diye adlandırdığım gerçeğine neredeyse kahkaha atacaktım. Dokuz yaşımdan beri evim olmamıştı.

Profesörün söylediklerine bir kelime bile odaklanamadım. Gözlerim telefona yapışmıştı. V'nin kızgın mı yoksa tamamen tarafsız mı olduğunu bilmiyordum. Ama bu sabah işleri bıraktığımız noktadan nefret ediyordum. "Seni felaket olarak nitelendirmek istemedim, V," diye yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Dersin geri kalanında telefonuma bakıp durdum. Hiçbir yanıt gelmedi.

Bölüm 29

Çarşamba

Eli elimi uzattığı anda hemen geri çektim.

İçini çekti. "Sadie, biz bir ilişki içinde olmalıyız. Bu da dersten sonra el ele tutuşmak demek."

"İlişkiler herkes için farklı anlamlar ifade eder. Ve eğer biri sorarsa, yavaş yavaş ilerliyoruz." Kapıyı iterek açtım ve sonbahar havasını derin bir nefesle içime çektim. Onunla çift randevuya çıkmayı zaten kabul etmiştim. Elini tutmam için hiçbir sebep yoktu. Ya Miles yanımızdan geçerse? Onu incitmek istemiyordum.

Havanın taze ve ferah olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Hatta ayaklarımın altında birkaç yaprak çıkırdadı.

"Benimle birlikte olma fikri gerçekten bu kadar iğrenç mi?" diye sordu Eli hafifçe gülerek.

Göz ucuyla ona baktım. Gülmesine rağmen, incinmiş görünüyordu. "Ben öyle demedim."

"Seni yurduna kadar mı yoksa V'nin evine kadar mı bırakayım?"

"İkisi de değil." Yurt odamda Miles'la karşılaşmak istemiyordum. Şu anda V ile yalnız kalmak da istemiyordum.

"Peki ne yapmak istiyorsunuz?"

"Julie'nin nerede olduğunu bulmak istiyorum."

"Eğer gözetleme yapmak istiyorsanız V'nin yanına geri dönmeliyiz." Bunu söylerken sesi değişmişti. Sanki oraya gitme fikrinden nefret ediyormuş gibiydi.

Başımı salladım. "Kullanabileceğimiz bir ekipmanınız yok mu?"

"O kadar iyi değil." Ellerini ceplerine soktu. "Yerel yönetim, yüksek teknolojikli gizli sığınakları finanse etmek için insanları soymuyor."

"Doğru, bunun için vergileri kullanıyorlar."

Güldü.

Ve bir an için aramızdaki her Şey normal görünüyordu. "Zaten süslü püslü ekipmana ihtiyaım yok. Hibirinizin bana inanmadığını biliyorum. Ama onu hissedebiliyorum." Durdum ve kampüsün dışındaki bir banka oturdum.

Eli yanıma oturdu. "Bir Şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorsun bence. Ama bu onun burada olduğu anlamına gelmiyor."

Gözlerimi kapattım. "O burada. Ve eğer bunu hissedebiliyorsam, nerede olduğunu da anlayabilirim. Değil mi?"

"Yani, burada oturup onun varlığını hissetmeye mi çalışmak istiyorsun?"

Güldüm ve gözlerimi açtım. "Beni deli sanıyorsun, değil mi?"

"Sanırım yeterince uyumuyorsunuz. Ama deli olduğunuzu düşünmüyorum. Bir Şeylerin ters gittiğini hissedebildiğinizi anlıyorum. Ben hissediyorum. Bu Őehirdeki herkes hissediyor." Karşı kaldırımdaki bir kadına başıyla işaret etti. Arkasında masum görünümlü bir adam yürüyordu. Her Şeye rağmen, kadın çantasını iki eliyle sıkıca kavradı ve adımlarını hızlandırdı.

"O burada olmasa bile, o duyguyu geride bıraktı," dedi Eli. "İnsanlar korkuyor."

Ellerime baktım. Bu korkuyu buraya ben getirmiştim. Ama ondan kurtulmak için elimden gelen her Şeyi yapacaktım. "V'nin ne yapmayı planladığını bilmesini istemiyorum."

Eli tek kelime etmedi.

"Lütfen ona söyleme," dedim ve Eli'nin gözlerine baktım.

"Eğer onun cinayet komplosuna dahil olmasından endişeleniyorsanız, bunun bir önemi yok. Zaten sabıka kaydı onu ömür boyu hapse mahkum etmek için yeterli. Başka bir cinayet hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Hayır, öyle değil." V'nin hapiste oturma düşüncesi göğsümü acıttı. Gerçekten ömür boyu hapse mi gönderilecekti? Birini öldürmesinin tek nedeni beni korumaktı. Beni kurtarmaktı. "Korkarım beni durdurmaya çalışacak."

Eli banka yaslandı. "Hâlâ fikrini değiştireceğini umuyorum."

"Bu konudaki fikrimi asla değiştirmeyeceğim."

"Anlıyorum, o seni normal bir çocukluktan mahrum etti. Ama hâlâ nefes alıyorsun, Sadie. Kalbin hâlâ atıyor. Tüm o acıyı gömecek kadar güçlüsün. Hâlâ yoluna devam edebilirsin."

Başımı salladım. "Liza'nın benim hakkımda yazdığı raporları gördün. Normal bir hayat yaşayamayacağımı biliyorsun."

"Çocuk sahibi olamadığınız için mi demek istiyorsunuz? O zaman evlat edinebiliriz."

Güldüm. "Biz mi?"

"Ciddi misin Summer?" dedi, etraftakiler duymasın diye sesini alçaltarak. "Evsiz bir çocuğa yuva bulabiliriz. Tıpkı senin yuva ihtiyacın olduğu gibi."

Farkında olmadan akmaya başlayan gözyaşlarımı hızla sildim. "Belki."

Gülümsedi. "Sanırım benimle bir aile kurmak istediğini itiraf ettin."

"Ben öyle demedim," dedim gülerek.

"Seni gülümserken görmeyeli çok uzun zaman oldu." Kolunu omuzlarıma doladı.

Dokunuşundan hiç irkilmedim. Hatta rahatlatıcı geldi. Ve gerçeği öğrendikten sonra bile birinin beni hâlâ sevebildiğini bilmek güzeldi. Yani, bir kısmını. Kimse bebeğimi kaybettiğimi bilmiyordu. Ve bunu kimseye

söylemeyi de planlamıyordum. Doğrusu, olanlardan Don'u tamamen suçlamıyordum. Yeterince güçlü olamadığım için kendimi suçluyordum. Ve bunu sesli olarak söyleseydim, acımın beni tamamen yutacağından korkuyordum.

"Geleceğin bitmedi." Alnımdan hafifçe öptü. "Daha yeni başlıyor. Sadece bunu düşünmeni istiyorum, tamam mı?"

"Bugün benden çok şey istiyorsun." Başımı omzuna yasladım.

Kolunu omuzlarıma doladı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece orada oturup geçen trafiğe baktık. Ve birkaç anlığına kendimi normal hissettim, sanki gerçekten bir geleceğim varmış gibi. Kendimi bir üniversite öğrencisi gibi hissettim. Sahte erkek arkadaşımın gerçek olduğunu hissettim. Hayal gücüm gerçeklikle iç içe geçti ve bir an için karşı kaldırımda annemi gördüğümü sandım.

Başımı kaldırdım. Kızıl saçları. Mavi gözleri. Eksik olan tek şey o nazik gülümsemesiydi. Her şeyini kaybetmiş gibi üzgün görünüyordu. Sanki o da beni benim onu özlediğim kadar özlemişti.

"Anne?" diye fısıldadım adını. Ve o kelimeyi sesli olarak en son on yıldır söylemediğimi fark ettim. Boğazımda garip bir ses çıkıyordu.

"Burada kal," dedi Eli. Ayağa kalktı ve caddenin karşısına doğru koşmaya başladı.

Kadın Eli'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. Eli caddenin karşısına geçmeye çalışırken araba lastikleri gıcırdadı ve arabalar korna çaldı. Kadın bekleyen bir taksiye binmeden önce iki parmağını kaldırdı. Eli caddenin diğer tarafına ulaştığı anda araba hızla uzaklaştı.

O'ydu. O olmalıydı. Yavaşça ayağa kalktım. Annem hayattaydı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Eli yanıma geri koştu. "Kahretsin, neredeyse onu yakalamıştım."

"Bu benim annem miydi?"

"Ne?"

"Eli, annem hayatta mı?"

Ellerini omuzlarıma koydu. "V sana söylemedi mi?"

"Ne söyleyeceksin?" Kalbim patlayacak gibiydi.

"Kitaptaki bir sayfada küçük bir saç teli bulduk. Sadie Davis'in DNA örneğini almayı başardık. Benzerlikler tesadüf değil. Sizinle akraba."

"Annem..."

"Hayır, Summer. O senin annen değil."

Söylediği her kelimeyle kalbime bir bıçak saplamış ve yavaş yavaş çeviriyormuş gibi hissettim.

Başımı salladım. "Ama artık hiç ailem kalmadı."

"Görünüşe göre öyle yapıyorsunuz."

"Bu mümkün değil." Birkaç saniyeliğine annemin hayatta olduğunu sandım. Sanki yine benden alınıyormuş gibi hissettim.

"Liza konuyu araştırıyor."

"Ama anneme çok benziyordu. Bana benziyordu."

"Annenizin muhtemelen bir kız kardeşi olduğunu düşünüyoruz. Emin değiliz."

"Hayır, öyle değildi. Söyleseydi bana söylerdi. Büyükanнем söylerdi. Fotoğraflar ya da başka kanıtlar olurdu. Kız kardeşi yoktu. O benim annem. Sadie Davis benim annem!"

"Summer, o senin annen değil." Bunu sert bir şekilde söyledi, sanki beni halüsinasyonumdan uyandırmaya çalışıyormuş gibi. "Don sadece aklını karıştırmaya çalışıyor. Seni sinirlendirmeye çalışıyor. Saçını boyadı ve renkli lensler takıyor, seni etkilemek için. Gerçek halini gördün. O senin annen değil," diye tekrarladı.

"Ya yanılıyorsan? Ya oysa? Ya başı dertteyse?"

"O kadın bizim tarafımızda değil."

"Ancak..."

"Ölümüne kalan günleri sayıyor!"

Sözleri kulaklarımda yankılanıyordu sanki. Ölüm. Ölüm. Ölüm.

"Ölmeyeceğime dair hepinizin hemfikir olduğunu sanıyordum?" diye sordum. "Hayatımı kurtarmaya çalışmak yerine, sanki bir yapbozu bir araya getiriyormuşuz gibi davrandık."

"Sizi gerçekten korumak kimseye fayda sağlamaz. İki gün, Summer. Parçaları bir araya getirmek için iki günümüz var."

Zorlukla yutkundum. "Sence beni öldürecek mi? Akrabam olsa bile?"

"Bence kesinlikle deneyecek."

Dosyanın son sayfasına dik dik baktım. Julie hakkındaki bilgileri okuduğum anda panikledim. Başka bir sayfa daha olduğunu fark etmemiştim bile.

Ama bu hiç mantıklı değildi. Annemin kız kardeşi yoktu. Teyze diye birini hiç duymamıştım. Ve büyükannem ondan bahsetmez miydi? Ailemle arası bozulmuş olması mümkündü. Parmaklarımı cam masaya vurdum.

Annem öldükten sonra büyükannem yıkılmıştı. Başka bir çocuğu olsaydı, araları açık olsa bile onunla iletişime geçmez miydi? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Parmaklarım camda leke izleri bırakıyordu. Hızlıca tişörtümün kenarıyla sildim.

Pencerenin açılmasından çıkan vızıltı sesi başımı çevirmeme neden oldu.

V içeri girer girmez dosyayı hızla kapattım. "Eğitim yapmamız gerekiyor," dedim.

"Neden derste değilsin?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve yanına yürüdüm. "Bana nasıl dövüşeceğimi öğretmelisin. Sadece iki günüm kaldı."

"Sadie Davis eğitilmiş bir keskin nişancı. Göremediğiniz bir şey için eğitim alamazsınız."

Zorlukla yutkundum. "Ne... yani hiçbir anlamı yok mu?"

"Bu yeni yaklaşımı nasıl öne çıkaracağımızı bulacağız."

"Onu bugün gördüm. Saçlarını kırmızıya boyamış ve mavi lens takmış. Anneme çok benziyor."

"Şimdi de onunla nasıl savaşağınızı öğrenmek mi istiyorsunuz? Bu muhtemelen onların istediğinin tam tersi."

Bütün öğleden sonramı Sadie Davis hakkında düşünerek geçirdim. Akrabam olması umurumda bile değildi. Dokuz yıldır çaresizce bir yuvaya ihtiyacım vardı. Ve o benim varlığımı görmezden gelmişti. Kesinlikle ailem değildi. Benim ailem yoktu. "O kadın benimle akraba değil."

"Çok sayıda geni paylaşıyordu..."

"Kan bağıyla alakası yok. O bizim tarafımızda değil. Onun tarafında."

Yanıma doğru yürüdü, gözleri vücudumu taradı. "Henüz hazır değilsin, Sadie."

"Elbette hazırım. Kendimi nasıl koruyacağımı bilmem gerekiyor. Bana silah kullanmayı öğretin."

"Akli başında olmayan birine silah vermeyeceğim." Sözleri soğuktu.

"İstikrarlı mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Kan bağı olan bir akrabanız olduğunu yeni öğrendiniz ve silah kullanmayı öğrenmek istiyorsunuz. Onunla nasıl konuşacağınızı bulmaya çalışmalısınız, onu öldürmeyi öğrenmekle değil."

"O beni öldürmeden önce ben onu öldürmeliyim."

"Bu doğru değil. Seni güvende tutacağımı söylemiştim."

"Eli de bana yalan söylediğini söyledi! O, çılgın bir olayı saymıyor. Benim ölümümü sayıyor." Göğsünün ortasına dürttüm. "Dediğim gibi." Tekrar dürttüm. "Ve sen sadece yalan söylerken bana güvenmemi mi istiyorsun?"

Tekrar dürtmeye fırsat bulamadan elimi yakaladı ve beni göğsüne çekti.

"Asıl dengesiz olan sensin, ben değilim," dedim. Ona çok kızmıştım. Tek istediğim yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmekti.

"Ben senin yansımanım. Eğer bunu beğenmiyorsan, neden sürekli bana geri dönüyorsun?"

"Sana geri dönmeyeceğim." Onu kendimden uzaklaştırdım. Göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu.

"Üzerindekileri çıkar," diye gürledi sesi.

"Ne? Seninle seks yapmayacağım. Aklını kaçırmışsın." Kahretsin, şu anda neden onunla seks yapmak istiyorum ki?

"Onları çıkarın."

Yutkundum. "Onları kendin çıkar."

İkimiz de aynı anda öne doğru bir adım attık ve dudakları benimkilerle buluştu. Ve gün boyunca ilk defa nefes alabiliyormuş gibi hissettim. Beni kaldırıp cam masanın kenarına oturturken güçlü omuzlarından tuttum.

Bardağa leke bırakacak olmamız umurumda değildi.

Onu göremiyor olmam umurumda değildi.

Onun gerçek adını bilmemem umurumda değildi.

Önemli olan tek şey ikimizin de kırık dökük olmasıydı. Ve nedense bunu yapmak, bir anlığına da olsa kendimizi bütün hissetmemizi sağladı. Ödünç alınmış bir an. Onun iddia ettiği kadar dengesizdim ben de. Ve kendisi hakkında haklıydı. Bunu onda da gördüm.

Bacaklarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim, o da tişörtümü ve sütyenimi yırtarak çıkardı.

"Bunu istemediğini söyle bana," diye inledi elleri göğüslerimi bulurken ağzıma doğru.

Tek kelime etmedim.

"Bana felaket olduğumu düşündüğünü söyle." Pantolonumun düğmelerini çözdü.

Ben de ona karşılık öptüm.

"Bana dengesiz olduğumu söyle."

Tanrım, beni becer artık. Ona doğru eğilebilmek için avuçlarımı masaya bastırdım.

Parmakları yanlarımdan aşağı kaydı, belimde durdu ve beni masadan indirdi. Beni döndürdü ve çıplak gövdeyi soğuk cama bastırdı.

"Bana dur de." Pantolonumu uyluklarımdan aşağı doğru itti, elleri kalçalarımda oyalandı.

Bacaklarımı daha da açtım.

Belimi kavradı. "Kahretsin," diye inledi ve arkadan bana sertçe girdi.

Kuvvet beni öne doğru itti, kalça kemiklerim masanın kenarına saplandı. Bu, ona kızgın olduğumu unutmam için yeterliydi. Ellerimi cama bastırdım, onun itişlerine uyum sağlamak için hareket ettim. Muhteşem bir his veriyordu. Ama bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı ya da acı çekmeden zevk almanın nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi düşünmekten nefret ediyordum.

"Daha sert," diye inledim.

Parmak uçları kalçalarıma saplandı. Tek hissettiğim, penisinin tüm duvarlarıma sürtünme hissiydi.

"Tanrım, V!" Kendimi ona sıkıca sarılırken buldum. Bunun sapkın bir şey olması umurumda değildi. Çok doğru hissettiriyordu.

O, orgazmımı yaşarken penisini içime sokup çıkarmaya devam etti. Kendime geldiğim anda, penisini benden çıkardı.

Henüz boşalmadığını biliyordum. Onu hissetmemiştim. "V?" diye nefes nefese sordum.

Kalçalarımın tuttu ve beni ters çevirerek sırtımı masaya yasladı. Ateşli bakışlarla bana bakarken, elini penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyordu. Bu, durumun kontrolünün kendisinde olduğunu kanıtlamanın bir yoluydu. Zihninin kontrolünün kendisinde olduğunu. Korktuğum her şeyin kontrolünün kendisinde olduğunu.

Dizini kaval kemiğime dayadı, bacaklarımı ayırdı ve uyluklarımın arasına girdi. Eli bir anlığına yavaşladı ve sıcak sıvının ilk akıntısı göğsümün ortasına, sonra karnıma ve tekrar göğsüme düştü. Penisinden son damlasına kadar sıvı fişkırdı.

Bana dik dik bakarken eşofmanını tekrar yukarı çekti. Sonra da uzaklaştı.

"V?"

Yürüyerek uzaklaşmaya devam etti.

Dirseklerimin üzerine yaslanana kadar kendimi yukarı doğru ittim. "Beni böyle bırakma!" Masaya meni dökmeden, ayak parmaklarımla tişörtümü tutmaya çalıştım.

Tam tişörtüme dokunduğum anda tekrar ortaya çıktı. Elinde bir havlu vardı. Bacağımı gevşettim. Yavaşça göğüslerimden meniyi silerken ona bakakaldım. Eğer bu bana bakabileceğinin kanıtıysa, yeterli değildi.

"Şimdi silah kullanmayı öğrenebilir miyim?" diye sordum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hayır." Havluyu karnımdan aşağı doğru kaydırды.

"Sen benim yansıyam olduğunu söylemiştin. Yani eğer ben deliysem, sen de delisin."

"Ve ben silah kullanmıyorum." Hedef tahtasının kenarına asılı olan yayını işaret ederek başını salladı.

"Bunu nasıl kullanacağımı bana öğretecek misin?"

Güldü. "Hayır."

"V!"

"Hiçbir şeyi nasıl kullanacağınızı öğrenmenize gerek yok. Bırakın ben sizi koruyayım."

"Beni korumanı istemiyorum. Kendime bakabilmek istiyorum."

Bezi bir kez daha karnıma sürdü ve sonra masanın kenarına koydu. Öne eğildi, ellerini masanın üzerine, iki yanıma yerleştirdi. "O zaman iki gün sonra sana öğreteceğim."

Masadan kayarak indim, kalçalarımın cama sürtünerek muhtemelen iz bıraktığının farkındaydım. Ama o kıpırdamadı. Ellerini masada tutarak beni adeta hapsetti.

"İki gün çok geç," dedim.

"Bana güvenmeyi öğrendikten sonra, kendini nasıl koruyacağını öğreteceğim."

"Benden hayatımı sana emanet etmemi istiyorsun."

"Sanırım ellerimin sana bakmak için çok yetenekli olduğunu keşfettin."

Ona kaşlarımı çattım.

"Üzerini giy. Önce seni daha iyi bir forma sokarak başlayabiliriz."

Çenemin açık kaldığına eminim. "Bana şişman mı dedin?"

Güldü ve geri çekilerek geçmeme izin verdi. "Daha hızlı koş. Daha yükseğe zıpla. Bunun gibi şeyler."

"Hımm." Giysilerimi yerden kaptım.

"Kilo vermektten bahsetmedim ki!" diye seslendi arkamdan, ben de spor kıyafetleri bulmak için yatak odasına çekilirken.

Bölüm 30

Çarşamba

Elbisemin arkasındaki fermuarı açmaya çalışırken omuzlarım ağrıyordu. Kahretsin. Ama elbise yüzünden değil, hayatımın tam bir karmaşa olması yüzünden üzgündüm. Zaten yeterince kafam karışıkken Eli ile nasıl randevuya çıkabilirdim ki? Ve bunların hiçbirine kafamı karıştıracak vaktim yoktu. İki gün sonra ne olacaksa ona odaklanmam gerekiyordu.

Bu gece nerede olursam olayım yemek yemem gerektiğini kendime söylemek beni sakinleştirdi. Eli bunun gerçek bir randevu olmasını istiyordu, ama bu teknik olarak onu gerçek yapmıyordu. Sadece görünüş içindi. Kins'i güvende tutmak içindi. Miles'ı güvende tutmak içindi. Tanrım, Miles.

Arkamı dönüp aynaya baktım. Ne kadar kıvrılıp gerinsem de fermuar bir türlü ulaşamadığım bir yerdeydi. Fermuarın bitmesi gereken yerin hemen altında bir yara izi vardı. Bu elbiseyi özellikle yara izi göstermediği için seçmiştim.

İç çektim ve yatağımın kenarına oturdum. Gözlerim Converse ayakkabılarıma kaydı. Başka ayakkabılar da giyebilirdim. Eli beni almaya gelecekti. Akşam yemeğinde benimle olacaktı. Sonra da toplantı için benimle birlikte buraya geri yürüyecekti. Asla yalnız kalmayacaktım. Beni güvende tutmak için her zaman yanımda olacaktı.

Ama Converse ayakkabılarımı çıkarmak istememin sebebi Eli ile ilgili değildi. Onları görmek bana Julie'yi hatırlattı. Onun ve nişanlısı Jacob'ın fotoğrafını düşündüm. Çok mutlu görünüyorlardı. Ve ondan Converse'leri

alıp bana gösterdiğini hatırladım. Ona çok aşıktı. Sanki benim hayatımın bittiği gün onun hayatı yeniden başlıyordu. Ve şimdi...

Bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım ama engelleyemedim. Ve şimdi o benim yüzümden öldü. Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyordum. Bir yerlerde, dışarıda olması mümkündü. Eğer öyle olsaydı onu bulabileceğimizi düşünüyordum. Bir ay içinde bulunamayan kayıp vakaları pek de umut verici değildi. Ben de bunun bir örneğiydim. Hayır, ölmemiştim. Ama artık Summer Brooks da değildim.

Ayakkabı bağcıklarını çözmek için eğildim ama parmaklarım bağcıklara değince durdum. Miles ayakkabılarımı beğenmişti. Gözlemevinde ona rastladığım gece çok alkol tüketmiştim. Ama ayakkabılarımı beğendiğini söylediğinden oldukça emindim. Elbisemle uyumlu olmasalar bile. Evet, Miles kesinlikle iltifat etmişti. Eli'nin de onları beğenmediğini hatırlıyordum. Bunu söylememişti ama Kins'in önünde de seçimimi savunmamıştı.

Ayağa kalktım. Onları giymeye devam etmemin sebebinin Miles'ın onları sevmesi mi yoksa Eli'nin sevmemesi mi olduğundan emin değildim. Belki de ikisinin birleşimiydi. Ayrıca, Julie hâlâ onları giyiyor olsaydı kaçırılmayacağına dair tuhaf bir hissim vardı. Bu benim başıma gelmeyecekti. Don'un kontrolüne tekrar girmektense ölmeyi tercih ederdim.

Odayı terk etmeden önce, bir kez daha aynaya baktım. Normalde boynumdaki kolyeyi gizleyecek bir şey giyerdim. Ama artık en kıymetli eşyam yanımda değildi. Yansıma baktım. Bana bakan kişide bir farklılık vardı. Bu, elbisenin dekoltesi ya da sürdüğüm makyaj değildi. Hatta normalde kızıl saçlarım ve mavi gözlerim varken şimdi kahverengi saçlarım ve kahverengi gözlerim olması da değildi. Dokuz yıldır ilk kez korkmuş görünmüyordum.

Hiçbir mantığı yoktu. Daha önce hiç tanımadığım ve muhtemelen beni öldürmeye çalışan bir akrabam olduğunu yeni öğrenmiştim. Muhtemelen sadece iki günüm kalmıştı. Ama gözlerimde korku yoktu. Yıllarca yanımda kimse olmamıştı. Şimdi ise, beni önemseyen üç kişi de dahil olmak üzere, bir sürü insan ve arkadaşım vardı. Üç kişi. Ve bencilceydi ama hiçbirini bırakmak istemiyordum. Arkamı kollayan insanların olduğunu bilmenin verdiği güvenlik duygusunu seviyordum. Çünkü kimi kandırıyordum ki? Sırtımdaki fermuara bile ulaşamıyordum. Onlar olmadan kendimi nasıl koruyacaktım ki?

Ve onların hiçbirinin beni tüm benliğimle sevmeyeceğinden oldukça emindim. Sadece gördükleri yanıma seviyorlardı. Miles, rahat bir gülümsemeye sahip, tasasız bir kız olan Summer Brooks'a aşıktı. Eli, gün ışığında saklanan ve tek kelime etmekten korkan, işkence gören yanıma aşıktı. Ve V, dönüşmekte olduğum kişiye, sonunda ona ihtiyaç duymayacak kadar güçlü olacak kişiye aşıktı. Çünkü gerçek şu ki, ben bir bütün olarak sevmeye layık değildim. Kendimi bile sevmiyordum. Aynaya bakmaktan nefret ediyordum. Dönüştüğüm kişiden nefret ediyordum. Ve şu anki durumumdan korkmuyordum, çünkü gerçek şu ki, yaşamaktan yorulmuştum.

Gözlerimden yaşlar süzülürken bu düşünce beni derinden etkiledi. Annemle babam ölmüştü. Büyükannem ölmüştü. Julie de büyük ihtimalle ölmüştü. Ve beni en çok önemseyen üç kişi de muhtemelen beni korumaya çalışırken ölecekti. Öyleyse önce ben ölsem daha iyi olmaz mıydı? Gözlerimin altındaki yaşları sildim ve aynadan yüzümü çevirdim.

Pes ettiğimden değildi. Sadece hiçbir umut kalmamıştı. Hiçbir ipucumuz yoktu. Don'un ne planladığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. İki gün sonra hala nefes alıyor olsam bile, içim ölmüştü. Ve artık Sadie Davis olmayı bile

benimseyemezdim çünkü o zaten başka biriydi. Buraya gelmek yeni bir başlangıç değildi. Buraya gelmek sondu.

Peki neden Miles, Eli ve V'nin yanında olduğum her an bir başlangıç gibi hissediyordum? Belki de sevgiye susamıştım. Bu yüzden hiçbirini geri çevirmek çok zordu. Her biriyle tanıştığım için şanslıydım. Hatta bir yanım onlarla bir gelecek hayal edebiliyordu. Miles'ı seviyordum çünkü bana bütün olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu. Eli'yi seviyordum çünkü kırık dökük olsam bile sevilebileceğimin kanıtıydı. Ve V'yi seviyordum çünkü ne kadar gerçekçi olmasa da bana bir gelecek konusunda iyimserlik veriyordu.

Ama bu geleceklerin hiçbiri gerçekleşemezdi. Her birine karşı ne kadar paramparça hissetsem de, sevgiye incapabledim. Kalbim nefretle doluydu. Bir duygudan daha büyük görünen bir şey tarafından tüketiliyordum. Kalbimin hala atmasının tek nedeni Don'un hala nefes alıyor olması gibiydi. Ve onun hayatına son verdiğimde, sonunda özgür olacaktım.

Vaktim tükenmeden önce, her birine söylemem gerekiyordu. Hayatlarının bensiz daha iyi olduğunu anlamaları gerekiyordu. Zor olmamalıydı. Hiçbiri beni tüm benliğimle sevmiyordu. Nasıl sevebilirlerdi ki?

Çantamı komodinin üzerinden aldım. Bu akşam çift randevumuzdan sonra Eli'ye anlatarak başlayacaktım. İkinci bir şans istediğini biliyordum, ama ne anlamı vardı ki? Hâlâ hayatta olan birine odaklanmalıydı.

Yatak odasından çıktım. Randevuma giderken V'nin orada olmamasını umuyordum. Ne yazık ki mutfak tezgahında oturuyordu. Yanından geçerken başını kaldırdı. Beni görmezden gelmesini umarak başımı öne eğdim.

"Dur," diye gürledi sesi.

Ayaklarım beynimden önce tepki verdi ve onun emriyle anında durdum. Bana yaklaşıırken arkama bakmadım. Parmakları enseme dokundu,

saçlarımı yana itti. Elbisemin fermuarını yavaşça sonuna kadar çekti.
Dokunuşu tüylerimi diken diken etti.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yapmadım."

Kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "Benimle konuş."

"Mühim değil."

İçini çekti. "İstemiyorsan Eli ile gitmek zorunda değilsin."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Bana program değişikliğini bildirdi. İkinizin sevgili olduğu izlenimini sürdürmek için özel çaba sarf etmenize gerek olduğunu düşünmüyorum. Gitmenize gerek yok."

"Ne önemi var ki? Birlikte olmayacağımızı söylemiştin. Aramızdaki her şeyin sadece fiziksel bir şey olduğunu açıkça belirtmiştin."

"Ben öyle demedim." Parmakları kolumdaki tutuşunu gevşetti.

"Evet, öyle. Bunu kısıtlı bir süreyle yaptığımızı söylemişsiniz."

"Sadie, lütfen şimdi beni itme. Onun için değil." Çenemin alt kısmına hafifçe dokundu.

"Eli Serrano girişte," diye yumuşak bir sesle duyuldu Athena hoparlörlerden.

Tam geri çekilecektim ki V belimden yakalayıp beni kendine doğru çekti.

"Kalbim ödünç alınmış bir hayat yaşıyor," diye fısıldadı, alnını benimkine yaslarken.

Onun bunun doğru olduğunu düşündüğüne inanıyordum. Benim o küçük parçamı sevdiğini düşündüğüne inanıyordum. Çünkü bu anın içinde kalmak benim için kolay olurdu.

Nefes verişlerimi sanki ona güç verebilecek olan benmişim gibi içine çekiyordu, oysa gerçekte acımı dindiren kendisiydi.

Pencereye şiddetli bir şekilde vuruldu ve irkildim. "Daha sonra döneceğim," dedim.

İstemeyerek de olsa belimden elini çekti ve geri adım attı. "Söylediklerimin arkasındayım Sadie. Kalbim ödünç alınmış bir zamanla atıyor," diye tekrarladı, sanki bunu ilk söylediğinde ruhumda yankılanmamış gibi.

Ona geri dönmedim. Eğer gerçekten samimi olsaydı, bana Summer derdi. Eğer gerçekten samimi olsaydı, beni tüm benliğimle severdi. Eğer gerçekten samimi olsaydı, muhtemelen kalırdım. Ama yeterli değildi. Kırık olan o yanıma ve bir zamanlar bütün olan o yanıma karşı sevgi hissetmeye ihtiyacım vardı. V'nin olmamı istediği kişi asla olamamıştım. Yeterli zamanım yoktu.

Pencere yavaşça açıldı. Eli, kot pantolon ve ceket giymiş, saçları hafifçe geriye taranmış bir şekilde orada duruyordu.

Güneşin son ışınlarını tenimde hissederek dışarı çıktım. "Farklı görünüyorsun."

"Benim." Bana neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ben Eli Serrano." Elini uzattı. "Ve seninle tanışmak gerçekten çok güzel, Summer."

Pencere vızıldayarak kapanmaya başlarken başımı çevirdim. V, delici bir bakışla bana bakıyordu. Sanki o da bende Summer'ı yansıtan yanlarımı görebiliyordu. Ve sanki ondan nefret ediyordu. Sanki ondan tiksiniyordu.

Pencere kapandığında tenim üşüdü. Eli'ye baktım. Eli hâlâ uzanmış, yüzünde hâlâ gülümseme vardı. Gülümsemesini görmek beni bir şekilde ısıttı. Ve bu, yüzeyde yanan alevlerden kaynaklanmıyordu. Eli kötü değildi. İyiydi. Çok iyiydi. Belki de tenlerimiz birbirine değdiğinde hissettiğim ateş, onun yüzünden değildi. Belki de yanan bendim.

Elimi uzattım. "Seni şimdiden sevdim, Eli Serrano. Baştan başlamak istemiyorum." Baştan başlamaya vaktimiz yoktu. El sıkışmak yerine,

parmaklarımızı birbirine kenetledim ve ellerimizin aramızda kalmasına izin verdim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Sanırım artık gitmeliyiz. Rezervasyonumuz saat 7'de ve epey uzun bir yürüyüş olacak."

Başımı salladım ve el ele tutuşarak yangın merdiveninden aşağı indik. Dokunuşunda artık en ufak bir ateş hissetmiyordum. Sadece ezici bir rahatlık hissi vardı. Beni koruyabilirdi. Belki de bu iki gün içinde bitmek zorunda değildi. Umudum ne zaman tükenmişti ki?

Yangın merdiveninden inerken Eli'ye göz ucuyla baktım. "Daha yaşlı görünüyorsun."

"Sandığınızdan daha yaşlıyım," dedi gülümseyerek.

"Hayır, biliyorum. Sadece... yani, şimdi görebiliyorum. İlk üniversiteye nerede gittin?"

Gülerek, "Colorado Üniversitesi. Sonra hukuk fakültesine gitmek istemediğime karar verince polis akademisine gittim." dedi.

"Aslında avukat olmak mı istiyordunuz?"

"Her zaman insanlara yardım etmek istedim. Sadece bunu nasıl yapacağımdan tam olarak emin değildim." Caddeyi geçerken parmakları benimkileri hafifçe kavradı. Bu küçük hareket bana kendimi güvende hissettirdi.

Central Park'a girerken konuşmadık. Onunla aramızdaki sessizlik garip değildi. Miles'la olan gibi değildi, o zaman gerçeği öğrenmesinden endişelenmişim. Huzur içindeydim.

"Don'un beni incittiğini bilmediğine inanıyorum," dedim sonunda, sessizliği bozarak. "Sadece bunu bilmeni istedim. Ve bunun için özür dilerim..."

"Summer, lütfen özür dileme. Bilmediğime çok üzülüyorum. Yemin ederim bilseydim engellerdim. Tam oradaydım. Görmeliydim."

Konuşurken sesindeki acıyı duıabıliyordum. Sanki kendini suçlıyordu. İki gün sonra leceksem, bu acıyı içinde tutmasını istemiyordum. "Senin suçun değildi, Eli."

Hiçbir şey söylemedi.

"Eli," dedim ve yürümesini durdurmak için elinden çektim. "Seni affettiğimi söylerdim ama affedilecek bir şey yok. Ama yüzünden anlıyorum. Kendini affetmelisin." Elimle göğsünün ortasına dokundum.

Bana bakarken Adem elması inip kalkıyordu. Avucumun altında kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

"O acıyı engelleyebilirdim," dedi. "Sana her baktığımda gözlerindeki o acıyı görebiliyorum. Eğer görmüş olsaydım,..."

"Hiçbir şey yapamazdın. Don seni öldürürdü. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Her şeye rağmen beni sevdiğin için minnettarım."

"Kendini bozuk sanıyorsun. Ama ben öyle görmüyorum, Summer." Elini nazikçe yüzümün yanına koydu. "Ve senin suçun olmayan şeyler için kendini suçlamayı bırakmalısın."

Doğmamış bebeğimin ölümü benim hatamdı. Göğsümdeki keskin acıyı görmezden geldim ve eline hafifçe yaslandım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ama o beni kendine daha da yaklaştırıyordu. Bu bir oyun gibi gelmiyordu. Bu gerçekti. Ve eğer planımı gerçekleştirip bu gece her şeyi bitirirsem, onun sevdiği yanımın yok olacağından endişeleniyordum. Yok olmak istemiyordum.

Bölüm 31

Çarşamba

Eli benim için koltuğu çekti ve ben de oturdum. Karşımızdaki koltukların önünde zaten iki bardak su vardı. Görünüşe göre Kins ve Patrick bizden önce gelmişlerdi, ama şimdi ortada yoklardı.

Bir garson yanımıza geldi. "Tavern on the Green'e hoş geldiniz. Ben Lexi ve bu akşam sizin garsonunuz olacağım. İkinize de birer içecek getirebilir miyim?"

"Su iyi," dedik Eli ile aynı anda.

Garson gülümsedi. "Hemen geliyorum."

Garson uzaklaşırken, "Biraz daha sert bir şey sipariş edebilirdiniz," dedim.

"Ama 18 yaşında biri için bu biraz şüpheli değil mi sizce?"

Güldüm. "Ancak Kins ve Patrick gelirse."

"Biraz geç kaldık. Belki de restoranı şöyle bir gözden geçiriyorlardır. Burası muhteşem, sizce de öyle değil mi?"

Başımızın üzerinde asılı duran ışık zincirlerine baktım ve restoranın dış bölümüne girdiğimizde gördüğüm büyük ağaca doğru döndüm. Ağaç ışıklarla süslenmişti ve batan güneş tüm manzarayı nefes kesici hale getirmişti. Işıklar bana yıldızları hatırlattı.

Eli'ye döndüm. "Gerçekten çok güzel. İlk randevumuzu hatırlıyor musun, hani beni Central Park'a yıldızları izlemeye götürdüğün günü?"

Gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"İlk tanıştığımız gece yıldızları göremediğini söylememin garip olduğunu düşündüğüm için miydi acaba? Yoksa daha fazlası mı vardı?"

Beni neredeyse iki yıldır izliyordu. Benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğinden haberim yoktu.

Gülümsemesi hafifçe soldu. "Dürüst olmak gerekirse, ilk randevumuzda ne yapmamızı istediğimi her zaman biliyordum."

"Beni daha tanımadan benimle randevuya çıkmak istediğini mi sandın?"

"Seni tanıyordum. Yani, seni hâlâ tanıyorum."

Benim bir parçam. "Peki neden ilk randevumuzda beni yıldız gözlemine götürmek istedin?"

"Geceleri çatıya çıkıp yıldızları izlerdin. Bazen bulutlu havalarda bile bir kitap ve el feneriyle çatıya çıkardın. Sanki gökyüzüne yakın olmayı seviyordun."

Miles'a yakın olmayı seviyordum. "Çatıda ağlardım. Gözyaşlarımı hiç görmedin mi?"

"Bazı insanlar güzellik karşısında ağlar, oysa ben bir türlü gözlerimi ondan alamıyorum."

Bakışları yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Öne eğildi ve başparmağıyla yanağımdan aşağı doğru bir çizgi çekti.

"Gözyaşlarını silmeyi ne kadar çok hayal ettiğimi bilemezsin."

Gözlerimi kapattım, onun dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkardım.

"Hey, aşıklar," dedi Kins.

Eli'nin eli yanağımdan çekildiğinde gözlerimi açtım.

Kins eteğini düzeltiyordu, Patrick ise saçlarını parmaklarıyla karıştırıyordu. Bütün görünüşleri biraz tuhaftı.

Patrick beceriksizce boğazını temizledi. "Seni tekrar görmek güzel, Sadie," dedi ve Kins'in koltuğunu onun için çekti.

"Sen de," dedim ve gözlerimi ikisi arasında gidip gelerek gezdirdim.

Eli hafifçe kaburgalarımın dürttü. Ona baktığımda kaşları kalkıktı. Gözlerinde neşe parlıyordu.

Aman Tanrım. Dikkatimi tekrar Kins ve Patrick'e çevirdim. Restoranın tuvaletinde mi seviştiler? "Nerede kaldınız ikiniz?" diye sordum.

"Nerede kaldık biz?" diye sordu Kins gülerek. "Geç kalan siz ikinizdiniz." Menüü eline aldı.

"Evet, ama... acıyor!" Kins'in az önce tekmelediğı masanın altında bacağı mı tuttum. Hafif bir dokunuş da değildi.

"İyi misin?" diye sordu Patrick.

"İyiyim." Sesim tuhaf ve tiz çıkıyordu. Zavallı masum bacağı mı hariç her şey yolundaydı.

"Neyse," dedi Eli, "geç kaldığımız için özür dileriz." Kolunu omzuma attı. "Ne sipariş ediyorsunuz?"

"Muhtemelen sosisli sandviçtir," dedi Kins.

"Kielbasanın lezzetli olduğunu duydum," dedi Patrick.

"Belki de gidip sosisli sandviç yiyelim." Eli güldü ve menüsünü yere bıraktı.

"Ya da kalamar sipariş edebiliriz?" Onların neşeli şakalarına neden bu kadar kötü uyum sağlıyordum?

"Ah, çok yaklaştın," dedi Kins. "Ama tam olarak fallik değil." Patrick yanağını öperken kıkırdadı. "Ciddi söylüyorum, buradaki yemeklerin güzel olduğunu duydum. Aman Tanrım." Menüü bıraktı ve omzumun üzerinden bana baktı.

Hayır. Hemen nefesimi tuttum, en kötüsünü varsaydım. O burada. Bir saniyeliğine.

Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu sanki.

İki saniyeliğine.

O burada olamaz.

Üç saniye boyunca.

Eli'nin kolu omuzlarımı daha sıkı sardı.

Dört saniye boyunca.

Boğazıma kadar yükselen panikle birlikte ciğerlerim patlayacak gibi hissettim.

Beş saniye boyunca.

İkimiz de arkamızı döndük ama orada hiçbir şey yoktu. Tutmuş olduğum nefesi bıraktım ve Eli nazikçe sırtımı okşadı. Onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

"Neyden bahsediyorsun canım?" dedi Patrick ve menüsünü tekrar eline aldı.

Kins elini menüye koydu ve masaya geri itti. "James Hunter," diye cıvıldadı ve arkamızdaki bir masayı işaret etti.

Omzumu çevirip birkaç masa ötemizde oturan bir çifte baktım. Tahmin ettiğim gibi, yakışıklı milyarder karısıyla birlikte oturuyordu. Bir şeylere gülüyorlardı. Kadın ellerini büyük hamile karnına koydu ve başını canlı bir şekilde salladı. Nedenini tam olarak anlayamadım ama doğacak çocuklarına isim düşündüklerini tahmin ettim. Göğsümde bir sıkıntı hissettim. Hemen yüzümü çevirdim. Herkesin onun hakkında psikoloji projeleri yapmak istemesine şaşmamalı. Hayatı çok mükemmel görünüyordu.

"Tanrım, şahsen daha da seksi," dedi Kins. Çenesini eline dayadı ve ona dik dik baktı. "Yani, ona bir bakın."

"O iyi," dedi Patrick. "Ama onlara bakmayı bırakmalısın, kabalık bu."

"Şaka mı yapıyorsun?" Kins koluna vurdu. "Tam bir seks bombası gibi. Ona bakmadan edemiyorum."

Patrick kaşlarını çattı. "Peki, karısının çok çekici olduğunu söylesem nasıl hissederdin?"

Kins burnunu buruşturdu. "Hamile."

"Bu onun çekici olmadığı anlamına gelmiyor. Hamile kalmadan önceki fotoğraflarını da gördüm. Muhteşem bir güzelliğe sahip."

Kins bu sefer koluna daha sert vurdu. "Evet, ben de istemezdim. Ona bakmayı bırak."

Patrick menüsünü tekrar eline alırken kendi kendine gülümsedi. Belki de aralarındaki konuşmanın kendisi için bir zafer olduğunu düşünüyordu. Kins'in Eli hakkında sürekli nasıl konuştuğunu bilseydi ne düşünürdü acaba?

Eli, kulağımın arkasına düşen bir saç telini düzeltti. Ona baktım. Sanki rahatsızlığımı hissedebiliyordu. Bu küçük hareket beni gülümsetti. Kendimi daha az kırılmış hissetmemi sağladı. Ruhuma karanlığın sızdığını bilmeme rağmen, o bana ılık hissettirdi.

"Hadi doğruluk mu cesaret mi oynayalım," dedi Kins.

Başımı salladım. "Sen sadece birinin sana James Hunter'la konuşmaya cesaret etmen için meydan okumasını istiyorsun."

Eli ve Patrick ikisi de güldü.

"Hayır," dedi Kins ve menüsünü tekrar eline aldı. Ama bunu yaparken bana göz kırptı.

Mutlu çifte arkamdan şöyle bir baktım. Ve o anda, bunun asla benim için mümkün olmayacağını kesin olarak anladım. Kendimi yavaş yavaş yok olmaya başladığımı hissedebiliyordum.

"Hanımlar, bizim eve dönmek ister misiniz?" diye sordu Patrick, Kins'in elini tutarak.

"Aslında yürüyüşe çıkacaktık. Değil mi Sadie?" Eli, "evet" dememi bekleyerek bana baktı.

Onunla çok güzel vakit geçiriyordum. Bu gecenin bitmesini istemiyordum. Bana kendimi çok normal hissettiriyordu. "Evet, sakıncası

yoksa." Ona gülümsedim.

"O zaman sonra görüşürüz," dedi Kins. "Biz bu yoldan gidiyoruz." En uzaktaki çıkışı işaret etti. James Hunter'ın masasının yanından geçmesine izin verecek olan çıkışı. "Biraz parfümünü koklamaya çalışacağım," diye fısıldadı bana hızlıca sarılırken. Patrick onu bizden uzaklaştırmadan önce Eli ile garip bir el sıkışması yaptı.

"İkinizin gizli bir el sıkışma şekli var mı?" diye sordum.

Eli güldü. "Bunu bana o yaptırıyor. Kıskanacak bir sebep yok."

"Kıskanç değilim." Ama yüzümün beni ele verdiğini biliyordum. Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

"Üşüyor musun?" diye sordu ceketini çıkarırken.

"Hayır, iyiyim. Ben..." sözlerim, ceketini omuzlarıma örterken sustu. Doğrusu, üşüyordum. Ve bunu fark etmesi güzeldi. Sadece bir şey istemeye alışkın değildim. Eminim ki, eğer yapabilseydi bana dünyayı verirdi.

Restorandan uzaklaşırken gözlerim ona takıldı. Hafif sakalı çıkmaya başlamıştı. Bana gerçeği söylemeden önce ne kadar yaşlandığını fark etmediğime inanamadım. Kampüsteki diğer erkek çocuklara benzemiyordu. Bir adamdı. Bir dedektifti. Benim için endişelenen biriydi. Ve biliyordum ki bana dünyayı veremezdi. Ama bana ihtiyacım olan bir şeyi verebilirdi.

"Bana silah kullanmayı öğretir misin?" diye sordum.

Yürümeyi bıraktı ve elimi tuttuğu için neredeyse tökezleyecektim.

Ona doğru döndüğümde "Neden?" dedi.

Gözlerinin içine baktım. "Nedenini biliyorsun."

"Hâlâ başka bir yol bulmak için zaman var," dedi yavaşça.

"Tek yol bu. Lütfen, Eli."

Hemen bakışlarını kaçırdı. Taksi çağırırken bana hiçbir şey söylemedi. Yolculuk boyunca da söylemedi. Atış poligonuna girdiğimizde bile.

Sonunda sessizliğini bozdu ve bana döndü. "Tek kelime etme. Bırak ben halledeyim."

Ne tür bir durumla karşı karşıya olduğunu tam olarak anlayamadım. Sanki dükkanda silah kalmamış gibiydi. Eli'yi arkadaki tezgaha kadar takip ederken vitrine göz gezdirdim. Tezgahın arkasındaki adam Eli'yi sanki eski dostlarmış gibi karşıladı.

Eli tezgâha yaslandı. "Bugün iki tane, John."

"Anladım." John, Eli'ye göz kırptı.

Mağazayı incelemek için arkamı döndüm. Sergilenen silah sayısına inanamadım. Herkes içeri girip bir tane satın alabilirdi.

"Sadece bir kimlik belgesine ihtiyacım olacak," dedi John.

Kahretsin. Demek ki herhangi biri değilmiş. Sahte kimliğimi ona veremezdim. Ben Sadie Davis değildim. Ve gerçek Sadie Davis hakkında, atış poligonuna girmesine izin verilip verilmeyeceğini bilecek kadar bilgim yoktu. Summer Brooks olduğumu iddia eden eski kimliğim bile yoktu. Gerçi bunun bir önemi de yoktu. Onu kontrol etseydi, ölmüş olduğumu söylerdi.

"Yeni bir çalışanımız," dedi Eli. "Tüm evrak işlemleri şu anda yapılıyor. Kimliği de dahil. Bize bir şerit ayarladılar. Ona biraz ders veriyorum."

"Kuralları biliyorsun Eli. Kimlik yoksa giriş yok." John çenesinin yanını kaşıdı. Bir tür sinirsel tik gibi görünüyordu. Diğer tarafını da kaşıdı.

Eli güldü. "Sicili temiz. Yoksa polis akademisine asla kabul edilmezdi."

John bana döndü ve beni baştan aşağı süzdükten sonra tekrar Eli'ye döndü. "Aslında bunu yapmamam gerekiyor."

"Sanki gizli bir operasyon yapıyormuşum gibi davranıyorsun." Elini salladı. "Sorun yok. O benimle."

John, elindeki kağıdı çıkarırken başını salladı. "En azından adını verin. Bu, yasal sorumluluk açısından tam bir kâbus."

"Sadie Davis," dedi Eli.

"Harika." Bunu yazdı ve Eli'ye uzattı. "Adını imzala. Böylece en azından beni sıradan bir sivil yerine bir polisin kandırdığına dair kanıtım olur. Ve böylece beni ihbar etmezsin."

"Bugün canını sıkan ne? Karın hâlâ sana sorun mu çıkarıyor?" Eli kalemi kaptı.

John güldü. "Bunu bilmiyor musun? Şu anda en son ihtiyacım olan şey, polislik yapan arkadaşım tarafından tutuklanmak. Canımı tehlikeye attığın için bana bir iyilik borçlusun dostum."

Eli imzasını benimkinin yanına atarken gözlerimi kaçırdım. Bana yardım etmeye çalıştığı için başının belaya girmesini istemiyordum. Eli beni en kötü yıllarımda görmüştü. Ve artık acı çekmememi sağlamak istiyordu. Sadece Don'u öldürmenin acımı dindirecek tek şey olduğunu anlamamıştı.

Elimdeki silaha baktım. Tahmin ettiğimden daha ağırdı. Bana adaleti sağlayacak şeyi tutuyordum. Adaletin ellerimde ne kadar ağır olduğunu fark ettiğimde Eli'nin talimatlarına dikkat etmek zordu. Yoksa omuzlarımda bu kadar ağır olan intikam mıydı? Eli kulaklarıma büyük kulaklıkları yeniden yerleştirirken bu düşünceyi içimde tutmaya çalıştım. Hedefe doğru başını salladı.

Arkamı döndüm ve silahı kaldırdım. Kollarım hafifçe titriyordu, ama bunun ağrıyan kaslarımdaki ağırlıktan mı yoksa daha başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim. Her şey buruktu ve zaman yavaşlamış gibiydi. Takmış olduğum güvenlik gözlükleri bile gerçekliği değiştiriyordu. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyordu. Hedefe, bir adamın silüetine baktım. Ve Don'u hayal ettim. Benimkini elinden aldığı anda yüzünde beliren

o gülümsemeyi hayal ettim. Eli'nin bedenini arkamda hissetmeden önce ne kadar süre hedefe baktığımı tam olarak anlayamadım.

Ellerimi kendi elleriyle destekledi ve silahı hafifçe kaldırdı. Hedefe bakarken parmakları ustaca emniyet kilidini açtı. Onun yardımıyla ilk kez tetiğe bastım. Onun yardımıyla, silahın geri tepmesinden geriye doğru düşmedim. Onun yardımıyla, hedefi tam göğsünden vurdum. Onun yardımıyla, kendimi hiç olmadığı kadar güçlü hissettim. Arkamı döndüm. Eli'nin elleri hala kollarımdaydı. Bu bir şekilde beni sakinleştirdi.

Silahı elimden aldı ve yakındaki tepsiye koydu. "Bırak ben yapayım," dedi Eli. "Bırak ben tetiği çekeyim."

Bu gece Eli'ye veda edecektim. Benim en kötü yanıma şahit olmuştu. Ve o yanım giderek büyüyordu. Yakında geriye kalan tek şeyim o olabilir. Bu yüzden hayır, onu bırakmayacaktım. Bırakırsam, o yanım yok olup gidebilirdi. Ve ona ihtiyacım vardı. Acımı dindirmek için karanlığa ihtiyacım vardı.

"Ben olmalıyım," diye fısıldadım dudaklarına. Her saniye bana biraz daha yaklaşıyor gibiydi. "Onun kanının senin ellerine bulaşmasını istemiyorum."

Elini enseme koydu ve beni daha da kendine çekti. "Seninkinden ziyade benimkinde olmasını tercih ederim." Sanki bir seçim yapmamı bekliyormuş gibi hareket etmeyi bıraktı.

Don bana ilk dokunduğunda seçimimi yapmıştım. Ama yapabileceğim yeni bir seçim daha vardı. Eli'yi içeri alabilirdim. Onun, benim bildiğim o yanımı sevmesine izin verebilirdim. Ve bunun tadını çıkarabilirdim. Bunu kıymetini bilebilirdim. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımda onun dudaklarına değmesine izin verdim.

Öpüşmeyi hemen derinleştirdi. Daha önce haklıydım. Onu gerçekten seviyordum. Ne kadar kırık dökük olsam da beni sevebilmesini seviyordum.

Belki de aşk sadece acı çekmek için bir bahaneydi. Belki de hayatımdaki tüm acılardan ölmeye çalışıyordum. Ama dudakları dudaklarıma değdiğinde, inanılmaz derecede yaşamak gibi hissettim. Ancak eli sırtımdan aşağı kayarken korkunç bir düşünce aklımdan çıkmadı. Ya acı çekmekten hoşlanıyorsam? Ya bu his, gerçekten bildiğim tek şeyse? Öpüşmeye odaklanmaya çalıştım, bedeninin sıcaklığının omurgamdan aşağı inen ürpertiği alacağını umdum.

Bölüm 32

Çarşamba

Eli ve ben kapıdan içeri girerken V, "Sonunda," dedi. "Sizi bekliyorduk."

Liza başını bile kaldırmadan bilgisayarında yazmaya devam etti. "Bence onlarsız da gayet iyi idare ediyorduk."

"Neredeydin bunca zamandır?" dedi V, Liza'yı görmezden gelerek.

V'nin atış poligonundan haberdar olmasını istemedim. "Restoran. Düşündüğümüzden biraz daha uzun sürdü."

"Evet, böylesine şık bir yer için servis inanılmaz derecede yavaştı," diye ekledi Eli.

V başını salladı ve bizden uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım Eli'ye.

Gülümsedi ve omuzlarını silkti. İkimiz de cam masaya doğru ilerledik. Eli'nin yanına otururken irkildim. V'nin dairesindeki her şey tertemizdi. Ama V, daha önce vücudumun masaya bıraktığı izleri temizlemeyi başaramamıştı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Bunu bilerek mi yapmıştı? Masanın kenarında kalçamın izinin kaldığını başka kimse fark etmiş miydi? Ona baktım ve dudaklarındaki somurtmayı fark ettim. Hemen tekrar aşağı baktım.

"Sahte randevunuzda eğlendiğinize sevindim," dedi Liza. "Bu arada, biz de asıl işi yaptık. Ve ne bulduğumuza inanamayacaksınız." Sonunda bilgisayarından başını kaldırdı.

"Ne buldunuz?" diye sordum. Başka birinin de konuyu değiştirmek istemesi iyiydi.

"Uzun bir araştırmadan sonra, V ile birlikte Sadie Davis'in kim olduğunu anladık," dedi Liza ve elini hafifçe V'nin koluna dokundurdu. Elini orada bir an fazla tuttu.

Hareketlerinden ziyade sözlerine odaklanmaya çalıştım. Üstelik, az önce Eli'yi öpmüştüm. Basit bir dokunuş için kıskançlık duyamazdım. "Peki, o kim?" diye sordum.

"Gerçek adı Jane Davis."

"Peki, o zaman benimle akrabalığı yok. Wagner annemin kızlık soyadıydı, Davis değil."

Liza başını salladı. "Hayır, annenin bir ablası vardı. DNA bunu kanıtıyor. Kayıtlar da öyle. Jane Davis tam olarak üç yaş büyük."

Ellerime baktım. Başparmağımı işaret parmağımın üzerinde gezdirdim, tetiği çekmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. "Peki o zaman son 18 yıldır neredeydi?"

"İşin garip yanı bu," dedi Liza. "O...ölüymüş."

Tekrar Liza'ya baktım.

"Kayıtlara göre 16 yaşında öldü."

"Pekala," dedim yavaşça. "Ama bu açıkça doğru değil. O hâlâ yaşıyor."

"Doğru." Liza V'ye baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Ayrıntıları hâlâ netleştirmeye çalışıyoruz," dedi V. "Verileri kesinleştirdiğimizde size bildireceğiz."

Bunu bilmemi istemiyorlardı. Kalbim hızla atmaya başladı. Çok kötüydü. Kötü olmasaydı bana söylerlerdi. "Sadie Davis ben değilsem ve o da değilse kim?"

Liza boğazını temizledi. "Şey, biz de bunu merak ediyorduk. Belli ki o da ismi çalmış. Teknik olarak çalınmış bir kimliği çalmış oldunuz."

Liza, sanki gülmemi bekliyormuş gibi bana baktı. Bu bir şaka mıydı? Tanrım, hiç komik değildi. Kalbim göğüs kafesine çarpıyormuş gibi

hissettim.

"Söyle bana." Sandalyemde öne doğru kaydım. "Lütfen bana söyle."

"Jane Davis'in 16 yaşındayken bir kazada öldüğü söyleniyor. Ancak cesedi asla bulunamadı. Tamamen ortadan kayboldu. Anneniz öldükten hemen sonra orduya katıldığında ortaya çıktı. Yeni bir isimle. Muhtemelen bir yerlerde zorla tutulduğunu ve kaçtıktan sonra korunmak için orduya katıldığını düşünüyoruz."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Annenizin kaza hakkındaki açıklaması yüzünden. Daha doğrusu, açıklama yapmaması yüzünden."

Tüylerim diken diken oldu. "Annem orada mıydı?"

Liza başını salladı. "Annen olay olduğunda sadece 13 yaşındaydı. Belli ki çok korkmuştu. İfade de bunu gösteriyor. Anlaşılan ormanda yalnız başlarına yürüyorlarmış. Annen, birinin onlara yaklaştığını söyledi. 18-19 yaşlarında bir erkek. Annene saldırmaya çalışmış. Ama Jane araya girip onu uzaklaştırmaya çalışmış. Annene kaçmasını söylemiş. Ve kaçarken Jane'in çığlığını duymuş. Adam bir daha hiç görülmedi. Jane de görülmedi."

"Neden kayıp demek yerine öldü dediler?"

"Bir uçurumun yakınında yürüyorlardı. Nehrin kenarındaydı. Jane'in ayakkabısını uçurumun oldukça aşağısında buldular. Kayaların üzerinde de biraz kan izi vardı. Cesedin sel sularıyla sürüklendiğini düşündüler."

Kolye ucuma uzanmak istedim ama sadece boşluğu hissettim. Bana her zaman güç verirdi. Bunun yerine elimi göğsüme bastırdım, batıyormuş gibi hissetmeme rağmen kendimi bir şekilde yere sağlam basmaya çalıştım. Gençtim ama büyükannemin tavrındaki değişimi ben bile görebiliyordum. Annem öldükten sonra kendini gerçekten toparlayamamıştı. Gülümsemeleri nadirleşmişti. Azarlamaları daha sık hale gelmişti. Yıkılmıştı. Ve bu yıkım

hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Çünkü sadece bir çocuğunu kaybetmemişti. İki çocuğunu kaybetmişti.

Eli'nin sırtımı nazikçe okşadığını ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdığını hissettim. Elimle göğsüme biraz daha sert bastırdım. "Yani herkes Jane'in annemi korumaya çalışırken öldüğünü mü sanıyordu?"

"Evet. Ve bu bile en garip kısmı değil," dedi Liza. "İsim..."

"Sadie, henüz her şeyi bilmiyoruz," diye araya girdi V. "Sana bilgi vermeden önce her şeyi kesinleştirmek istiyorum."

"Ne olursa olsun, ikimize de söylemen gerekiyor," dedi Eli. "Onu bilgilendirmemenin hiçbir faydası yok."

V ona öfkeli bir bakış attı.

"Lütfen bana söyle." Sesimin ne kadar çaresiz çıktığından, neredeyse hayata tutunmaya çalıştığımdan nefret ediyordum. Kalbim bir saniye daha beklemeye dayanamıyordu. Sanki göğsümde patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Raporda ayrıca annenizin o adamı tanıdığı da yazıyor," dedi Liza. "Görünüşe göre onu daha önce şehirde görmüş. Sanki onu izliyormuş gibi hissettiğini söyledi. Muhtemelen onu ormana kadar takip etmiş... şey, biliyorsunuz işte." Liza boğazını zorlukla temizledi.

"Daha 13 yaşındaydı." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz ne kadar ironik olduğunu fark ettim. Don bana zarar vermeye başladığında ben daha 12 yaşındaydım. Yutkundum. Bana dokunmak...

"Polisler onun annenizi takip ediyor olabileceğini düşündüler. Anlaşılan Jane'in adamı tanımadığı, annenizin ise tanıdığı açıktı. Ama anneniz adamın adını bilmediğine yemin etti. Kazadan sonra büyükanneniz, adamın annenize tekrar saldıracağından o kadar paranoyaklaştı ki, soyadlarını değiştirdi ve başka bir yere taşındı."

"Yani Wagner'ler mi oldular?"

"Sağ."

"Yani... Sadie Davis?"

Liza, V'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Sadie Davis, annenin gerçek adıydı. Ama sanırım babanla evlendikten sonra Sadie Brooks olmuştur."

Midem bulandı. Bir ay öncesine kadar bu isimlerin hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyordu. Şimdi ise annemle aynı isme sahip bir isimle burada oturuyordum; üstelik bu ismin ona ait olduğunu hiç bilmiyordum.

"Bu da bizi Bay Crawford'a getiriyor," dedi V. "Kim olursa olsun, gerçeği bilmenizi istediği açıkça belli, yoksa size o yeni kimliği ve her şeyi temin etmek için bu kadar uğraşmazdı."

Orada öylece oturup ona baktım.

Bunu, daha fazlasını duymak istediğimin bir işareti olarak algıladı. "Ama bu, gizemli Bay Crawford'un mutlaka bizim tarafımızda olduğu anlamına gelmez," dedi V. "Size anlatmak için kendine özgü sebepleri olabilir."

Uyuşmuş hissediyordum. V'nin sözlerine zar zor odaklanabiliyordum. Jane, annemi kurtarmak için hayatını riske atmıştı. Ve şimdi beni öldürmeye mi çalışıyordu? Hayatta kalan tek akrabamdı. Son ailemdi. Hiçbir anlamı yoktu. Ta ki... Midem bulanmaya başlayınca korkunç bir düşünce aklıma geldi. "Ormandaki adam kimdi?"

"Annen onun adını bilmediğine yemin etti," dedi Liza. "Raporda sadece yüzünün bu çizimi vardı." Çizimi çıkarıp önümdeki masaya koydu.

Elimle ağzımı kapattım. Don. Yanılmış olabilirim. Belli ki daha gençti. Sadece bir taslaktı. Ama o gözler... Gözlerindeki ölüm... Gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına izin verdim.

"Kahretsin," dedi Eli. Bana daha da yaklaştı ve kolunu sırtıma doladı.

Hemen başımı onun göğsüne yasladım. Rahatlığa ihtiyacım vardı. Sadece bir saniyeliğine, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını hayal etmeye ihtiyacım vardı.

"Hayal oyunlarını kapıda bırakmaya karar verdik," dedi V, sesi her zamankinden bir oktav daha alçaktı.

"Aman Tanrım, sen bir psikopatsın," dedi Eli, beni göğsüne bastırmaya devam ederek. "Ağlıyor."

"Ve senden ellerini ondan çekmeni istiyorum," diye homurdandı V.

"Sizinle onun arasındaki ilişkinin sadece bir hayal ürünü olduğunu hiç düşündünüz mü?"

"Size iki saniye veriyorum..."

"Yeter artık!" diye bağırdı Liza. "Siz kıyamet günü hakkında kavga ederken, ne kadar zamanımız kaldığını anlamaya çalışan tek kişi benim. Burada kaybedecek pek zamanımız yok."

Eli'den uzaklaştım, kalan gözyaşlarımı sildim. Liza haklıydı. Geçmiş için ağlamak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Zamanımız tükeniyordu. Kafamda saatin geri sayımını duyabiliyordum. "Bana kıyamet günü mü dedin?" diye sordum.

"Hımm." Liza notlarına baktı. "Gerçekten de bunun üç-iki-bir-git şeklinde mi yoksa doğrudan üç-iki-bir-patlama şeklinde mi olacağını bilmemiz gerekiyor."

O günün son gün olacağını hiç düşünmemiştim. Sadie Davis bana bir parmağını gösterdiğinde, hâlâ bir günüm daha olduğunu ve bunu çözebileceğimi sanıyordum. "Sanırım ilki."

"Aceleci davranmak daha şeytani bir şey değil mi sizce?"

Herkes sessizdi.

"Yani bu kadar mı?" diye sordum. "Yarın öleceğim mi?"

"Ölmeyeceksiniz," dedi Eli ve V aynı anda.

Liza'ya baktım. Nedense sessizliği, söyledikleri sözlerden daha yüksek sesliydi. Sanki tek yapabildiği şey gerçeği söylemekti, ya da en azından kendisinin doğru olarak kabul ettiği şeyi. "Sen ne düşünüyorsun, Liza?"

Omuzlarını silkti. "Bay Crawford'ın kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ormanda ne olduğunu yüzde yüz bilmiyoruz ama Don'un annenle garip bir cinsel saplantısı olduğuna oldukça eminim. Tesadüfen ona çok benziyorsun. Teyzenin yeni yaptırdığı saç boyasıyla da muhtemelen onunla da ilişkiye giriyordur. Belki de rızaya dayalıdır. Biraz aklını kaçırmış gibi görünüyor. İsim değişikliğinin onun fikri olması bile beni şaşırtmazdı."

"Bu kimseye fayda sağlamıyor, Liza," dedi V.

Gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti, onu görmezden geldi. "Her neyse, daha kesin bir sayı elde etmek için bazı hesaplamalar yapmam gerekecek, ama sanırım yarın öleceğinizin olasılığı yaklaşık yüzde 87. Ve açıkçası, ertesi gün ölme olasılığınız daha da yüksek, çünkü yarın ölmezseniz, ondan sonraki gün ölme olasılığınız daha da yüksek. Çünkü ölüm, tehditlerinin tek mantıklı sonucu gibi görünüyor. Bu yüzden, V'nin yaptığı araştırmada herhangi bir hata varsa, verilerin biraz çarpık olma olasılığıyla birlikte, Cuma günü ölme olasılığınız yüzde 99,8 gibi bir şey olmalı. Çünkü benim tüm araştırmalarım mantıklıydı ve onun çalışmasını tekrar kontrol etmeye vaktim olmadı."

Yutkundum. Bilgi sarsıcıydı. Ama onun açık sözlülüğünü takdir ettim. Saatlerle yaşadığım bir dönemde hiçbir şeyi yumuşatmaya gerek yoktu. "Yani muhtemelen yarın öleceğim. Yarın olmazsa da kesinlikle Cuma günü?"

"Kesinlikle, evet."

"Bu doğru değil," dedi V. "Sayıları kafasından uyduruyor. Üstelik ormandaki kişinin Don olup olmadığını bile bilmiyoruz. O fotoğraf herhangi bir gencin fotoğrafı olabilir. Haklı çıkaramayacağı çıkarımlar yapıyor."

"Asla popomdan bir şey çıkarmam, çok teşekkür ederim. Kimse bana oraya hiç dokunmadı bile. Buna karşı olduğumdan değil, sadece hiç olmadı

o kadar." Liza boğazını temizledi.

Tanrım. Ellerime baktım. Midemdeki huzursuzluk hissi gitmişti. Kalp çarpıntılarım geçmişti. İçimdeki tüm mücadele azmi tükenmişti. "Yardım etmeye çalıştığınız için hepinize teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım..."

"Summer, sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz," dedi Eli.

Sandalyemden kalktım. "Yorgunum. Sanırım bu geceyi burada bitireceğim." Ama aslında yorgun değildim. En azından fiziksel olarak değil. Belki yaşamaktan yorulmuştum, ama bunu düşünmek bile beni rahatsız ediyordu. Aslında sadece yalan söylüyordum. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Çok geç olmadan. Zamanım tükenmeden önce.

"Harika," dedi Liza ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Peki, işimiz bitti mi?"

V elini masaya sertçe vurdu. "Hayır, işimiz bitmedi! Sadie, işler zorlaştığında öylece pes edemezsin. Bu iş böyle yürümez. Şimdi bırakamazsın. Çok yaklaştık."

"Bunların hiçbirini tam olarak anlamadan öleceğim. Ve en çok değer verdiğim insanlara gerçeği anlatmadan ölemem. Sadece yazmam gerekiyor..."

"Ardında hiçbir belge izi bırakamazsın," dedi Liza hızla. "Hepimizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Pekala. Liza, yardımın için teşekkür ederim. Başka kimse söylemediğinde her zaman doğruyu söylediğin için ve bu grubun çok ihtiyaç duyduğu bir bakış açısı sağladığın için çok mutluyum. Çünkü ben bu insan denizinde sadece bir kişiyim ve kimse... kimse benimle ilgilenmiyor."

"Yaz..." diye başladı Eli.

"Ve Eli. Beni tanıdığını sandığının anlıyorum. Kurtarılması gereken işkence görmüş bir kız olduğumu düşünüyorsun. Beni kurtarmak istemene

bayılıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, kurtarılmaya ihtiyacım yok. Tek istediğim o çocuk olmak. Hiç tanımadığın bir insan olmak. Ama Don bunu benden çaldı ve asla geri alamayacağım. Summer Brooks öldüğü için asla olmak istediğim kişi olamayacağım. O gitti. Ve en çok da işkence görmüş tarafımdan nefret ediyorum. En kötü yanıma aşık olmandan nefret ediyorum. Acıyla lekelenmiş olmasından nefret ediyorum." Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Ama sana çok minnettarım. Benden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Dudaklarını aralayarak bir şey söylemek istedi ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Ve sen," dedim ve V.'yi işaret ettim. "Seni de seviyorum."

"Sadie." Bana doğru yürümeye başladı.

"Ama sen benim sevgimi istemiyorsun. Kabul edemiyorsun çünkü kendini sevmiyorsun. Ve bunu herkesten daha iyi anlıyorum. Çünkü sen benim yansımamsın, değil mi? Aynaya bakmaktan nefret ediyorum. Ne hale geldiğimden nefret ediyorum. Dur artık."

Tam önümde duruyordu.

"Benim büyük bir şey olacağım fikrine aşık oldun. Şu an olduğum her neyse, ondan daha iyi bir şey olacağım fikrine. İçimde bir ışık gördüğünü söyledin. Ama o sadece karanlık. Umuduna aşık oldum. Ama benim için boşa gitti. Bunu görmüyor musun? Asla gerçekleşmeyecek bir parçama aşık oldun."

V ellerini omuzlarıma koydu.

Acımın dindirilmesi hissini görmezden geldim. Bu gece acıyı istiyordum. Ellerini ittim. "Kendi kaderimle nasıl başa çıkacağıma sen karar veremezsin. Hiçbiriniz veremezsiniz." Ondan birkaç adım uzaklaştım, uzaklaştıkça nefesim rahatlıyordu. "Yani bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Odamın kapısını açtım. "Söylediklerimin arkasındayım. Ama son

gecemi nasıl geçireceğime sen karar veremezsin." Odamın içine girdim. "Hiçbiriniz benim tüm hikayemi bilmiyorken bana yaşamaya devam etmemi söyleyemezsiniz. Nefes almanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorsunuz. Kaç gece uyuyakaldığımı ve uyanmamak için dua ettiğimi bilmiyorsunuz. Beni tanıımıyorsunuz."

Onlardan hiçbiri tek kelime etmedi.

Kapıyı kapattım ve kilitledim. "Athena, ışıkları aç," diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

Sırtımı kapıya dayadım ve kalçam yere değene kadar kaydım. "Athena, ışıkları aç," dedim hıçkırıklarımın arasından.

Hiç bir şey.

Onun benimle konuşmama kararını sorgulamadım. Ben de kendime kızmıştım. Ya da belki de ruhumun o kadar karanlık olduğunu ve ışığı göremeyeceğimi fark etmişti.

Bölüm 33

Çarşamba

Yazdığım kelimelere baktım. Kapının altından sızan azıcık ışık yüzünden onları zar zor görebiliyordum. Olanları tarif etmenin doğru bir yolu yoktu. Durumu düzeltmenin de doğru bir yolu yoktu. Onu zaten incitmişim ve nasıl düzeltereğimi bilmiyordum.

Kağıdı buruşturup çöpe attım, sonra dizlerimi göğsüme çektim. Eli iyi olacaktı. V de iyi olacaktı. İkisi de beni kısa bir süredir tanıyordu. Ama Miles? O farklıydı. Bunu kelimelerle ifade edemiyordum.

Belki de sorun bu değildi. Belki de çok fazla kelime kullanmıştım. Defterimi tekrar elime aldım ve yeniden yazmaya başladım.

Miles,

Seni ilk gördüğüm anda sana aşık oldum. Bu bir seçim gibi bile gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, sana aşık olmaktan kendimi alamadım. Ve içimin bir kısmı her zaman bunun kaderde yazılı olduğumuz için olduğuna inandı.

O gece ağaç evinizde elimi tuttuğunuzda, hayatımın en güzel gecesi olduğunu düşünmüştüm. Ama hayat çok geçici bir şey. Bir saniye tüm hayatınız önünüzde olabilir, sonra bir anda elinizden alınabilir. Ama ben her zaman sana sahiptim. Anne babam öldükten sonra sana ihtiyacım vardı ve sen benim tek değişmez varlığımydın.

Ta ki aniden ortadan kaybolana kadar. Yıllarca çok yalnız hissettim. Beni incittin. Bu yüzden ben de seni incittiğimi biliyorum. Ve bunun için çok üzgünüm. Kaybolduğum için üzgünüm. Beni bulamadığın için üzgünüm. Ama bu benim tercihim değildi. Kaybolmak istemedim hiç. Bulunmayı

istemekten hiç vazgeçmedim. Sana olan ihtiyacım hiç bitmedi, Miles. Bütün sorun buydu. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı ve sanki sen bana ihtiyaç duymuyormuşsun gibi hissettim.

Sana olan sevgim nefretle karışmıştı. Seni hâlâ seviyordum, ama aynı zamanda senden nefret de ediyordum. Beni terk ettiğin için senden nefret ediyordum. Aramızdaki ilişkiyi unuttuğun için senden nefret ediyordum. Ama şimdi anlıyorum. Ayrı geçirdiğimiz yıllar için özür dilerim. Eğer sen de benim kadar derinden yaralanmışsan özür dilerim. Ve eğer hayatın benimki gibi son bulmuşsa özür dilerim.

Bir canavarla yaşadım. Ve ben de bir canavar oldum. Beni bulmanı istemekle, ne hale geldiğimi asla görmemeni istemek arasında kaldım. Gerçek şu ki, hatırladığın kız değilim artık. Yıllar beni senin asla bilemeyeceğin kadar değiştirdi. Ve olanları bilmeni istemiyorum. Araştırmanı istemiyorum. Zaten sana verdiğimden daha fazla acı çekmeni istemiyorum. Summer Brooks öldü. Bunu anlaman çok önemli.

Ama sen beni hep gördün. Lokantada kılık değiştirdiğimi hemen anladın. Dudaklarından ismim kadar tatlı bir şey hiç duymamıştım. Ve sana söyleyemediğim için üzgünüm. Senden ve benden daha büyük bir şeyin içine karıştım.

Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, seni affetmiyorum. Çünkü hiçbir yanlış yapmadın, bu yüzden benim affıma ihtiyacın yok. Ve sana asla veremeyeceğim her şeyi hak ediyorsun. Hayatını benim için yaşa. Benim artık kalbim atmıyor diye senin kalbinin de atmaya bırakması gerekmiyor. Benim yaşayamadığım hayatı sen yaşa.

Ve eğer yıldızlara baktığınızda içinde beni hatırlayan bir parça varsa, bırakın o parça en küçük parça olsun. Eylül ayının geç bir gecesinde gökyüzündeki en küçük takımyıldız olsun. Ve mevsimler değişirken yavaşça kaybolsun.

Mektuba baktım. Nasıl imzalayacağımı bilmiyordum. Summer Brooks değildim. Sadie Davis de değildim. Kalemi tekrar kaldırdım ve altına Yay yazdım. Mantıklıydı. Kalbim hızla atmıyordu. Gergin değildim. Kavga etmek istemiyordum. Ama yankılanan bir his vardı. Sanki bütün vücudum yanıyordu. Ve gökyüzündeki bütün yıldızlar alev alev yanıyordu. Uzak bir anı olmuşum. Belki de Miles'ın zihninde sonsuza dek gökyüzündeki bir alev topu olarak yaşayacaktım. Gerçekten asla sönmeyecek olmam gerçeğinde bir teselli vardı.

Kapı çalınca irkildim. Hemen defterimden o sayfayı kopardım, kağıdı bir zarfa koydum ve sırt çantama attım.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu V diğer taraftan.

Artık kızgın görünmüyordu. Ama onu görmek istemiyordum. Sanki çoktan vedalaşmış gibiydim. Uyuduğumu sanmasını umarak ağzımı kapalı tuttum.

İçini çekti ve ayaklarını sürükledi. Kapının diğer tarafına oturduğunda odadaki ışık azaldı. "Vazgeçemezsin, Sadie." Gerçekten uyuduğuma inanmış gibi fısıldadı. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Dudaklarımın içini ısırdım. Ne için daha fazla zaman? Yarın ya da ertesi gün ölecek olan o değildi. Zamanı tükenen o değildi.

"Sandığından daha güçlüsün," diye fısıldadı. "Çelikten yapılmışsın, unutma?"

Ahşap zeminde bir şeyin kaydığını duydum. Odaya sızan azıcık ışık olmasa bile, uzanıp dokunduğum anda ne olduğunu anladım. Kolyem. Parmaklarım kolyeyi sıkıca kavradı. Kolyem neden ondaydı? Hızla ayağa kalktım ve kapıyı açtım.

V geriye doğru odaya düştü. İnledi ama sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Uyanık olduğunu biliyordum."

"V, bunu neden sende bulunduruyordun?" Kolyeyi zincirinden tutarak uzattım.

Tekrar doğruldu ve bana öylece baktı.

"V."

"O gece seni taciz eden adamı bulduğumda boynunda yırtık vardı. Gömleğin yırtılmıştı. Çok açık bir şekilde görünüyordu."

"Yani onu benden mi çaldın?"

"Kimse seni tanımasın diye, kimse parçaları bir araya getiremesin diye çektim."

Yutkundum. "Miles'ı mı kastediyorsun?" Hastanede olduğumu hatırladım. Hastane önlüğümün altından kolyeyi görebileceğinden endişelenmişim. Nedense, kendimi V'nin yanına yere çökerken buldum.

"Herkes olabilir, Sadie. Bunu giymek seni gereksiz bir riske atıyordu."

"Bunu nereden biliyorsun? Bunun benim için ne anlama geldiğini nereden biliyorsun?"

"Hayır, öyle düşünmedim. Eski görünüyordu. Geçmişten kalma olduğunu varsaydım..."

"Bana yalan söylemeyi bırak. Eli buraya gelmeden önce beni izliyordu. Sen de mi beni izliyordun?" Cevap beklemeden sordum: "Ne zamandır beni izliyorsun?!"

"Ben yapmadım..."

Omzuna hafifçe vurdum. "Ne zamandır beni izliyorsun, V?"

"Öyle değildi. Dosyalarınızı inceledim. Sizi burada buldum."

"Neden beni arıyordunuz? Ben sizin için neyim ki?"

"Her şey!" Sesi küçük odada yankılandı. "Her şey," dedi biraz daha yumuşak bir sesle.

Bana böyle bir şey söylediği ilk sefer değildi. "Bu benim için her şey," dedim elimi kaldırarak. "Neden bunu benden sakladın?"

Zoraki bir kahkaha dudaklarından döküldü. "Bu senin için her şey mi demek? Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir biblo. Hiçbir değeri yok. Hiçbir şey. Ben yaşayan, nefes alan bir insanım Sadie. Sen o bok parçasına benden daha çok değer veriyorsun."

"Bu doğru değil."

"Az önce her şey olduğunu söyledin. Her şey. Bu lanet olası bir nesne, Sadie."

"Önemli olan nesnenin kendisi değil, ardındaki anlam." Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Benden ne söylememi istiyordu?

"Peki bu nedir? Sizin için bu kadar önemli olan anlam nedir?"

Dudaklarım titriyordu. "Benden ne istediğinizi anlamıyorum."

"Bana doğruyu söylemeni istiyorum!" Sesi titredi. "Zamanımızın tükenmemesi gerekiyordu." Gözümün önünde yıkılıyordu. "Böyle olmaması gerekiyordu. Daha fazla zamana ihtiyacımız var."

Onun dağıldığını izliyordum ve yapabileceğim tek bir şey vardı. Ben düştüğümde o her zaman beni yakalamıştı. Benim de onun için orada olmam gerekiyordu. Öne eğildim ve kollarımı ona doladım.

Vücudu kaskatıydı, ama çenesini omzuma yaslariken yavaşça gevşedi.

Çok garip bir his beni sardı. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyor olmamıza rağmen, sanki çok yol kat etmişiz gibi geldi. Onun beni kucağına çekmesine ve daha da sıkıca sarılmasına izin verdim.

"Bana bırakmayacağını söyle," diye fısıldadı kulağıma.

"Vazgeçmeyeceğini söyle."

Yalan söylemekten bıkmıştım. Bir daha asla iyi olmadığım halde iyi olduğumu söylemeyecektim. Bazen masum yalanlar en acı verici olanlardı. Bu yüzden sorusuna cevap vermek yerine, başını omzumdan uzaklaştırdım

ve yüzünün iki yanını ellerimle tuttum. "Onu taktığımda yalnız olmadığımı hissediyorum. Bu yüzden önemli."

"Bunu sana kim verdi?"

"Miles." Adındaki "m" harfi gençken dudaklarımı gıdıklardı. Şimdi de aynı hissi yaşıyordum. Geçmişimden küçük bir iz bana doğru yaklaşıyordu sanki. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Başını salladı, bu da ellerimin yüzünden çekilmesine neden oldu. "Yani onu giydiğinde Miles'a yakın hissediyor musun?"

"Küçükken bu sadece bir arkadaştı. Arkadaşımla yakın olmanın bir yoluydu. Ama yıllar geçtikçe ve onunla iletişimim koptukça, bu daha fazlası oldu. Beni anne babama ve büyükanneme yakın hissettiriyor. Bana geçmişimi hatırlatıyor. Bana mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor."

İçini çekti ve sıcak nefesi yüzüme çarptı. "Daha fazla zamana ihtiyacımız var." Alnını alnıma dayadı. "Çok yaklaştık."

"Bence zamanla ilgili sorun bu. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğini, tükenmek üzere olana kadar fark etmiyorsunuz."

Bölüm 34

Perşembe

Yatağımda yalnız uyandım. Önceki geceden hatırladığım son şey V'nin kollarında, yerde olmaktı. Uyuyakaldıktan sonra beni yatağa koymuş olmalı.

Derin bir nefes aldım. Hiç bilmediğim bir teyzem vardı. Küçükken bana bakıcılık yapan kişi kayıptı. Ve Don hâlâ dışarıda, hayatımı mahvetmek ya da sonlandırmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Battaniyeyi üzerimden attım.

Bugün her şey olabilir. Tüm hayatım bu tek anda doruğa ulaşabilir. Karnım guruldadı. Yemek yemek iyi bir başlangıç olurdu. Odadan çıkarken bunun son yemeğim olabileceğine dair tuhaf hissi bir türlü üzerimden atamadım.

"Güzel, sıra sende," dedi V.

Ona doğru döndüm. Masada oturmuş, her yere dağılmış kağıtların arasında bir şeyler arıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Yeni yaklaşımı ön plana çıkarıyoruz."

"Sadie Davis'in teyzem olması meselesine gelince? Üzgünüm ama bu yeni bir durum değil. Ben doğduğumdan beri teyzem oldu. Sadece hayatımın bir parçası olmamaya karar verdi. Bu bugün değişmeyecek."

"Şey, bizce olabilir. Özellikle de hassas bir noktasına dokunursanız. İkinizi de konuşabilecek kadar yakınlaştırabilirsek, ona o gün ormanda neler olduğunu sorabilirsiniz. Nereye kaybolduğunu anlatmasını sağlayabilirsiniz. Biraz daha bilgiyle bazı şeyleri bir araya getirebiliriz."

Yanına yürüdüm. "Belki de çok eğlenceli bir gün geçirmeliyiz. Mesela, bilmiyorum... paraşütle atlama gibi bir şey."

V notlarından başını kaldırdı. "Hayır."

"Ölmek üzere olan bir kızın son dileğini reddedecek misiniz?"

"Ölmüyorsun."

İçimden bir ah çektim. İnkâr edenin o olması, benim olmamam garipti. "V..."

"Ve ben bundan çok daha iyi yapabileceğim bir milyon şey düşünebiliyorum," dedi ve ayağa kalktı. "Kahvaltınız fırında. Yiyin, sonra da tuzağımızı kurmaya gidelim." Kağıtları özensiz bir yığın haline getirdi. "Yarım saat sonra herkesle buluşacağız."

"Bu konuda benim hiç söz hakkım yok mu?"

"Son günün olsaydı yapardın. Ama değil Sadie. Hiç de değil." Masadaki kağıtları kaptı. "Hem ayrıca, biz bir grubuz. Çoğunluk oylarıyla bunun en doğru hareket tarzı olduğuna karar verdik."

"Bana sormadın bile."

"Üç bir oy. Yarım saat kaldı, Sadie." Yanımdan uzaklaştı ve daha önce hiç bulunmadığım odaya doğru kayboldu.

Teyzemle konuşmak beni kurtarmayacaktı. Beni kurtaracak tek şey Don'un kafasına bir kurşun sıkmaktı.

"Bu işe yaramayacak," dedim.

Eli'nin parmakları benimkileri daha sıkı kavradı. "Denemeye değer."

"Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Ya Don, herkesin öldüğünü sandığı bunca yıl boyunca onu kendi isteği dışında alıkoymuşsa? Eğer onunla birlikte yaşasaydı, zaaflarını bilebilirdi."

"Zayıf yönleri mi?" Neredeyse gülecektim. Don'un hiçbir zayıf yönü yoktu. "Uzun süre onunla birlikte yaşadım ve size tek bir zayıf yönünü bile söyleyemem. Eğer aradığınız bilgi buysa, onu bulamayacaksınız."

"Ama sen daha çocuktun. Bir şeyleri kaçırmış olabilirdin."

"Çok hızlı büyüdüm, Eli."

"Biliyorum. Özür dilerim." Elimi hafifçe sıktı. Koridorda bir bip sesi duyuldu ve Eli saatinin yan tarafındaki bir şeye dokundu. "Ders birkaç dakika içinde bitecek. Umarım erken gelir ve kimse görmeden bunu hızlıca halledebiliriz."

Onun beni normalde dersimin olduğu binanın koridorundan geçirmesine izin verdim. Derse katılmamıştım. Her şey bir gösteriydi. Sadie Davis her zaman nerede olduğumu biliyor gibiydi. Ve ortadan kaybolmadan önce her zaman kalabalığın içinde onu fark etmemi bekliyordu. Derslerimden sonra ortaya çıkması ilk kez olmayacaktı.

Dışarı adımımızı attığımızda Eli elimi bıraktı. O sola, ben sağa döndüm. Bu binadan daha önce onlarca kez sağa dönmüştüm. Etrafa göz gezdirdim. Sadie Davis görüş alanımda değildi. V'nin olması gereken binaya doğru gözlerimi kısarak baktım. Güneş ışığında okunun parıltısı vardı, ama başkası fark etmezdi. Sadece orada olduğunu bildiğim için tanıdım.

Bu korkunç bir fikir. Adımlarımı hızlandırdım. Hedefime ne kadar çabuk ulaşırsam, bu iş o kadar çabuk bitecekti. Sadie Davis'in görünmesi beni olduğum yerde durdurdu. Bugün perişan görünüyordu, sanki Liza'dan moda tavsiyesi almış gibiydi. Saçları dağınıktı ve tişörtü bir omzundan sarkıyordu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, bir parmağını kaldırdı. Liza'nın dün geceki sözleri aklıma geldi. Üç-iki-bir-git miydi? Yoksa bu son muydu? Gülümseme şekli, bunun büyük final olduğunu düşündürüyordu. Ölmek

üzereyken her şeyin yavaşlaması gerektiğini sanıyordum. Ama her şey hızlanıyor gibiydi. Eli'nin arkasından koşarak geldiğini gördüm.

"Konuşabilir miyiz?" dedim, bir adım daha ileri atarak.

Başını salladı ve sonra arkasını döndü. Eli'nin kendisine doğru koştuğunu görünce durdu ve tekrar bana döndü. Gözleri, kafese kapatılmış bir hayvanınki gibi kocaman açıldı.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedim. "Lütfen. Kim olduğunu biliyorum."

Yoldan kenara, patikaya doğru koştu ve bir ok ayaklarının dibindeki çimenlere saplanınca çığlık attı. Geriye doğru bir adım atarken, "Ne yaptığını bilmiyorsun," diye mırıldandı.

"Sen benim tek ailemsin," dedim. "Lütfen, neden bunu yapıyorsun?"

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye tekrarladı Sadie Davis. "Ne yaptığını bilmiyorsun." Sanki bozuk bir plak gibi geri geri gidip Liza'nın eline çarptı.

Sadie Davis'in vücudu kasılmaya başladı ve titreyerek yere düştü.

"Aman Tanrım, bu çok heyecan vericiydi," dedi Liza. Az önce Sadie Davis'e kullandığı elektroşok cihazını elinde tutuyordu. Sanki onu inceliyormuş gibi görünüyordu.

Şokta olmasaydım muhtemelen gülerdim. Bunların hiçbiri planın bir parçası değildi. Liza elektroşok cihazını nereden bulmuştu?

"Ne halt ediyorsun Liza?" diye sordu Eli, onlara doğru koşarken. "Onu bayıltmak için yeterince yaklaşıp kadar dikkatini dağıtman gerekiyordu, elektroşok cihazıyla vurman değil." Sadie'nin cesedinin yanına diz çöktü. "O şeyi nereden buldun?" Cebinden bir şişe çıkardı ve Sadie'nin boynunun yanına dayadı. Vücudu anında titremeyi bıraktı. Bilincini kaybetmiş gibi görünüyordu.

"Sen silahla dolaşıyorsun, V de ok ve yayla dolaşıyor," dedi Liza. "Ben de korunmam gerektiğini düşündüm."

"Onu buradan çıkarmamız gerek." Eli eğilerek Sadie Davis'in baygın bedenini kaldırdı.

"Ders bitmek üzere," dedi Liza. "Daha doğal görünmesini sağlamalısın. Sırtında taşımaya ne dersin?"

"Lütfen bana yardım et, Liza."

İkisi birlikte Sadie Davis'i kaldırdılar ve Eli'nin sırtında yarı doğal görünmesini sağladılar.

"Geliyor musun?" dedi Liza.

Öylece durdum. Beni tehdit eden kişiyi hiç vakit kaybetmeden kaçırmışlardı. Bu, güvende olduğum anlamına mı geliyordu? Tüm bunlardan sağ çıkabilecek miydim? Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve omzuma doğru baktım. Neden hâlâ birinin beni izlediğini hissediyordum?

"Teyzenle tanışmak istemiyor musun?" diye sordu Liza, beni düşüncelerimden çıkararak. "Ne bekliyorsun?"

Onlara hızla yetiştim. Bu şekilde açık alanda yalnız kalmak istemiyordum. Sadie Davis'in baygın olması, benim güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Eli'nin sırtındaki kadına baktım. Yakından bakınca, anneme o kadar benzemiyordu. Annem hiç kırıksıklıkların çıkacak kadar yaşlanmamıştı. Annem yataktan ölü gibi kalkmıyordu da. Sorgulamayı atlatabilmek için ikisini kafamda ayırmam gerekiyordu. Çünkü farklılıklara rağmen, Sadie Davis'e sarılmak istiyordum. Annemi her gün özlüyordum. Ona benzeyen bu kadını görmek kalbimi acıtıyordu. Annemin kırıksıklıklarla nasıl görüneceğini merak etmeme neden oluyordu. Ya da saçını taramayı unutmuş olsaydı. Ya da hâlâ hayatta olsaydı.

Ellerimi yumruk yaptım. Şu anda bu kadın hayatta kalan son akrabam değildi. Anlamadığım bir bulmacanın anahtarıydı. Zaman durmadan önce bazı cevaplar alabilmek için son umudumdu.

Bölüm 35

Perşembe

"Önce onunla yalnız konuşmama izin verin," dedim.

Herkes aynı anda konuşuyor, Sadie Davis'i en iyi nasıl sorgulayacaklarını anlamaya çalışıyordu. Benim konuştuğumu kimse fark etmedi bile. Sessizce yanlarından uzaklaştım.

Sadie, V'nin evinin yakınındaki bir binanın tepesindeki borulara bağlanmıştı. Bu konuda hepimiz hemfikiridik. Onu V'nin inine götürmek çok tehlikeliydi. Don'un yerini bulmasını göze alamazdık. Sadie'nin bilekleri arkadan bağlı bir şekilde öne doğru yığılmış halini görünce, birkaç gün önce Eli'nin bağlanmasını hatırladım. Onun masumiyeti kanıtlanmıştı. Peki ya Sadie? Onu da mı yanlış değerlendirmiştik?

Omzumu çevirip arkama baktım. Kimse beni takip etmemişti. Kimse gittiğimi bile fark etmemişti. Sadie'ye doğru yürürken, yavaş yavaş kaybolduğum hissini bir kenara bırakmaya çalıştım. Artık eskisi kadar kendinden geçmiş gibi görünmüyordu. Ondan birkaç adım ötede beton zemine oturdum.

"Sadie mi?" diye fısıldadım ama cevap vermedi. Belki de gerçek adı bu olmadığı içindi. Alnının ortasındaki endişe çizgisini ve gözlerinin kenarındaki kaz ayağı kırışıklıklarını inceledim. Onu annemden farklı kılan şeylere odaklanmaya çalıştım. "Jane mi?" dedim.

Gözlerini kırptırdı ve yavaşça bana baktı. Alaycı gülümsemesi kaybolmuştu. Tamamen dehşete kapılmış görünüyordu. Bunun bağlı olmasından mı yoksa bende de kendinden bir parça görmesinden mi kaynaklandığından emin değildim. Benden uzaklaştı ve ne kadar yüksekte

olduğumuzu fark edince yüzüne daha da büyük bir panik yayıldı. Kimse onun çığlığını duymayacaktı. Tıpkı Don'la birlikte yaşadığım zamanlarda benim çığlıklarımı kimsenin duymadığı gibi.

"Anneme çok benziyorsun," dedim. Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Ona sarılma isteğim dayanılmazdı. Bir yabancı. Bir canavar. Dur.

Başını salladı. "Hayır. Annen bana benziyordu. Ben daha büyük olandım." Bağılardan kurtulmaya çalıştı. "Beni çözün."

Onun buz gibi sözlerini duymazdan geldim. "Ormanda ne oldu, Jane?"

"Annenle akrabalığım olduğunu nereden biliyorsun ki? Şöminenin üzerinde benim fotoğrafımı mı saklıyorlardı ki?"

"Haklısın. Yapmadılar. Ama saçından bir tutamı DNA için inceledik. Bana verdiğin Karanlığın Kalbi kitabının kopyasına denk geldi."

"Şimdi bunun bir önemi yok." Gözleri telaşla etrafı taradı, çevremizi inceliyordu. "Çok geç olmadan beni çözmelisin."

"Bana ne olduğunu anlat, ben de anlatayım."

"Annen hayatımı mahvetti, olan bu!"

"Nasıl?" Nasıl olduğunu bildiğimden korkuyordum. Don onu takip ediyordu. Jane onu korumak için devreye girmişti. Raporlar öyle gösteriyordu. Jane annemi kurtarıırken ölmüştü. Ama aslında onu bizzat şeytan kaçırmıştı.

"Annen her zaman istediği her şeye sahip olurdu çünkü herkes onu severdi. Ve ilgi odağı olmayı çok severdi. Buna doyamazdı. Çok fazla gülümsüyordu. Etekleri çok kısa, gömlekleri çok dekolteliydi. Saf, aptal bir kızdı."

"Henüz 13 yaşındaydı."

"Elbette bunu söyleyeceksin. O öldüğünde sen daha sekiz yaşındaydın. Onun ne kadar bencil ve egoist olduğunu hiç görmedin!"

Sözleri gözlerimi yaşlarla doldurdu. "İnsanlar değişir, Jane. O harika bir anneydi. Fedakardı, her zaman beni ön planda tutardı."

Jane güldü. "Annem ve o benden vazgeçtiler. Öldüğümü sandılar ve taşınıp ortadan kayboldular. Onlara ihtiyacım vardı ve onlar kaçtılar. Bu özverili bir davranış değil."

Hayır, öyle değildi. Ama kaçma isteğini anlıyordum. Bir yanımda şu anda kaçmak istiyordu. Annemle ilgili bu şeyleri bilmek istemiyordum. Onunla ilgili, bir baloncuk içinde sakladığım anıyı seviyordum. O baloncuk patlamak üzereydi. Derin bir nefes aldım. Bana bilmek istediğimi söylemesi için onu pohpohlamam gerekiyordu. "Yani annemi ormanda kurtarmaya çalıştın mı? Bu çok özverili bir davranıştı." Ve öyleydi. Jane'in fedakarlığı olmasaydı belki de hiç doğmamış olurum. Ona hayatımı borçluydum. Annemin yaşadığı fazladan yıllar için ona minnettardım.

"Anneni mi kurtardın?" diye sordu Jane gülerek. "Hayır."

"Ne demek istiyorsun? Onu püskürttün. Sen..."

"Ona gerçeği söyledim. Annenin onu kandırdığını, ona asla istediğini vermeyeceğini, onun için yeterince kadınsı olmadığını, sadece güzel yüzlü aptal bir kız olduğunu söyledim. Kimsenin söylemeyeceği, kimsenin onda güzelliğinden başka bir şey görmeyeceği gerçeği ona söyleyerek onu ağlattığım için kaçtı."

"Raporlarda öyle yazmıyordu."

"Elbette hayır. Annen neden duymak bile istemediği gerçeği onlara söylesin ki?"

"Anlamıyorum," dedim. "Kan olduğunu söylediler. Kayalıkların üzerinde ayak kabılarınızdan birini bulmuşlar."

"İkinci olmaktan nefret ediyordum. Kimse beni görmüyordu. Ve ormandaki o adam çok yakışıklıydı. Onunla birlikte kaçarlarsa ona dünyayı

vaat ettiğini görünce kanım kaynadı. Onun kaçacak bir şeyi yoktu. Yeni bir başlangıca ihtiyacı olan bendim. Ondan."

"Ne demek gördün? Annemle birlikte yürüyüşe çıkmamış mıydınız?"

Jane güldü. "Hiçbir zaman birlikte bir şey yapmadık. Ondan nefret ettim. Her zaman ondan nefret ettim. Ve ondan çok daha yaşlı olan o yakışıklı adamı görünce araya girdim. Ona gerçeği söyledim. Ona sözde mükemmel kız kardeşim hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattım. Ve tüm söylediklerime rağmen, onun peşinden koştu. Aşkından o kadar kör olmuştu ki, bunu bile göremedi. Güzel yüzünün ardında üzgün, zavallı bir kıزدan başka bir şey olmadığını."

O itirafta odaklanabileceğim birçok şey vardı. Ama en ön planda olan bir bilgi kalbimi durdurdu. "Annem onu tanıyordu?"

"Onu tanıyor muydunuz? En yakın arkadaşıyla çıkıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, erkek arkadaşının arkasından onunla ilişki yaşadığına şaşırımdım. İyi bir insan değildi zaten."

Ne? Bu hiç mantıklı değil. "Ormandaki kişi Don'du, değil mi? Don Roberts?"

"Evet. Ve o kadar mükemmeldi ki. Ve o kadar yakışıklıydı."

Sözleri midemi bulandırdı.

"Ve ormandan geri yürürken, ona hayır dediğini anladım. Kusursuzca sekillenmiş elmacık kemiklerinden gözyaşlarını siliyordu. Kalbini kırmıştı. Tıpkı herkese yaptığı gibi."

Don Roberts asla ağlamazdı. Don Roberts'ın öfkeden başka hiçbir duygusu yoktu.

"Bu yüzden, beni o berbat kasabadan çıkarırsa ona dünyayı vereceğime söz verdim. Beni yanına alırsa, isteyebileceği her şeyi ona vereceğime söz verdim."

"Onunla gitmeyi mi seçtin?"

"Ona beni alması için yalvardım." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ölmüşüm gibi bir sahne kurguladık. Kimse beni aramasın diye. Özgür olayım diye. Onu kurtarıcım sandım. Ama annen beni kandırdı. Hayatımı mahvetti!"

"Annem senin hayatını mahvetmedi Jane. Kendi hayatını sen mahvettin."

"Henüz 16 yaşındaydım. Bir hata yaptım. Onun yerini alarak annenizi kurtardım."

"Hayır, sen bir seçim yaptın. Bu konuda onu suçlayamazsın."

"Hayatımı mahvetti!" diye tekrarladı. "Ama bunu biliyorsun, değil mi? Nasıl bir adam olduğunu biliyorsun? Başkalarının acısından nasıl zevk aldığını? Çılgılık attığında seni daha da çok istediğini?"

Yüzümü buruşturdum. "Onun beni ele geçirdiğini biliyordun, değil mi? Neler yapabileceğini biliyordun ve hiçbir şey yapmadın mı?"

"Bir şey yapılabilir miyim?" Gülümsedi. "Bence uygun bir davranıştı. Annenin bana yaptıklarının karşılığıydı."

"Adalet mi? Şaka mı yapıyorsunuz?" Ağzından çıkan her kelime kanımı kaynatıyordu.

"Onun olması gerekiyordu. Ve sonunda kaçtığımda, yerime seni kaçırdı. Bana tıpatıp benzeyen birini istiyordu ve gerçekten de çok benziyoruz, sence de öyle değil mi? Belki 'çok benziyor' kelimesi yanlış bir seçim. Ama çok benziyoruz."

Zorlukla yutkundum. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Evet, öyle."

"Hayır," dedim. "Bence beni sana benzediğim için istemedi. Bence beni anneme benzediğim için istedi."

"Ne dediğinizin farkında değilsiniz."

"Seni yanına almayı kabul etmesinin tek sebebi ona benzemen değil miydi?"

"Annen bana benziyordu. Tam tersi değil. Ben önce doğdum! Neden herkes bu çok önemli gerçeği hep gözden kaçırıyor?"

"Ama o ona aşıkı, sana değil."

"Beni çözmeniz gerekiyor. Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz."

"Annem kiminle çıkıyordu?"

"Önemli değil. Artık çok geç."

"Don'un en iyi arkadaşı kimdi?"

Gülümsedi. "İkiniz tanıştınız. Ama o size yalan söyledi. Kendini tanıttığı kişi değildi. Erkeklerin özelliği bu işte. Hiçbirine güvenemezsiniz. Ve sadece dış görünüşe önem verirler. Mesela babanızı ele alın. Annenizin gerçek adını bile bilmiyordu. Hiçbir şeyden şüphelenmedi. Annenizin hâlâ başka birine aşık olduğunu bile bilmiyordu. Bunu anlayamayacak kadar aptaldı..."

Ellerim boğazını sıkıyordu. Nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Ama işte oradaydılar. Bunun diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve neredeyse eminim ki o da daha önce bu durumdaydı. Ama yine de parmaklarımı sıktım.

"Sadie, bırak onu!" diye bağırdı V arkamdan.

Parmaklarımı sıktım. Bu kadın benim akrabam değildi. Annemden nefret ediyordu. Babamdan nefret ediyordu. Benden de nefret ediyordu.

"Yaz, dur artık." Eli'nin sesi etrafımda yankılandı.

Gerçek adımı duymak beni anında bırakmaya zorladı. Ellerimi birbirine kenetledim. Ben bir canavar değildim. Ben o değildim. Ne yapıyordum ben?

Jane hıçkırdı ve öksürdü.

Ona baktım ve hiçbir sempati hissetmedim. Ben bir canavarım. Ona dönüşüyorum. "Annem babamı severdi," dedim. Bildiğim tek gerçeklerden biriydi bu. Buna tutunmam gerekiyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime o kadar

sert batırıyordum ki deriyi delmiş olabileceğimi sandım. "İşte gerçek aşk buydu."

"Gerçek aşk mı? Kaç yaşındasın, beş mi? Aptal kız, tıpkı annen gibi. O hala yıllar önceki sevgilisine aşıktı. William Crawford'a."

Bay Crawford? "Hayır." Sesim kısık çıktı. "Babama nasıl baktığınızı görmeliydiniz." Hatırlayabildiğim tek şeylerden biriydi bu. İkisinin dans etmesi. Onun babama gülmesi ve gülümsemesi. Bana gülümsediğini bir türlü hatırlayamıyordum. Ama bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Birbirlerini çok seviyorlardı.

"Muhtemelen ona hiçbir suçluluk duymadan baktı çünkü berbat bir insandı. Söylediklerimi hiç dinlemedin mi? Tanrım, William'ın gerçek baban olması bile beni şaşırtmazdı. Muhtemelen bu yüzden sana yardım ediyor."

Sanki ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibiydi. "Babam David Brooks," dedim olabildiğince kararlı bir şekilde. Ama aklım Bay Crawford'daydı. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarındaydı, anne babamın yaşlarına yakın bir yerdeydi. Ve kesinlikle söylediği kişi değildi. Ama bir babam vardı. Dünyanın en iyi babasına sahiptim. "Babam David Brooks," dedim daha kararlı bir şekilde.

"Yanlış zaman kipi, Summer. Baban David Brooks'tu. Annen ise bir fahişeydi!"

O kadar hızlı oldu ki, V'nin yumruğunun Jane'in çenesine indiğini fark etmem bir anımı aldı. Çatırtı sesi duyduğuma yemin ederim.

Ağzından biraz kan tükürdü ve ona baktı.

"Don yeğenini öldürecek," diye hırladı V. "Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"O annesinin kızı ve ben onunla hiçbir şekilde ilgilenmek istemiyorum," dedi Jane.

"Sen onun ailesisin."

"Benim ailem yok," dedi.

"Bize yardım etmelisiniz." V'nin sesi çaresizce geliyordu, sanki son bir umuda tutunuyordu.

"Artık çok geç. Bu onun kanına yazılmış. Artık hiçbir şey yapamazsınız. Hayatı yarın sona erecek."

"Kanında mı var? Bilmeceler anlatıyor. Sanırım onu tekrar elektroşok cihazıyla etkisiz hale getirmeliyiz," dedi Liza arkamızdan.

Jane güldü. "Ve bu sadece o değil. Hepiniz öleceksiniz. Don bu şehri ele geçirecek ve yok edecek. Tıpkı beni yok ettiği gibi. Tıpkı seni yok ettiği gibi," dedi ve bana baktı. "Tıpkı anneni yok ettiği gibi."

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Don annemi mi öldürdü?"

Güldü. "Ne düşünüyorsun?"

Birden bire aklıma sormam gereken bir milyon soru geldi.

"Julie Harris hâlâ hayatta mı?"

Güldü. "Ne düşünüyorsun?" diye tekrar sordu.

"Söyle bana!"

"Sonunda," dedi rahat bir nefes alarak. "Süre doldu."

Göğsüme baktım. Tam ortasında kırmızı bir ışık parlıyordu. Hızlıca bir bakışla takım arkadaşlarımdan her birinin göğsünde de aynı kırmızı noktanın olduğunu doğruladım.

"Kimse kıpırdamasın," dedi Eli sakince.

"Şimdi beni çözün," dedi Jane. "Görevimi yerine getirdim. Sonunda özgürüm."

Hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık.

"Sen," dedi ve Eli'ye başıyla işaret etti. "Beni çöz. Şimdi. Yoksa beni vuracaklar."

Eli yavaşça yaklaştı ve elini onun sırtının arkasına uzattı.

"Yani hepsi bu mu?" dedim. "Hepimiz böyle mi öleceğiz?"

"Hayır, hayır." Sadie Davis güldü. "Hayır, hiç de değil. Bu, büyük bir patlamayla sonuçlanacak. Ve daha önce de söylediğim gibi, yarın olacak. Tam da uygun. Anne babanızın araba kazasının yıldönümü, değil mi?" Eli onu çözmeyi bitirir bitirmez ayağa kalktı. "Şimdi hepiniz beni mazur görün, gerçekten bir tatile ihtiyacım var." Çatıdaki çıkış kapısına doğru yanımızdan geçti. "Bir santim bile kıpırdamayın, bir gün daha yaşamanıza izin verilecek. Yoksa oyun bitti."

"Beni öldürecek!" diye seslendim arkasından. "Kalabilirsin ve bize yardım edebilirsin. Sana yaptığı her şeyin intikamını alabilirsin."

"Seni öldürmesini istiyorum. Anlamıyor musun, Summer? Bir anlaşma yaptık. Özgür olmamın tek yolu bu." Kapıyı açtı ve içinden kayboldu.

"Kimse kıpırdamasın," dedi Eli sakince.

"İşte bu yüzden gölgelerde kalmak istedim," dedi Liza. "Eğer bu bizi öldürmezse, hepinizi öldüreceğim!"

"İyi misin?" diye sordu V.

Onun bana ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Başımı oynatma riskini göze almadım. "Hayır."

"Sadie, 16 yaşındayken kendi ölümünü taklit etti. O bir yalancı," dedi V. "Sana söylediği hiçbir şeye inanmamalısın."

"Yalan söylüyormuş gibi görünmüyordu." Ve gerçekten de öyle değildi. Evet, annemi kışkandırdığı açıktı. Ve biraz da deliydi. Ama Bay Crawford'ın babam olduğunu düşünüyordu. Annemin babamı hiç sevmediğini düşünüyordu. Julie'nin öldüğünü düşünüyordu. Don'un anne babamı öldürdüğünü düşünüyordu.

"Dört keskin nişancının yerini tespit ettim," dedi Eli. "Dört farklı binadalar. Saat 12, 4, 7 ve 8 yönünde. Hedeflerini bıraktıklarında, her

birimiz bir binaya koşup onları bulmalıyız."

"Asla," dedi Liza. "Elektroşok cihazım keskin nişancı tüfeğine karşı koyamaz. V'ye geri dönüyorum ve yarın patlama bitene kadar ya da o çılgın kişinin az önce söylediği her neyse, oradan ayrılmayacağım."

"Onlardan birinin daha fazla cevabı olabilir."

"Daha fazla cevap mı? Bundan başka hangi cevaplara ihtiyacımız var?" diye sordu Liza. "Ölmek istemiyorum."

"Liza haklı," dedim. "Bitti. Bu bizim son şansımızdı..."

Sözlerim yüksek bir patlama sesiyle boğuldu. Etrafıma bakındım, arkadaşlarımdan birinin vurulmuş olabileceğinden korkuyordum. Ama hepimiz iyiydik. Göğüslerimizdeki kırmızı ışıklar sönmüştü. Tehlike geçmişti. Peki o zaman bu gürültü de neydi?

"Şurada," dedi Liza ve arkamı işaret etti.

Arkamı döndüm ve binanın kenarından yükselen dumanı gördüm. Korkuluğa koştum ve sokaktaki alevli patlamaya baktım. Sanki bir araba bombası patlamış gibiydi. Her yer alevler içindeydi.

"Geri çekil!" diye bağırdı Eli. Bileğimi yakalayıp beni aşağı çekti, tam o sırada başka bir patlama oldu. Kollarını bana sarılı tutmaya devam etti.

"Yakıt deposunun da patlaması an meselesiydi. İyi misin?"

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. "Bu Jane miydi? Öldü mü?"

"Bilmiyorum. Seni güvenli olan V'ye geri götürmemiz gerekiyor."

Hepimiz V'nin evine dönerken itiraz etmedim. Liza ve ben orada kalabileceğimizi, onlar da keskin nişancıları bulmak veya Jane'in kazada olup olmadığını anlamak için dışarı çıkacaklarını söylediklerinde de itiraz etmedim. Sadece orada durdum. Don gerçekten de anne babamı öldürmüş olabilir miydi? Bay Crawford biyolojik babam olabilir miydi? Julie gerçekten ölmüş müydü? Ve kafamda sürekli bir saatin tıkırtısını duyuyordum. Tik tak. Tik tak. Tik tak.

"Yani bu geri sayımın anne ve babanızın ölüm yıldönümüne doğru gittiğini belirtmenin iyi bir fikir olmadığını mı düşündünüz?" dedi Liza.

Ona dönüp bakma zahmetine bile girmedim. "O günü hatırlamıyorum," diye fısıldadım.

"Nasıl hatırlamazsın? Sanki hayatının sonu gelmiş gibi davranıyorsun. Gerçekten bu kadar büyük bir olay olsaydı nasıl unutabilirdin?"

"Unutmadım." O geceyi asla unutmayacağım.

"Elbette öyle yaptınız, yoksa yarının son gününüz olduğunu en başından beri bilirdik ve..."

"Bunu aklımdan çıkardım, tamam mı!?" diye hızla arkamı döndüm.

"Beni azarlamaktan başka yapacak bir şeyin yok mu?"

"Ne? Bir ipucunu mu takip edeceğiz? Hiçbir şeyimiz yok, Summer."

"Jane, William Crawford'ın Don Roberts ile çok yakın arkadaş olduğunu söyledi. Bunu kullanarak onun gerçekte kim olduğunu ve onu nasıl bulabileceğimizi öğrenemez miyiz? Belki de bizim tarafımızdadır. Belki de bize yardım edebilir."

"Pekala, en iyi arkadaş veritabanımı açayım," dedi ve gözlerini devirdi.

"Bu bilgi işe yaramaz. Yirmi yıl önce arkadaştı. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Bize yardımcı olacak bir DNA örneğine ihtiyacımız var." Bana baktı.

"Onun benim babam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Kısmi bir eşleşme için çalıştırabiliriz. Jane çok geç olduğunu ve bunun senin kanında yazılı olduğunu söyledi. Belki de Bay Crawford ile akraba olman gerçeğinden bahsediyordur."

Küçük bir DNA örneğinden ne kadar çok bilgi edinilebileceği inanılmazdı. Bileğime hafifçe dokundum. Temellerim sarsılmıştı. Jane'in söylediklerinin hepsine gerçekten inanmıyordum elbette. Annem iyiydi. Nazikti. Ama Jane'in sözleri canımı yakmıştı. Ya annem sandığım kişi

değilse? Ya babam hiç babam değilse? "Kanımdan gerçekten bu bilgiyi alabiliyor musunuz?"

"Yapmak istediğim şey için parmak izi kadar iyi değil ama yine de bir şey," dedi Liza.

"Aman Tanrım." Sanki kafamda bir ışık yanmış gibiydi. "Vay canına." Yanından geçip yürümeye başladım. Kendimi çok aptal hissettim. Karanlığın Kalbi'nden DNA örneğini aldıktan sonra bunu günler önce anlamalıyım.

"Ne?" dedi bana bakarken. "Neler oluyor?"

Yatak odama gittim ve spor çantamı açtım. Harry Potter ve Felsefe Taşı kitabı oradaydı. Dışarı çıktım ve kitabı havaya kaldırdım. "Bay Crawford bu kitabı bavuluma koymuş. Ona dokunmuş olmalı."

"Pekala. Şimdi ona dokunuyorsun..."

"Özür dilerim." Kitabı önündeki masaya bıraktım. "Ama bir de yapışkan not var." Bir kalem kaptım ve kapağı kaldırıp babamın yazdığı ön sayfaya baktım. Bay Crawford'ın yapışkan notu yazının üzerine yapıştırılmıştı. Babamın sözlerini kendi sözleriyle örtmüş olması gerçeğini düşünmemeye çalıştım. "Bunu basım için gönderebilirsiniz."

"Ona da dokundun mu?"

"Evet, ama o da öyle yaptı. Ve kitaba da dokundu. Eminim bir kopyasını edinebilirsiniz."

"Elbette deneyeceğim. Ama Summer, bu bize Bay Crawford ile akraba olup olmadığını söylemeyecek."

Başımı salladım. "Bilmek istemiyorum." Yarın ölecek olsam bile, anne babamın kim olduğunu bilerek öldürdüm. Geriye kalan tek şeyim hafızamdı. Bunu lekelemek istemiyordum.

"Bu yöntem işe yaramazsa yine de kan örneğine ihtiyacımız olabilir."

"Tamam. Önce baskı işini halledin. Kısa süre sonra döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Gerçekten umurunda mı?" Sözlerim sert çıkmıştı ama doğrudu. Liza ile ortak bir hedef için çalışıyorduk ama arkadaş değildik. Eminim benden nefret ediyordu.

Omuzlarını silkti. "V, geri döndüğünde bunu bilmek isteyecektir."

Doğru. Ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin. Ama sonraki sözlerim bu konuda yardımcı olmayacaktı. "Gidip Miles'la konuşacağım."

"Bunu yapamazsınız. Hepimiz hemfikirdik..."

"Bu benim son gecem," dedim kararlılıkla. "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece onu görmem gerekiyor." Sırt çantamda duran mektubu düşündüm. Henüz tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum ama onu görmem gerekiyordu. Son bir kez. "Bu gece ölecek değilim ki," dedim ve garip bir şekilde güldüm.

"Bunu çalıştırmadan kesin olarak bilemeyiz." Kitaba geri döndü. "Jane her şey hakkında yalan söylemiş olabilir."

Belki de öyle. Ama boğazımdaki düğüm, Jane'in doğruyu söylediği izlenimini uyandırdı bende.

Bölüm 36

Perşembe

Cebimdeki Yay burcu kolye ucuna dokundum. V bana geri verdiğinden beri orada saklıyordum. Nedense onu tekrar boynuma takmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Sanki V'nin onu bana vermesi, onu özel kılan şeyin bir parçasını benden almıştı. Miles'ın bana bir hediyesiydi. Ona bir zincir takıp boynuma takmıştım çünkü ait olduğu yer orasıydı. Kalbimin attığı yerin yanında.

Ve artık neredeyse bitmek üzereydi. Parmaklarım kolyeyi sıkıca kavradı. Peki neden geri takamıyordum? Artık oraya ait olup olmadığından emin olmadığım için miydi? V ve Eli'ye karşı hislerim vardı. Ama kendime karşı dürüst olursam, Miles'a karşı hissettiklerim aynı değildi. Yine de bunun için kötü hissetmiyordum. Hissedemezdim. Tüm hayatım bir dizi pişmanlıktan ibaretken, hislerimden pişman olmanın ne anlamı vardı? Daha kötü hissetme gücüm yoktu.

Ama farklı bir nedenden dolayı da suçluluk duyuyordum. Miles gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Yarın bu saatlerde öğrenecekti. Ama yarın bu saatlerde artık çok geç olacaktı. Kolyeyi bıraktım ve cebime geri koydum. Yarın Miles öğrenecekti ve suçluluk duygum bu kadar ağır olmayacaktı. Kolyeyi tekrar takabilecektim ve kalbim durduğunda bile onu takıyor olacaktım. Ne olursa olsun. Kalbimin yanında olması gerekiyordu.

Belki de anne babamın tüm ilişkisi bir yalandı. Bu da demek oluyordu ki, kesin olarak bildiğim tek şey Miles'ın beni sevdiğiydi. Ve ben de onu seviyordum. Hepsi bu. Jane yanıliyordu. Gerçek aşk vardı. Yeni görünüşüm hiçbir şeyi değiştirmemişti. Çocukken olduğu gibi birbirimize çekiliyorduk.

Yurt binasına baktım. Hala ne yapacağımı bilmiyordum. Mektubu kapısının altından kaydırıp gitmek kolay olmayacaktı, ama belki de en iyisi buydu. Neyse ki, karar vermek için zamanım vardı çünkü Kins'e de iyi bir oda arkadaşı olduğu için teşekkür eden bir mektup yazmıştım. Giriş kartımı tarayıcıya doğru salladım ve kapılar tık diye açıldı.

Son zamanlarda merdivenleri kullanıyordum. Ama bu gece kendimi güçsüz hissediyordum. O kadar kat çıkabileceğime emin değildim. Bu yüzden asansörün düğmesine bastım. Kapılar açıldığında içinde başka kimsenin olmadığını görünce rahatladım.

Asansörden indim ve koridor bomboştu. Perşembe günü saat 9'u geçmişti. Öğrenciler muhtemelen dışarıda eğleniyor, normal üniversite aktiviteleri yapıyorlardı. Koridorda ilerleyip odamın önünde durdum. Kapıyı çalmanın bir anlamı yoktu. Kins orada değildi. Bütün zamanını Patrick'le geçiriyordu. Genç aşkın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Her şeyi kapsayan bir şey olması gerekiyordu. Eğilip mektubumu kapının altından ona uzattım.

Miles'ın kapısına yaklaşırken koridor hâlâ boştu. Elimdeki mektuba baktım. Onu seviyordum. Şu anda ona kim olduğumu söyleyemezdim. Ama ona gösterebilirdim. Bir mektup yeterli değildi. Kesinlikle ona göstermem gerekiyordu. Bilmesini sağlamalıydım. Kapısını çaldım.

Ama hiçbir yanıt gelmedi.

Tekrar kapıyı çaldım. Lütfen, Miles. Sana ihtiyacım var.

Ama o orada değildi.

Elimdeki mektuba tekrar baktım. Belki de böyle olması gerekiyordu. Ağaç evinde elimi tuttuğumuz anı düşündüm. Ve büyükannemin çatısında dudaklarının benimkine değdiği anı. Ve Central Park'taki öpüşmemizi. Gözümün altından bir damla yaş sildim. Hayır. Bunların hiçbiri böyle olmamalıydı. Sonsuza dek mutlu yaşamamız gerekiyordu.

Eğilip mektubu kapısının altından içeri kaydurdım. İlişkimizi bir mektupla bitirmek acımasızca görünüyordu. Ama zaten bizi ayıran da mektuplarımızdı. Keşke ona yazmayı hiç bırakmasaydım. Keşke kalbimin nefretle dolmasına hiç izin vermeseydim. Faydasız olduğunu bilmeme rağmen bir kez daha kapıyı çaldım. Avucumu kapıya dayadım ve sonra uzaklaştım.

İlk başta uyuşmuş hissettim. Ama sonra nefes alamıyormuşum gibi geldi. Cebimdeki kolyeye dokundum ama beni sakinleştirmede. Düşüyordum. Ve beni yakalayacak kimse yoktu. Derin bir nefes aldım. Yıldızlara ihtiyacım vardı. Bu şehirden nefret ediyordum. Ciğerlerim patlayana kadar bağırmam gerekiyordu. Gökyüzüne dokunmam gerekiyordu.

Merdivenlerin kapısını açtım. Miles'ın o gece yaptığı gibi çatıya çıkamayacağımı biliyordum. Onun anahtarı vardı. Ama denemem gerekiyordu. Nefes alamıyordum. Kalp atışlarım azalıyordu. Nefesim tükeniyordu. Yaşamak için hiçbir nedenim kalmamıştı.

En tepeye ulaştığımda kapı kolunu oynattım. Kilitliydi. Hayır. Elimle kapıya vurdum. Birisi bana yardım etsin. Lütfen. Elimle kapıya tekrar vurdum. Bu kasvetli merdiven boşluğunda zamanım tükenecekti.

Ama sonra bir tıkırtı sesi duyuldu ve kapı açıldı. Ve o oradaydı. Ve ciğerlerimi temiz hava doldurdu. Ya da belki de sadece onu görmek bana tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettirdi. "Miles."

Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Sadie."

Çatıya çıktım ve ona baktım. Nedense onu hayal ettiğimi sandım. İlk defa olmazdı. Eskiden sürekli onu rüyalarımnda görürdüm. Ama bu bir rüya değildi. Varlığı beni sadece onun yapabileceği gibi sakinleştiriyordu. Vücudu sıcaklık saçıyordu. Ev gibi kokuyordu. Benim için her şeydi. Yutkundum. Yıldızlara ihtiyacım olduğunu sanıyordum ama bu doğru değildi. Ona ihtiyacım vardı. Ve o lanet olası gülümsemeye.

Tişörtünün önünden tuttum, parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Sanırım kalbim onunla tanıştığım anda atmaya başlamıştı. Belki de bunca yıldır kalbimi ayakta tutan tek şey oydu. Ve onu öpmek kalbimi yeniden harekete geçirdi. Bunu anlamasını istiyordum. Bir mektup yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. İleri doğru hareket etti, sırtımı kapıya yasladı, beni sıkıştırdı. Kafamdaki tik taklarını yavaşlattı. Ama tik takları hâlâ oradaydı. Hâlâ zamanım tükeniyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı gömleğinin önünden pantolonunun bel kısmına kadar gezdirdim.

"Sadie," diye inledi. "En son öpüştüğümüzde panikleyip kaçmıştın."

Pantolonunun düğmesini çözdüm ve yavaşça fermuarını açtım.

"Biraz yavaşlamalıyız." Elimden tuttu ve onu kendinden uzaklaştırdı.

Ama bu beni durdurmayacaktı. "Yavaşlamak istemiyorum, Miles. Seni istiyorum."

"Sürekli gelip her şey yolundaymış gibi davranamazsın." Bana bakarken Adem elması yavaşça inip kalkıyordu.

"Numara yapmıyorum." Yutkundum. Zaten mesafemi hissetmişti. Yalanlarımı hissedebiliyordu. Acaba benden uzaklaştığımı hissedebiliyor muydu?

"İsa, ağlıyorsun."

Gözyaşlarımı silmek için eğilmeden önce, geri çekildi ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı hafifçe sildi. Bu harekette çok samimi bir şey vardı. Bu da gözyaşlarımın daha hızlı akmasına neden oldu.

"Benimle konuş," dedi. "Sorun ne olduğunu anlat."

"Hiçbir sorun yok. Ben..."

"Sadie." Kaşlarını hafifçe indirdi. "Benimle konuş. Lütfen. Beni içeri al."

İstiyordum. Ona her şeyi anlatabilmeyi istiyordum. Bunu hak ediyordu. "Konuşmak istemiyorum," dedim onun yerine. Ona nasıl hissettiğimi göstermek istedim. Kalçalarımı hafifçe yana eğdim ki ereksiyonuna sürtünebileyim. Yavaş gitmek istediğini söyledi ama taş gibi sertti. O da bunu istiyordu.

"Kahretsin." Yüzümün iki yanından tuttu ama benden uzaklaşmadı. "Sana diğer kızlar gibi olmadığını söylemiştim. Bu benim için seksle ilgili değil. Lütfen neden ağladığını söyle. Lütfen benimle konuş. Seni önemsiyorum." Başparmaklarıyla gözyaşlarımı tekrar sildi.

Kendimi durduramadan, ona tüm gerçeği anlatmadan söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Sana aşığım, Miles. Seni tanıdığımdan beri sana aşığım. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senden uzak duramıyorum. Sanki sana mıknatıs gibi çekiliyorum." Gömleğinden bir tutamını tuttuğumu, onu yerinde tuttuğumu fark ettim. Bir yanım onun kaçıp gideceğinden korkuyordu. Nefes alabilmek için birkaç dakika daha kalması gerekiyordu. "Dediğin gibi. Birlikteyken nefes almak daha kolay."

"Sadie..."

"Sorun değil." Kalbim sıkıştı. Hızlıca başımı salladım. Gerçekten de karşılık vermesini beklemiyordum. Bana hâlâ Summer Brooks'u sevdiğini söylemişti. Benim olduğumu bilmiyordu. Bilemezdi. Ama sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Hatırlayamıyordum. Ölmeden önce hatırlamak istiyordum. "Karşılık vermek zorunda değilsin. Sadece... bu yüzden ağlıyordum. Çünkü sana olan duygularım her şeyi kaplıyor. Ve bir geceliğine sadece karşılıklı sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Belki de yıldızlarda yazılı olanın sen ve ben olduğunu hayal edebilirsin? Sadece bir geceliğine?"

"Beni dinlemiyor muydun?" Dudaklarının kenarından hafifçe gülümsedi. "Seninle rol yapmama gerek yok, Sadie Davis."

Onun nefes verişlerini içime çekerken, "Summer Brooks" dediğini hayal ettim.

"Seninle hiç rol yapmadım," dedi dudaklarımın arasından.

"Öyleyse bana hayatta olmanın nasıl bir şey olduğunu göster." Başının arkasından tuttum ve onu tekrar öptüm. Bütün dünyam birdenbire yeniden renklendi. Ona sarıldım çünkü bana sevmenin, yaşamının nasıl bir şey olduğunu hatırlatmasına ihtiyacım vardı. Anlamalı olduğumuz zamanları hatırlamaya. Kollarında olduğumda, tamamlanmıştım. Zaman baskısı yoktu. Bir felaket hissi yoktu. Huzur içindeydim. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi. Gerçek aşk vardı. Bu bizim kendi çarpık aşk hikayemizdi. Ve olabilecek her şeyi keşfetmeden bitmesine izin vermeyecektim.

Ellerim gömleğinin altına girip kaslı karın kaslarını keşfederken inlediğini duyduğuma yemin ederim. Ve avuçları tenime değip gömleğimi yukarı doğru ittiğinde ben de inlediğimi biliyorum. Boynumun yanını öperken başımı geriye doğru eğdim. Her zaman böyle olması gerekiyordu. O ve ben, yıldızların altında.

Gömleğimi kaburgalarımın yukarı doğru itti ve o yavaşça kumaşı sıyrırken kollarımı havaya kaldırdım. Sütyenimi de kısa sürede çıkardı. Tecrübeli olduğumu biliyordum. Ama bana kalırsa, zamanımızın daraldığını ve birlikte geçireceğimiz son şansımız olduğunu da biliyordu.

"Tanrım, ne kadar güzelsin." Kalçamı kavradı ve bacaklarımı beline doladı. Tanıdık kokusunu içime çektim. Dünyada beni mutlu eden tek koku buydu. Beni binanın soğuk çatısına indirirken kokunun beni sarmasına izin verdim.

"İstersen odama geri dönebiliriz..."

"Hayır." Yüzünün iki yanından tuttum. "Gökyüzüne dokunmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım."

Bana deli olduğumu söylemedi. Uçmayı bilmediğini de söylemedi. Bunun yerine eğildi ve ayak bileğimin iç kısmını öptü.

Tanrı.

Diz kapağımın ve uyluğumun iç kısmına yumuşak öpücükler kondurdu. Sonra diğer ayak bileğime geçti ve işkence dolu tırmanışına başladı.

"Miles," diye nefes nefese fısıldadım, bacağımın üst kısmına ulaştığında yüzünün iki yanından tuttum. Gözleri göğüslerime takıldı.

Onun yüzünden göğsüm inip kalkıyordu. Bunu söylememe gerek yoktu. O da hissediyordu, değil mi? Hissetmek zorundaydı. Her zaman bizdik. Parmakları yavaşça kot şortumun fermuarını açtı. Kalçalarımı kaldırdım ki şortumu ve tanga iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirebilsin. Yavaşça. Çok yavaşça.

"Miles, lütfen."

Ellerini bacaklarımdan iç kısmına yerleştirdi ve yavaşça araladı. Başparmakları bacaklarımdan en üst noktasında nazik daireler çizdi. "Sanki seni bütün hayatım boyunca tatmayı beklemişim gibi hissediyorum."

Ne demek istediğini anladım. Sadece söylediklerinin ne kadar doğru olduğunun farkında değildi. Dilini içime derinlemesine soktuğunda gözlerimi kapattım. Ve gözlerim açıkken gördüğümde çok daha parlak yıldızlar gördüm. Açlıktan ölüyormuş gibi beni yiyip bitirdi. Sanki onu ayakta tutabilecek tek şey benmişim gibi. Belki de öyleydim. Çünkü kesinlikle beni ayakta tutabilecek tek şey oydu.

Kalçalarım ona doğru kalktı ama o güçlü elleriyle beni geri itti ve yerimde tuttu. Burnunu klitorisime sürttü ve en mükemmel his beni sardı.

"Miles!" Gözlerim aralandı ve milyonlarca parçaya ayrılırken yıldızlara baktım. Gözlerimi kısarak baktım ve Yay takımyıldızını gördüm. Bizim takımyıldızımızı gördüm. Ve uçmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. Bedenime tapılmasının nasıl bir şey olduğunu anladım. Gerçekten

sevilmenin nasıl bir şey olduğunu anladım. Eğer şimdi ölseydim, mutlu ölürdüm.

Ama sonra gözlerim onun gözleriyle buluştu. Ve sadece bakışlarından bile her şeyin daha da iyi olacağını anladım. Önümde diz çökerken elinin tersiyle ağzını silmesini izledim. Tişörtünün yakasından tuttu ve başının üzerinden çıkarmaya başladı.

Bir futbolcunun vücuduna sahipti. İnce, kaslı. Güneşten bronzlaşmış bir ten. Gömleğini tamamen çıkardığında, sanırım nefesim kesildi. İşte oradaydı. Kins'in görmeyi çok istediği dövme. Fotoğraflarının hiçbirinde görünmeyen dövme. Ama bu onun için ya da başka birinin gözleri için değildi. Uzandım ve işaret parmağımı sol göğsündeki küçük ok dövmesinin üzerinde gezdirdim. Yay burcu. Benim içindi. Çünkü beni kalbine yakın istiyordu. Tıpkı benim de bunca yıldır kolyemi kalbime yakın taşıdığım gibi. Kalp atışlarımız birbirimizin yanında olmalıydı.

Avucumu dövmesinin üzerine bastırdım. Kalbinin elimde attığını hissedebiliyordum. Bütün hayatım boyunca bu anı beklemiştim. Geçmişin önemi yoktu. Geleceğin önemi yoktu. Sadece bu an önemliydi. Zaman içinde birlikte yarattığımız bu mükemmel an. "Benimle seviş, Miles," diye fısıldadım.

Öne eğildi, ellerini yüzümün iki yanına yere koydu. Alnımı ve burnumun ucunu öptü, sonra dudaklarını benimkine değdirdi. Bir eli başımın yanında dururken diğer eli vücudumda aşağı doğru kaydı. Köprücük kemiğimden, sağ göğsümden, gövdemden aşağı, kalçama kadar. "Mükemmelsin."

Hayır, değilim. Keşke bilseydin.

"Sen." Çenemin altını öptü. "Öylesin." Köprücük kemiğimi öptü. "Mükemmelsin," diye tekrarladı, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

Gözlerimdeki yaşları hızla sildim. O her zaman düşüncelerimi okuyabiliyordu. Ve ona ihtiyacım olduğunu da biliyordu. Çünkü

beklediğimden daha sert bir şekilde içime girdi.

Hiç tereddüt yoktu. Hiç soru yoktu. Biz birbirimize aittik. Bu gün gibi apaçık ortadaydı. Ve Tanrım, bu inanılmaz bir duyguydu. Dünyada kaderinizle bir araya gelmekten daha güzel bir duygu yoktu. Biz her zaman yıldızlarda yazılmıştık.

Adımlarını yavaşlattı ve bu beni nedense daha da çok tatmin etti.

İsa. Sırtımı kamburlaştırdım, ona vücuduma tam erişim sağladım. Dudakları meme ucumu çevreledi ve hafifçe ısırıldı.

Bunu uzun süre kaldıramayacaktım. Daha önceki coşkudan henüz kendime gelememiştim bile ve tekrar kendimi bırakmak üzereydim. Hiçbir şey bu kadar muhteşem hissettirmemişti. Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

"Bunun bir oyun olduğunu sakın düşünme," diye fısıldadı kulağıma. "Sahip olduğumuz şeye olan inancını asla kaybetme. Bunu asla küçümseme."

Sanırım kendi yöntemleriyle benden umudumu kaybetmememi istiyordu. Ama benim umudumu kaybettiğimi nereden bilebilirdi ki? Ve beni hayata bağlayan tek şeyin kendisi olduğunu nereden bilebilirdi?

Parmak uçlarım omuzlarındaki deriye saplandı. "Seni seviyorum Miles Young," diye fısıldadım karanlığın içine. "Seni her zaman sevdim."

O karşılık vermedi. Ve vermediği için de sevindim. Bir yanımda bunu sesli duymak ihanet gibi gelebilir diye düşündü. Ama hissettim. Onun da beni sevdiğini biliyordum. Tenime her öpüşünde, penisinin her itişinde, dudaklarından dökülen her iniltide hissettim. Söylenmemesi daha iyiydi. Bir şeyi duymakla onu yaşamak çok farklı şeylerdi. Her zaman yaşamayı tercih ederdim.

"Bana yaklaş," dedi ve boynumun yanını öptü. "Seni hissetmeye ihtiyacım var."

"Henüz değil. Lütfen henüz değil." Bu bitmemeliydi. Bu, yaşamak için son şansımdı.

"Bu son değil, Sadie." Biraz geri çekildi ve bana gülümsedi. Çok sevdiğim o gülümseme. "Bu sadece başlangıç."

Penisinin seğirmesini hissettim ve hemen bıraktım. Onu sıkıca kavradım ve içimde hissettiğim sıcaklığın tadını çıkardım. Kendimi çok iyi hissettim.

Ama sonra dibe vurdum. Çok fena dibe vurdum. Çünkü o yanılıyordu. Bu başlangıç değil, sondu. Ben altı, o sekiz yaşındayken başlamıştık ve şimdi, bu gece, yıldızların altında sona eriyorduk. Uzandım ve her zaman yapmayı dilediğim gibi saçlarını alnından çektim.

Yan dönerken inledi ve beni de üzerine çekti.

Göğsündeki dövmeye baktım. Beni affet, diye sessizce yalvardım. Dvmesini ptm. Ulaşabildiğim her yerini öptüm. Yıllarca çektiği acıyı öperek dindirmeye çalıştım. Benim yüzümden yıkılmıştı. Umarım bir gecelik sevgim onu iyileştirmeye yeterdi. Umarım ben durduğumda bile nefes almaya devam ederdi.

Saçlarımı okşadı. "Bu harikaydı. Sen de harikasın."

Hayır, değilim. İşaret parmağımı kalbinin üzerindeki okun üzerinde gezdirdim. "Bu gece için teşekkürler Miles. Ama gitmeliyim."

Kaşlarını attı. "Teşekkür m? Bunun anlamı ne?"

Kucağından indim ve çatının her yerine dağılmış kıyafetlerimi giymeye başladım. "Bana gerçekten yaşamanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim." Bunu bana her gün gösterdin. Ama bu gece... bu gece beni uurdun. Kapı kolunu tuttum.

"Gitme. Koşmayı bırak." Ayağa kalktı ve sanki peşimden gelecekmiş gibi pantolonunu giydi.

"Gitmek zorundayım."

"Beni bırakamazsın." Sesinde o kadar çok duygu vardı ki. Central Park'taki öpüşmemizden sonra ondan kaçtığımda söylediğini sandığım şey buydu. Hayal ettiğimi sanıyordum. Ama az önce tekrar söylemişti. Sanki ben uzaklaştığımda ne olacağını biliyordu. Zamanımızın bittiğini biliyordu. Ona baktım. Kot pantolonu hala fermuarı açıktı. Saçları, tuttuğum şekilden dolayı dikilmişti. Gömleği hala yerdeydi. Mükemmeldi. Gözlerim dövmesine kaydı. Çok mükemmeldi.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda neredeyse teslim olacaktım. Acısını hissedebiliyordum. Eminim gözlerindeki ifade benimkinin bir yansımasıydı. Yüzeyde birikmiş gözyaşları. Altında yorgunluktan oluşan torbalar. Bitkin ve yıkılmış görünüyordu. Onu iyileştirememiştim. Muhtemelen daha da kötüleştirmiştim. Buraya gelmek bencilce bir hareketti.

Jane'in annem hakkındaki sözleri aklıma geldi. Belki de düşündüğümünden daha çok anneme benziyordum. Belki de ikimiz de kötüydük. Ama Miles asla Don gibi bir canavara dönüşmeyecekti. Miles asla kötü olamazdı. Kalbi çok saftı. Sevgisi, benimki gibi nefret tarafından alt edilemeyecek kadar güçlüydü. Seni kırmama izin verme. Seni mahvetmeme izin verme. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

"Kapının altına bir not bıraktım," dedim. "Her şeyi açıklıyor. Lütfen yarın sabaha kadar açma. Çok, çok üzgünüm Miles. Ama seni seviyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz her an için çok minnettarım."

Kapı kapanırken arkamdan "Sadie!" diye seslendi.

Sadie dediğini biliyordum. Biliyordum. Peki neden Summer gibi gelmişti? Merdivenlerden aşağı koşmaya başladım. Annemle babamın öldüğü gece ağaç evinden kaçarken arkamdan seslendiğini hatırladım. En mükemmel an, en kötü anlardan birine dönüşmüştü. Ama bu sefer hazırlıklıydım. Ondan kaçarken ne olacağını biliyordum.

Ayaklarım kaldırıma değdiği anda son nefeslerimi verdiğimi biliyordum. Ciğerlerim son kez doluyordu. Yarın kim olduğum hakkındaki gerçeği öğrenecekti. Ve yarın ben de gidecektim. Bana son bir kez Summer olma armağanını vermişti. O her zaman yaşamaya devam etmemin tek sebebi olmuştu.

Koşmaya devam ettim. Ve koşmaya devam ettim. Ve koşmaya devam ettim. Sona gittikçe yaklaştım.

Bölüm 37

Cuma

Boynumdaki kolyeye dokundum. Onu kalbimin yanına, ait olduğu yere geri takmıştım. Miles'ı düşünmek nefes almamı zorlaştırıyordu. Mektubu çoktan açmış olmalıydı. Summer olduğumu biliyordu. Çok üzülmüyordu. Acaba onun da eli göğsünde olur muydu? Benim gibi alışkanlıkları var mıydı acaba? Olmayan bir şeye tutunmak...

Liza'nın William Crawford hakkında hazırladığı raporlara tekrar baktım. Hakkında pek fazla bilgi yoktu. Çok sık yer değiştirmişti. Bir süre büyükannemin evinin yakınlarında yaşamıştı. Son olarak da ailemle birlikte yaşadığım evin yakınlarında yaşamıştı. Ailem ölmeden önce hep yakınlardaydı. Peki neden böyleydi?

Jane'in cevabı çok açıktı. Çünkü annemle bir ilişkisi vardı. Ama bu onun mutlaka babam olduğu anlamına gelmiyordu. Ve tek mantıklı sonuç da bu değildi. Belki annemi takip ediyordu. Belki Don gibi deliydi. Ya da belki sadece eski bir arkadaşydı. Tanrım. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Annem babamı nasıl aldatabilirdi? Nasıl yapabilirdi?

"Kan testi yaptırmamızı ister misiniz?" diye sordu Liza.

Sesi beni irkiltti. Bu sabah herkese çıkmıştım. Onlar da benden uzak duruyorlardı. "Hayır, sorun değil." Tekrar kağıtlara baktım.

"Daha fazla bilgiye gerçekten ihtiyacımız var. Eğer o senin babansa..."

"Benim bir babam var," dedim kararlılıkla.

"Yardıma ihtiyacımız var. Eğer ölürsen..." sesi kesildi. "Bu iş burada bitmez, Summer. Don bu şehri mahvedecek. Burası benim evim. Onu durdurmaya yardım etmek istiyorum. Bay Crawford bize yardımcı olabilir.

Şehirde değil, yoksa yüz tanıma yazılımım onu bulurdu. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Eğer ölürsem. Mesele "ölürsem" değil, "ne zaman ölürüm"dü. Saatin tıkırtısı beni çıldırtıyordu. Sanki tüm vücudumda yankılanıyordu. Aldığım her nefes son nefesim olabilirdi. İç çektim ve kolumu uzattım.

"Teşekkür ederim." Liza yanıma oturdu. Cevabımı tahmin etmiş gibiydi çünkü elinde zaten bir iğne vardı. Yüzümü çevirdim. İğnenin acıtacağını biliyordum. Ama kesinlikle daha kötülerini de hissetmişim.

Liza'nın kulağıma çığlık atmasını hiç beklemiyordum.

Döndüğümde iğnenin kırılıp kolumdan dışarı çıktığını gördüm.

"Ne halt ediyorsun Liza?" dedim. "Ne yaptığını bildiğini sanıyordum?" İğneyi kapmaya çalıştım ama eli elimi kavrayıp beni durdurdu.

"Dokunma ona, V!" diye seslendi Liza. "V!" Elimi iğneden itti.

Kilitli tuttuğu odadan koşarak çıktı. "Ne oldu? O iyi mi? Sen iyi misin?" Yanıma diz çöktü.

"Ben iyiyim. Liza iğnelerden çok korkuyor."

Kolumdan çıkan iğneye baktı.

"Bu konuda çok kötü değilim," dedi kendini savunarak. "Ama bir şeye çarptım."

"Bir şeye vurmak derken ne demek istiyorsun?" V ayağa kalktı ve iğneye baktı.

"Bilmiyorum," dedi Liza. "Derisinin altında sert bir şey var. İğneyi ikiye böldü."

"Kanla yazılmış," dedim yavaşça. "Jane öyle söyledi. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını, çünkü kanla yazıldığını söyledi. Kanımda var!"

"Sence Don derinin altına bir şey mi koydu?" Liza'nın midesi bulanmaya başlamış gibiydi.

"Ayrıca koluma, bu iğnenin olduğu yere yakın bir yere kanla 'Sıra sende' yazdı."

"Bu iğrenç." Liza elini ağzına götürdü.

"Daha önce bileğini aramanı istediğim halde bunu nasıl bulamadın?" diye sordu V.

"Neyden bahsediyorsun?" dedi Liza. "Benden onun bileğini kontrol etmemi hiç istemedin."

"Evet, söyledim. Sadie'ye söyledim işte. Hatırlamıyor musun Sadie? Otelde o adamlardan kurtulmana yardım ettikten sonra, Liza'ya bileğini kontrol ettirmeni söylemiştim."

"V., kolumu incittiğim için böyle olduğunu sandım. Binaya çarptığım için. Ama iyiyim. Liza'ya bundan bahsetmedim."

"Aman Tanrım." Maskeli yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Bunu dışarı çıkarmamız lazım. Helspet Mafyası, destek ekiplerinin onları her zaman bulabilmesi için takip cihazları takmasıyla biliniyor. Şu anda kapıyı kırmamalarına şaşırdım."

"Ama bileği değil," dedi Liza. "Ön kolu. Ve eğer bir takip cihazı olsaydı, haklısın, şimdiye kadar burada olurlardı."

V çoktan mutfağa doğru yürüyordu. Bir çekmeceyi açtı ve menteşelerine çarparak kapattı.

"Neler oluyor?" diye sordu Eli. V'nin kilitli tuttuğu odadan yeni çıkmıştı.

Kapının ardında ne gibi gizemli şeyler yaptıklarına odaklanacak vaktim yoktu. "O zaman kolumda ne var?"

V bir bıçak kaldırdı. "Bir takip cihazı."

"V." Kalbim çok hızlı atıyordu. Saatin tıkırtısı zihnimi ele geçirmişti.

"Ama Liza az önce şöyle dedi..."

"Başka ne olabilir ki? Sadece bir takip cihazı. Hadi şimdi çıkaralım şunu." Eldivenlerinden birini çıkarıp bana fırlattı. "Bunu ısır. Liza, benim

için biraz su kaynat. Banyodaki bir çekmecede dikiş seti var. İğnelerden birini sterilize et."

"Vay canına." Eli, V'nin önüne geçti. "Ne yapıyorsun be adam?"

"Sadie'nin kolunda bir takip cihazı olduğundan oldukça eminiz. Onu kesip çıkarmamız gerekiyor."

Kahretsin. Bu, iğneden çok daha fazla acıtacaktı. Eldiveni kaldırdım ve ağzıma koydum.

Eli yanıma diz çöktü ve elini benimkine uzattı. "Hey, bana bak."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Sorun yok, Summer. Ben buradayım. V onu çıkaracak ve..."

Eldivenin içine çığlık attım. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Karnıma saplanan bıçağı hatırladım. İçimde metalin hissini hatırladım.

Eli çenemi kavradı ve yüzümü tekrar kendine çevirdi. "Sadece birkaç saniye daha. Derin bir nefes al."

Ve sonra acı hafıfledi. Aşağı baktım ve V çoktan kolumdaki küçük kesici dikiyordu.

"Bak. Sadece bir takip cihazı." Sırtıma hafifçe vurdu ve kanlı metal parçasını cam masanın üzerine fırlattı. "İyi misin?" Yüzümü Eli'den çevirdi ve ağzımdaki eldiveni çıkardı. Parmaklarını nazikçe saçlarımin arasından geçirdi.

Yavaşça başımı salladım. İyiydim. Acıya alışmıştım. Ama nedense gözyaşlarımdurmuyordu. Takip cihazı kanımla yazılmıştı. Cevap olması gerekiyordu. Ama hiçbir şey değildi. Jane'in her zaman nerede olacağını bilmesinin yolu buydu işte. Her zaman birinin beni izlediğini hissetmemin sebebi buydu.

V kolumu kaldırdı ve etrafına biraz gazlı bez sardı. Eli yanımda çömelmiş bir şekilde dizimi nazikçe ovuyordu. Kavga etmiyorlardı, sadece bana destek oluyorlardı. Sargıdan sızan kanı görünce biraz başım döndü.

"Şey... siz?" dedi Liza. "Bu... şey, bu... titriyor."

Hepimiz o küçük cihaza doğru döndük. Sonra cihaz hareket etti ve arkasında masanın üzerinde küçük bir kan izi bıraktı. Birkaç saniye sonra tekrar hareket etti.

Tıkırtı. İçimde nabzını hissetmiştim.

"Bu bir bomba," dedi V. "Dün araba patlamasında bomba bulamamalarının sebebi de bu olabilir. Belki de Jane'in içindeydi."

"Bence bu kadar küçük bomba yok," dedi Liza. "Çok minik, değil mi?"

Eli onu aldı. "Kahretsin." Üstünden bir şey kopardı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Gözleri dairenin içinde sağa sola fırladı.

"Bu bir bomba mı?" diye bağırdı Liza. "Pencereden dışarı atın!"

"Onu pencereden dışarı atamam. Dışarıda masum siviller var!"

"Ben masum bir sivilim!" diye bağırdı. "Şunu lanet olası pencereden dışarı atın!"

"Herkes sığınağa gitsin," dedi V sakın bir şekilde ve Eli'nin elinden cihazı kaptı. "Hemen."

Eli elimden tuttu ve beni V'nin her zaman kilitli tuttuğu odaya çekti. İtiraz ederdim ama içeri adımımı attığımda donakaldım. Oda, yatak odasından en az iki kat daha büyüktü. Ve duvarlar fotoğraflarla kaplıydı. İplerle resimler tarihlerle birbirine bağlanmıştı. Ve bunlar sadece yeni fotoğraflar değildi. Sekiz yaşında, hiçbir endişesi veya korkusu olmayan, gülümseyen bir yüze baktım. Benim gülümseyen yüzüme.

Gözlerim anne babama kaydı. Miles. Miles'ın ailesi. Don. Bay Crawford. Julie ve nişanlısı Jacob. Jane. Büyükanнем. Kins. Patrick. Liza. Eli. Liza ve Eli'nin resimleri, şüphelerden arındırılmış gibi üzerleri çizilmişti. V beni çocukluğumdan beri izliyordu. Bu burada başlamamıştı. Bildiğimden bile daha geriye gidiyordu.

Kapı arkamızdan gürültüyle kapandı.

"Onu nereye koydun?" diye sordu Liza.

"Dondurucu," dedi V.

"Bu işe yaramayacak! Patlamayı kontrol altına alması imkansız. Eğer o arabayı havaya uçuran bomba aynıysa, bütün apartmanı havaya uçuracak!"

"Burada güvendeyiz."

"Eğer zemin çökerse olmaz!"

"Bu oda güvenli," diye duyurdu Athena'nın yumuşak sesi hoparlör sisteminden. "Tehdit seviyesini değerlendirirken lütfen dikkatinizi beşinci kanala çevirin."

Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. V, kumandayı alıp köşedeki televizyonu açtı.

Ekranda bir muhabir, akşam haberlerini sunuyordu. "Az önce son dakika haberi aldık," dedi muhabir ve bir şey dinliyormuş gibi işaret parmağını kulağının kenarına koydu. "Polis, dün Broad Caddesi'nde meydana gelen ölümcül trafik kazasının kaza olmadığına inanıyor. Kazada kimliği belirsiz bir kadın hayatını kaybetti ve birkaç kişi de hastanede kritik durumda tedavi görüyor. Baş şüpheli cinayet ve diğer suçlardan aranıyor ve silahlı ve son derece tehlikeli olduğundan şüpheleniliyor."

Ekranda kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü halimin bir resmi belirdi. Sahte ehliyetimdeki resimdi bu.

"Şüphelinin adı Sadie Davis," diye devam etti muhabir. "Tekrar ediyorum, silahlı ve son derece tehlikeli olduğundan şüpheleniliyor, bu nedenle polis, onunla iletişime geçmemenizi tavsiye ediyor. Nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi veya kaza ile ilgili bilgi, aşağıdaki ihbar hattı numarasına derhal bildirilmelidir. Şimdi, normal haberlerimize geri dönelim. Belediye başkanlığı yarışına yeni bir aday katıldı," dedi neşeli bir ses tonuyla. Ekranda Don'un bir görüntüsü belirdi.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu mümkün değil. Sabıka kaydı var. Bu nasıl mümkün olabilir?" Her şeyi polise bildirmeye gittiğim zamanı düşündüm. Bana inanmadılar. Don Roberts'ın sabıka kaydı olmadığını söylediler.

"Onun sloganı şimdiden New York sokaklarında yankı uyandırıyor," dedi muhabir. "Şehrimizin insanlarından bir araya gelmelerini istiyor ve 'sıra sizde, New York' diyor."

Sıra sende. Kolumdaki kanla yazılmış mesajı düşündüm. Bana bir işarettti. Bunu benim yüzümden yapıyordu.

"Peki, şimdi en başından beri istediğim gibi kimliğini değiştirebilir miyiz?" diye sordu Liza. "Sanırım önce bunu keserek başlamalıyız," dedi ve saçımın bir tutamını kaldırdı. "Yeni bir renk de. Ve yeni bir isim. Ve kahverengi kontakt lensleri de bırak, kimseyi kandırmıyorlar. Ağladığında çok kayıyorlar."

"Liza, sus artık," dedi Eli. "Summer, iyi misin?"

"İyi miyim?" Bu nasıl bir soruydu? "Elbette iyi değilim. Bunu nasıl yapıyor? Herkesi nasıl kontrol ediyor? Neyi kaçırıyoruz?" Bu olamazdı. Liza, onun bir haydut olarak bu şehri yerle bir edeceğinden endişeleniyordu. Belediye başkanı olup her şeyi kontrol altına aldığı anda neler olacaktı? Yangın. Şimdiden serbest bırakacağı alevleri görebiliyordum.

"Tehdit seviyesi 10 üzerinden 10," diye anons etti Athena hoparlörlerden. "Çarpışmaya hazırlanın."

V beni yakaladı ve göğsüne çekti. "Senin bir parçanı değil, tamamını seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Ve bunu sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Seni seviyorum, Summer Brooks. Seni seviyorum."

Odanın içinde yankılanan gür bir ses duyuldu ve ben de kollarımı V'nin sırtına doladım. Liza'nın dediği gibi zeminin çökmesini bekledim. Odanın

erimesini bekledim. Ama hiçbir şey olmadı.

Beni mi seviyordu? Miles'a gerçeği söyleyerek hepsinin güvenini kırmıştım. Ve öğrendiklerinde ne yapacaklarını bilmiyordum. Destek sistemimi mahvetmenin, ekibimi yok etmenin yolunu açmıştım. Bize karşı bahis oynamıştım. Öleceğime inanmıştım. Ve şimdi her şey yıkılmıştı. V bana beni sevdiğini söylemişti çünkü bir an için korkularının onu ele geçirmesine izin vermişti. Bunu gerçekten kastetmemişi. Kastetmiş olamazdı. Miles'a aşkıttım. Peki neden hala V'ye sanki hayatımın tek kaynağıymış gibi tutunuyordum?

Hemen ondan uzaklaştım.

Eli'nin telefonu çalmaya başladı. Telefonu cebinden çıkardı ve ekrana baktı. "Summer, senin davanla ilgilendiğimi biliyorlar. Seni ifadeye getirmemi istiyorlar." Gözlerini benimkine dikti.

"Belki de yapmalısın," dedim. Hepsi bensiz daha iyiydi. "Kendi başımıza halletmeye çalıştık. Ve işler bambaşka bir boyuta çıktı. Don herkesi peşime taktı. Bir yandan da belediye başkanlığına aday oluyor? Neler oluyor böyle? Hiçbirimiz güvende değiliz. Beni yanına almalısın. Yap şunu. Lütfen, sadece yap." Bileklerimi ona uzattım.

"Dur," dedi V ve bileklerimi tekrar aşağı doğru itti. "Kimse seni ihbar etmiyor. Bunu planladığımız gibi çözeceğiz. Bu sadece küçük bir aksilik."

"Minor? Athena, kapıyı aç," dedim. Kapı açıldı ve içeriye bir sıcaklık dalgası çarptı. V'nin yanındaki binanın yan tarafına bakıyordum. Bütün duvar yıkılmıştı. Kahretsin. Her şey yıkılmıştı. Liza'nın dediği gibi, zemin çökmüştü. Dışarıda insanlar çılglık atıyordu. Kağıtlar kaosun içinde uçuşuyordu. Her şey gitmişti. "O bomba içimdeydi," dedim. "Hepimizi öldürebilirdi. Don hepimizin ölmesini istedi. Beni ihbar etmelisin."

"Ve olmadı," dedi Eli. "Sizi ihbar etmeyeceğiz. Jane'i sizin öldürdüğünüzü düşünüyorlar. Size yardım etmeye çalışmayacaklar. Sizi

Don'un istediđi gibi bitirecekler." Eli telefonunu yere dūřurdū ve ayađıyla üzerine bastı. "Bunun olmasına izin vermeyeceđiz. Hepimiz ortadan kaybolmalıyız."

Başımı salladım. "Yapamazsın. Bu intihar olur."

"Anlaştık. Beni bu işin dışında tutabilirsiniz," dedi Liza.

"İster iste ister isteme, sen de bunun bir parçasısın," dedi Eli. "Artık çok geç, Liza."

Herkes sessizdi.

Bütün o acı. Zorlukla yutkundum. Bütün o yalanlar.çelikten yapılmamıştım, çünkü V'nin dairesiyle birlikte bedenimin de küle dönüştüğünü hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve ateş hissinin bedenimde yayılmasına izin verdim.

V'nin elinin benimkine kaydığını hissettim. Eli de elini omzuma koydu.

"Pekala," dedi Liza arkamdan. "Neyse ki Athena'nın donanımı buradaydı. Yeni bir karargâha ihtiyacımız olacak."

Duman kokusu ciğerlerimi doldurdu. Ve ateşin verdiği hissi ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Alevler güç veriyordu. Bu iş bitene kadar yoluma çıkan her şeyi yakacaktım. Belki Jane haklıydı. Belki annem kötüydü. Belki ben kötüydüm. Alevlerim zaten arkadaşlarımı ateşe vermişti. Yanacaklardı. Benim yüzümden yanacaklardı.

Nefesimi tuttum, alevlerin sıcak hissinin ciğerlerime vurmasına izin verdim. Bir saniyeliğine.

Jane bunun benimle birlikte sona ereceğini düşünmüştü. Ama ben hâlâ buradaydım. Hâlâ nefes alıyordum.

İki saniyeliğine.

Dışarıdaki kaosa bakakaldım.

Üç saniye boyunca.

Yangını durdurmanın tek bir yolu vardı. Oksijenini kesmek gerekiyordu. Don'un nefes almayı bırakması gerekiyordu. Görebildiğim tek çözüm buydu.

Dört saniye boyunca.

Kaçmayı bırakmalıydım. Onunla yüzleşmeliydim. Tam da dediği gibi, sıra bendeydi.

Beş saniye boyunca.

Gözlerimi kapattım ve görebildiğim tek şey alevlerdi.

* * *

FORGED IN FLAMES'i okuduğunuz için teşekkürler! Hikayeleri
CARVED IN ICE'de devam ediyor!

Bir zamanlar hayatımın bir peri masalı olacağını hayal ederdim. Ama artık beni kurtaracak parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Ben çelikten yapılmışım.

Cevapların zamanı geldi. İntikamın zamanı geldi. Ve sonunda kötü şöhretli V'nin maskesini düşürmenin zamanı geldi. Artık geri dönüş yok.

elikten Yapılmış serisinin destansı finalinde neler olduğunu görün.

Tek tıkla CARVED IN ICE'ı şimdi edinin!

Ivy'den Bir Not

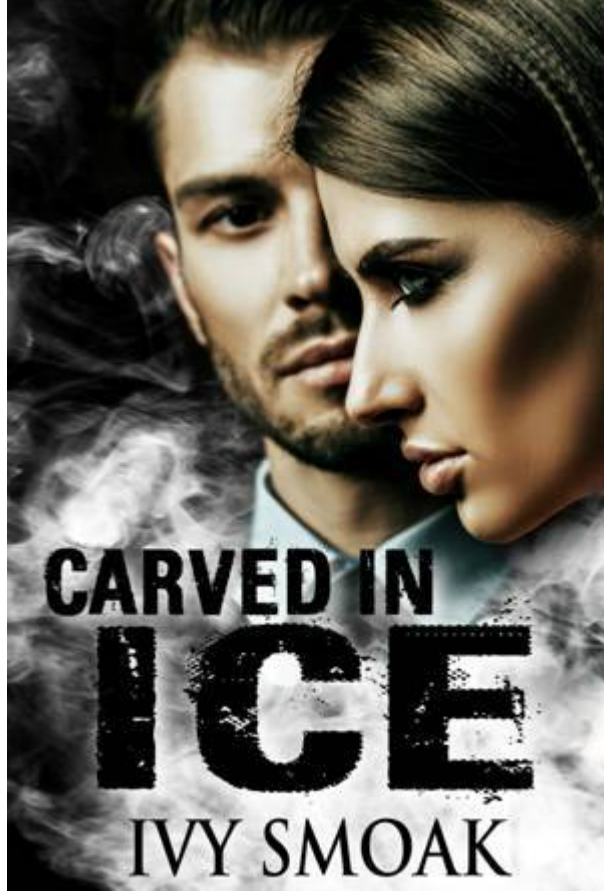
Summer Brooks. Kalbim acıyor. Söyleyecek başka pek bir şey yok. Tam bir karmaşa içindeyim. Nişanlım, düğünümüzden sonra bu serinin geri kalanına başlayamayacağımı söyledi. Bu hikayeyi yazarken üzerime bir karanlık çökmüş gibiydi. Çok fazla kaptırdım kendimi, eğer bu mümkünse.

Düşüncelerinizi bir yorumda paylaşabilirseniz harika olurdu. Belki nişanlıma tüm o güzel sözlerinizi gösterebilir ve çok acı verse de son kitabı yazmama izin vermesi için onu ikna edebilirim.

Ivy Smoak *

Devamını oku

Yazın öyküsü, BUZDA OYULMUŞ adlı eserde devam ediyor:

Bir zamanlar hayatımın bir peri masalı olacağını hayal ederdim. Ama artık beni kurtaracak parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Ben çelikten yapılmışım.

Cevapların zamanı geldi. İntikamın zamanı geldi. Ve sonunda kötü şöhretli V'nin maskesini düşürmenin zamanı geldi. Artık geri dönüş yok.

Çelikten Yapılmış serisinin destansı finalinde neler olduğunu görün.

Hemen alın!

Ücretsiz Kısa Hikaye

Bu seksi anların bitmesini istemiyor musunuz? Bitmek zorunda değil! Ivy Smoak'ın bültenine abone olarak, seksi kısa öyküsü "Öğretmen"in ÜCRETSİZ bir kopyasını edinin.

Sophia, Wyatt'la tanıştığı günden beri ona aşık. Haftada bir kütüphanede ona özel ders vermek, döneminin en güzel anı olmuştu. Ancak aralarındaki cinsel gerilim onu yavaş yavaş yıpratıyordu. Wyatt seksi, komik, flörtöz ve Sophia'nın bildiği kadarıyla tamamen ulaşılamaz biriydi.

Son özel ders seansının vakti geldiğinde, onu bir daha asla göremeyeceğinden endişeleniyor. Bunun olmasına izin vermemeye kararlı.

Onu hayal etmek ve beyzbol maçlarında uzaktan izlemek yeterli olmayacak.

Gerçek duygularını itiraf edecek özgüvene sahip olacak mı?

ÜCRETSİZ kopyanızı almak için buraya katılın!

ARC Ekibi

Ivy Smoak'ın yeni kitaplarını ilk okuyanlardan olmak ister misiniz? O zaman ARC Ekibine katılmak tam size göre!

Yayın tarihlerinde dürüst yorumlar yazmanız karşılığında tüm kitaplarının ücretsiz ön baskılarını alacaksınız. Ön Baskı Ekibi hakkında daha fazla bilgi edinmek ve katılmak için [BURAYA](#) tıklayın.

Ayrıca Ivy Smoak tarafından

Bu kitabı beğendiniz mi? Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Ivy Smoak'ın diğer kitaplarına da göz atın!

Avlananlar Serisi

Günaha Düşme (Kitap 1)

Bağımlılık (Kitap 2)

Patlama (Kitap 3)

Adanmışlık (Kitap 4)

Karanlığıma Işık

Karanlığıma Işık

Bağımsız Romantik Hikayeler

Eksik Parçalar

Üçüncü Şanslar

Günah Şehri

Bir Oyuncuyu Oynamak

Altın Hedefi

Bir Noel Dileği

Çelikten Üretilmiş Seri

Çelikten Yapılmış (Kitap 1)

Alevlerde Şekillenen (Kitap 2)

Buzdan Oyulmuş (Kitap 3)

Bağımsız Gerilim Filmleri
Yalanlarımın İçindeki Gerçek

Pentavia Serisi

Ne için mızrak dövüşü yaptığınıza dikkat edin.

Ivy ile iletişime geçmek için Facebook, Twitter ve Goodreads hesaplarına
göz atabilirsiniz.

Telif hakkı

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Ivy Smoak'ın açık yazılı izni olmadan bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine kaydedilemez veya eklenemez.

Kapak resmi telif hakkı © 2018 Ivy Smoak'a aittir.

Kapak fotoğrafları:

Fotoğraf: Kiselev Andrey Valerevich/Shutterstock.com

I WALL/Shutterstock.com tarafından çekilen Smoke fotoğrafı.

2018 e-kitap baskısı

Telif hakkı © 2017 Ivy Smoak'a aittir.

Her hakkı saklıdır

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM